

DIAVOLUL ÎN IARNĂ

CAPITOLUL 1

Londra, 1843

Sebastian, lordul St. Vincent, se uita la tînăra care dăduse năvală în reședința lui din Londra și își spunea că nu o răpise pe moștenitoarea care trebuia săptămîna trecută, la Stony Cross Park.

Deși răpirea era o noutate pe lunga listă a ticăloșilor lui, Sebastian ar fi trebuit să procedeze cu mai multă inteligență.

Privind retrospectiv, Lillian Bowman fusese o alegere prostească, dar ta acel moment părăuse soluția perfectă. Familia ei era bogată iar el avea probleme financiare. Iar Lillian promitea să fie focoasă în așternut, frumoasă, ou părul închis ta culoare, plină de temperament. Ar fi trebuit să-și aleagă o pradă mai Mndă. Lillian Bowman, viguroasa moștenitoare americană, îi opusese rezistență pînăîn clipa în care fusese salvată de logodnicul ei, lordul Westcliff.

Domnișoara Evangeline Jenner, ființa blîndă care stătea acum în fața iui, era eomptet diferită de Lillian Bowman. Sebastian o privea cu un dispreț voalat, întrebîndu-se ce anume știa despre ea. Evangeline era singurul copil al lui Ivo Jenner, proprietarul celebrului club de jocuri de noroc din Londra. Mama ei fugise cu el și abia apoi realizase greșeala făcută. Ea provenea dintr-o familie decentă dar el era un gunoi al societății. În ciuda originii ei, Evangeline ar fi reușit să se mărite bine dacă nu ar fi fost de o timiditate excesivă și nu s-ar fi blîbîit atît de des.

Sebastian auzise destui bărbați spunînd că nu- și mai doreau să încerce să poarte o discuție cu ea. Așa că o evitase și el, ceea ce nu fusese prea dificil. Timida domnișoară Jenner se ascundea mai mereu în cîte un colț. Nu-și vorbiseră niciodată - și fuseseră amîndoi mulțumiți:

Acum n-o mai putea evita, însă. Domnișoara Jenner venise neinvitată la el acasă, ta o oră scandalos de tîrzie. Pentru ca situația să fie și mai compromițătoare, nu era însoțită. Orice fată care petrecea mai mult de un minut în compania lui era compromisă pentru totdeauna. Sebastian era imoral, un desfrînat. Și se mîndrea cu asta.

Stătea acum relaxat în fotoliu și o privea pe Evangeline apropiindu-se. În încăpere era întu- neric. Numai în șemineu ardea un foc slab, iar lumina dată de flăcări se răsfrîngea cu blîndețe asupra chipului fetei. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Avea tenul proaspăt și ochii plini de o candoare pe care el o disprețuisese mereu. Sebastian nu admira și nu punea preț pe inocență.

Un gentleman s-ar fi ridicat din fotoliu dar gesturile politicoase nu-și aveau rostul, l-a făcut semn să se așeze pe fotoliul de lîngă șemineu.

- Stai jos, dacă vrei, i-a spus el. Deși nu m-aș gîndi să stau prea mult, dacă aș fi îp locul tău. Mă plictisesc repede iar tu nu ai reputația unei interlocutoare strălucite.

Evangeline nici măcar nu a clipit, în ciuda mojiției lui. Sebastian nu s-a putut abține să nu se întrebe cum anume arătase copilăria ei, cea care o făcuse insensibilă la insulte. Orice altă fată ar fi roșit sau ar fi izbucnit în lacrimi. Fie avea mintea cît un bob de mazăre, fie avea o stăpînire de sine admirabilă.

Evangeline și-a dat pelerina jos, a pus-o pe unul dintre brațele fotoliului și s-a așezat cu naturalețe, fără gesturi grațioase sau artificii. Sebastian și-a amintit că era prietenă cu Lillian Bowman, cu sora ei

mai mică. Daisy, și cu Anna-belle Hunt. Cele patru stătuseră mereu deoparte la balurile și seratele sezonului trecut. Păreau sortite să rămână nemăritate. Ghinionul le părăsise, de curînd. Annabelle reușise să-și găsească un soț iar Lillian îl vrăjise pe Westcliff. Sebastian se îndoia că norocul avea să fie și de partea acestei făpturi neînsemnate.

Era tentat să o întrebe care era motivul vizitei ei dar se temea că aveau să urmeze lungi șiruri de bîlbîieli care să-i chinuiască pe amîndoi. A așteptat, forțîndu-se să fie răbdător, ca Evangeline să se hotărască să vorbească. Tăcerea se prelungea însă iar Sebastian a constatat cu surprindere că ea era de-a dreptul atrăgătoare, în lumina flăcărilor. Nu o privise niciodată cu atenție în trecut. O considerase o roșcată neînsemnată, ușor adusă de spate dar era chiar drăguță.

Sebastian o privea atent, conștient de ușoara tensiune din mușchii lui. A continuat să rămînă relaxat deși vîrfurile degetelor i se afundaseră în catifeaua moale de pe brațele fotoliului. I se părea ciudat acum că nu o remarcase niciodată. Părul ei era de un roșu luminos, părea să-și tragă seva din flăcări și strălucea incandescent. Genele și sprîncenele ei erau roșcat-cafenii iar tenul era cel al unei roșcate autentice, alb și plin de pistrui pe nas și pomeți. Pe Sebastian îl amuzau pistruii aurii care păreau răspîndiți pe fața ei de bagheta magică a unei zîne prietenoase. Avea buze pline, roz și ochi mari, albaștri... frumoși, dar lipsiți de emoție, asemenea ochilor unei păpuși de ceară.

- A-am aflat că prietena mea Lillian este acum lady Westcliff, a spus Evangeline, precaută. Ea și lordul Westcliff au pornit spre G-gretna Green de îndată ce el te-a... expediat.

- După ce m-a bătut măr. Acesta este adevărul, a spus Sebastian pe un ton glumeț, știind că ea nu avea cum să nu-i observe vîntățile de pe față. Nu a primit deloc bine vestea că i-am împrumutat aleasa.

- Ai r-răpit-o, l-a contrazis calmă Evangeline. Cînd împrumuți ceva înseamnă că ai intenția să returnezi acel lucru.

Sebastian a zîmbit pentru prima oară după mult timp.

- Bine, am răpit-o, dacă vrei să fim foarte exacti. De asta ai venit, domnișoară Jenner? Să-mi dai vești despre fericitul cuplu? Subiectul nu mă interesează deloc. A'fi bine să spui ceva interesant cît de curînd, pentru că încep să mă plictisesc. Mă tem că va trebui să pleci.

- Âi vrut-o pe domnișoara Bowman pentru că este bogată, a spus Evangeline. Ai nevoie să te căsătorești cu cineva cu bani.

- E adevărat, a recunoscut cu ușurință Sebastian. Tatăl meu, ducele, a eșuat în a se achita de singura lui responsabilitate: cea de a păstra intactă averea familiei, ca să am ce moșteni. Pe de altă parte,, responsabilitatea mea era să trîndăvesc și să aștept să moară. Eu m-am achitat cu succes de ea. Nu și ducele, însă. Și-a bătut joc de finanțele familiei iar în prezent este impardonabil de sărac și de sănătos.

-Tatăl meu este bogat, a spus Evangeline fără pic de emoție. Și e pe moarte.

- Felicitări. Sebastian o studia cu atenție. Era convins că Ivo Jenner avea o avere considerabilă, dobîndită de pe urma clubului. Toți domnii cRn Londra veneau acolo să joace, să mînce bine, să bea și să petreacă cu tîrfe ieftine într-o atmosferă de extravaganță amestecată cu josnicie. *Jenner's* era o alternativă la legendarul *Craven's*, cel mai mare și mai de succes club din istoria Angliei.

Cînd *Craven's* arsese pînă la temelii iar proprietarul lui se hotărîse să nu-l reconstruiască, *Jenner's* moștenise o serie de clienți bogați și devenise cel mai căutat club. Nu s-ar fi putut compara niciodată cu *Craven's*, totuși. Caracterul și stilul proprietarului își pun amprenta asupra unui club, iar lui Jenner îi lipseau și una și alta. Derek Craven fusese un showman. Prin contrast, Ivo Jenner era o brută cu pumni puternici, un fost boxer care nu excelase niciodată în nimic și care devenise un om de afaceri de succes, printr-un miraculos capriciu al sorții.

Ea era singurul lui copil, iar dacă era pe cale să-i facă propunerea pe care o bănuia deja, Sebastian nu-și putea permite să o refuze.

- Nu am n-nevoie de felicitările tale, i-a răspuns Evangeline.

- Dar de ce anume ai nevoie, copilă? a întrebat-o Sebastian cu blîpdețe. Treci la subiect, te rog. Încep să mă plictisesc.

- Vreau să fiu a-alături de tata atît cît mai are de trăit Familia mamei mele nu-mi dă voie să-l vid. Am încercat să fug dar m-au prins de fiecare dată și m-au p-pedepsit. De data asta nu mă mai întorc. Și-au f-făcut deja planuri în ceea ce mă privește, planuri pe care le voi z-zădărnici cu prețul vieții, dacă va fi nevoie.

- Și care sînt aceste planuri? a întrebat-o leneș Sebastian.

- Încearcă să mă mărite cu vărul meu, Eustace Ștubbins. Nu ț-ține deloc la mine și n-nici eu la el... E doar un pion în mîinile lor.

- Vor să pună mîna pe averea tatălui tău, după moartea lui?

-Da. La început eram tentată să accept, pentru că m-am g-gîndit că aș fi avut casa mea... și am crezut că m-aș putea obișnui cu toate, departe de ei. Dar domnul Ștubbins mi-a spus foarte c-clar că nu are de gînd să se mute nicăieri. Vrea să rămînem sub același acoperiș cu restul familiei... iar eu nu voi mai supraviețui prea mult acolo. Văzîndu-I că tăcea, ea a adăugat: cred că au de gînd să mă o-omoare după ce pun mîna pe bani.

Sebastian a continuat să o privească și a spus, detașat:

- Foarte urît din partea lor. Dar mie de ce mi-ar păsa?

Evangeline nu i-a răspuns. S-a mulțumit să-l fixeze cu privirea, semn că se gîndise mult la asta. Într-un final, a spus:

- Vreau să mă mărit cu tine. Am nevoie de protecția ta. tata e prea bolnav și prea slăbit ca să mă poată ajuta și nu vreau să fiu o povară pentru prietenii mei. Știu că s-ar oferi imediat să mă găzduiască la ei, dar chiar și atunci ar trebui să fiu mereu în gardă. O femeie necăsătorită nu se poate pune la adăpost, nici social, nici legal. Nu e d-drept... dar nu-mi pot permite să mă lupt cu morile de vînt. Tu ai nevoie de o soție bogată. Și tu și eu sîntem la fel de disperați, ceea ce mă face să cred că îmi vei accepta propunerea. Dacă o vei face, va trebui să plecăm imediat la Gretna Green. Sînt sigură că rudele mele mă caută deja.

În tăcerea apăsătoare care a urmat, Sebastian a studiat-o cu o privire neprietenosă. Nu avea încredere în ea. Și nu voia să repete experiența avută, după eșecul răpirii de săptămîna trecută.

Ea avea dreptate într-o singură privință. Sebastian era într-adevăr disperat. Îi plăcea să se îmbrace bine, să mănînce bine și să trăiască bine, lucruri care puteau fi confirmate de toți creditorii lui. Urma să nu mai primească alocația lunară de -la tatăl său iar banii pe care îi mai avea nu-i ajungeau nici pînă ia sfîrșitul lunii. Pentru el, care alegea mereu calea ușoară, oferta era un dar de la Dumnezeu. Dacă Evangeline avea într-adevăr de gînd să se țină de cuvînt.

- Știu că nu trebuie să cauți la dinți calul de da', a spus Sebastian pe un ton indiferent, dar cît de bolnav este tatăl tău? Unii oameni zac ani întregi, știi. Foarte urît din partea lor, șă lase atîția oameni să aștepte.

- Nu va trebui să aștepti prea mult, i-a răspuns ea sec. Mi s-a spus că nu mai are decît două săptămîni de trăit.

- Și ce garanție am că nule vei răzgîndi înainte de a ajunge la Gretna Green? Știi ce fel de om sînt, domnișoară Jenner. Trebuie neapărat să-ți amintesc că ți-am răpit prietena săptămîna trecută și că am vrut să o siluiesc?

Evangeline l-a fulgerat cu privirea. Ochii ei erau asemenea unor safire:

- Ai încercat să o violezi pe Ljllian?

- Așa am amenințat-o.

- Și ți-ai fi dus amenințarea la îndeplinire?

- Nu știi. N-am mai făcut pînă acum așa ceva, dar sînt disperat, așa cum bine ai spus. Și dacă tot a venit vorba... îmi propui o căsătorie de conveniență sau ai de gînd să te culci cu mine, cînd și cînd?

Evangeline i-a ignorat întrebarea și a insistat:

- Ai fi obligat-o? Da sau nu?

Sebastian a privit-o ironic.

- Dacă ți-aș răspunde că nu, de unde ai ști dacă mint sau dacă spun adevărul? Nu. Nu aș fi violat-o. Acesta este răspunsul pe care îi așteptai? Crede-I, atunci. Probabil te vei simți în siguranță. Răspunde-mi acum la întrebare.

- Mă voi c-culca o dată cu tine, pentru ca mariajul să se consume. O singură dată și atât.

- E perfect, a șoptit el. Rareori îmi doresc să mă culc de mai multe ori cu aceeași femeie. Mă plictisesc imediat, odată ce noutatea a dispărut. Și n-aș putea fi într-atît de burghez încît să rîvnesc la propria nevestă. Ar însemna că nu am mijloace să întretin o amantă. Mai e o singură problemă: va trebui să-mi oferi un urmaș. Dar atîta timp cît vei fi discretă, nu-mi pasă al cui copil va fi.

Ea nici nu a clipit.

- Vreau ca o parte din moștenirea să-mi revină mie, într-un cont. O parte g-generoasă. Dobînda o voi cheltui așa cum vor dori, fără să-ți dau ție s- socoteală.

Sebastian a înțeles că nu era deloc prostituată, deși bîlbîiala ei te putea înșela. Era obișnuită să ,, fie subestimată, ignorată... și întorcea toate astea în avantajul ei, atunci cînd era posibil. Devenea interesant.

- Aș fi un prost dacă aș avea încredere în tine. Ai putea renunța la înțelegerea noastră în orice clipă. Iar tu ai fi și mai proastă dacă ai avea încredere în mine. Odată căsătorită ți-aș putea face viața un iad, chiar mai crunt decît cel pe care l-ai trăit pînă acum.

- Prefer să o facă o persoană pe care am ales- o *eu*, i-a răspuns scurt Evangeline. Te prefer lui Eustace.

Sebastian a zîmbit:

- Asta nu e deloc spre lauda lui.

Ea nu i-a întors zîmbetul, ci doar s-a așezat mai comod în scaun, ca și cum o greutate i se ridicase de pe umeri. L-a privit cu resemnare iar el a simțit cum îl trec fiorii, din cap pînă în picioare.

Nu era o noutate ca prezența unei femei să-l ațîțe imediat. Înțelesese demult că era un bărbat eminent fizic, al cărui senzualitate era pusă cu ușurință pe jar de anumite femei. Iar fața din fața lui, neîndemînică, bîlbîită, era una dintre ele. Voia să se culce cu ea.

Imaginația lui vie l-a făcut să-și închipuie trupul ei, picioarele și rotunjimile pe care nu le văzuse încă. Voia să-i inspire parfumul, să-i simtă părul lung mîngîindu-i pieptul... Voia să facă cu ea lucruri de nespus, cu gura ei, cu gura lui...

- Ne-am înțeles atunci, a șoptit el. Îți accept propunerea. Mai sînt multe de discutat, bineînțeles, dar avem tot timpul. Drumul pînă la Gretna Green durează două zile. S-a ridicat și s-a întins cu gesturi leneșe, conștient de privirea ei, care l-a studiat rapid. Trimit imediat vorbă să ni se pregătească trăsura iar valetul îmi va împacheta cîteva haine. Vom pleca în cel mult o oră. Iar dacă te răzgîndești cît sîntem pe drum, să știi că te strîng degît.

Ea l-a privit ironic.

- N-ai fi a-atît de nervos dacă nu ai fi pățitro s-săptămîna trecută, cînd cu răpirea unei victime ostile.

- Touche. Iar tu vei fi victima benevolă?

- Cea dornică, a spus Evangeline scurt. Părea să-și dorească să fi pornit chiar atunci la drum.

- Sînt preferatele mele, a spus el. A făcut o plecăciune și a ieșit din bibliotecă.

CAPITOLUL 2

După ce lordul St. Vincent a ieșit din încăpere, Evie a oftat adînc și a închis ochii. St. Vincent nu avea motive de îngrijorare. Nu avea de gînd să se răzgîndească. Acum că ajunseseră la o înțelegere era de o mie de ori mai nerăbdătoare să înceapă călătoria. O înspăimînta gîndul că unchiul Brook și unchiul Peregrine o căutau deja.

Cînd fugise de acasă, la sfîrșitul verii, o prinseseră la intrarea în clubul tatălui ei. Pe drumul de întoarcere spre casă, îri trăsura, unchiul Peregrine o lovise de cîteva ori pînă cînd îi spărsese buza, îi

înnegrise un ochi și îi acoperise spatele și brațele cu vînătăi. În următoarele două săptămîni fusese închisă în camera ei, doar cu pîine și apă.

Nimeni, nici măcar prietenele ei Annabelle, Lillian și Daisy nu știau tot ce trebuia ea să îndure. Viața ei era un adevărat coșmar. Familiile Maybrick și Stubbins, rudele mamei ei, se uniseră într-un efort colectiv pentru a-i înfrînge voința. Erau nervoși și chiar nedumeriți că dura atît de mult... iar Evie era chiar mai uimită decît ei. Nu și-ar fi imaginat că va fi în stare să îndure asemenea pedepse aspre, atîta ură și indiferență, fără să crîcnească măcar. Poate că semăna cu tatăl ei mai mult decît își închipuise, Ivo Jenner fusese un bătăuș temut care își datora succesul, pe ring și în afara lui, doar tenacității. Iar ea îi moștenise încă- păținarea.

Evie voia să-și vadă tatăl. Era convinsă că el era singura persoană din lume care ținea cu adevărat la ea. Nu-i dăduse prea multă atenție de- a lungul timpului dar era mai mult decît promise de la altcineva. Înțelesese de ce o abandonase la familia Maybrick cu ani în urmă, după moartea mamei ei. Un club de jocuri de noroc riu era locul în care să crești un copil. Evie nu se putea abține să nu se întrebe, totuși... dacă tatăl ei ar fi știut cum se purtau cu ea, ar fi procedat la fel? Dacă ar fi știut că se răzbuiau pe un copil neajutorat pentru că fata lor se răzvrătise... Dar nu avea rost să se mai întrebe, acum.

Mama ei murise iar tatăl ei era pe patul de moarte. Evie voia să-i pună cîteva întrebări, înainte ca el să moară. Iar singura ei șansă de a scăpa din ghearele familiei Maybrick era aristocratul nesuferit cu care tocmai acceptase să se mărite.

Era uimită de cît de repede reușise să se înțeleagă cu St. Vincent, care intimida pe oricine cu frumusețea lui, cu ochii albaștri, reci ca gheața și gura special făcută pentru săruturi și minciuni, Părea un înger căzut, egoist și lipsit de scrupule, care încercase să-i răpească logodnica celui mai bun prieten. Doar un asemenea bărbat putea ține piept familiei ei.

St. Vincent avea să fie un soț îngrozitor, era sigură de asta. Trebuia doar să nu-și facă iluzii în privința lui. Afîta timp cît nii-i păsa de el putea să- i treacă cu vederea indiscrețiile și să nu-i audă insultele.

Cît de diferită avea să fie căsnicia ei de cea a prietenelor ei! Amintindu-și de ele i-a venit să plîngă. Nu mai era posibil ca Annabelle, Daisy și Lillian - mai ales Lillian - să-i rămînă prietene după ce se mărita cu St. Vincent. A clipit, ca Să-și învingă lacrimile și a inspirat adînc. Nu avea rost să plîngă. Poate că nu era soluția perfectă la problemele ei, dar era singura la care putuse să se gîndească.

Și-a imaginat cît de furioși aveau să fie unchii și mătușile ei la aflarea vestii că nu mai puteau pune mîna pe averea ei și s-a mai liniștit puțin. Nici un sacrificiu nu era prea mare atîta vreme cît nu trebuia să se căsătorească cu lașul de Eustace, care mîncă și bea în exces și abia dacă mai încăpea pe ușa propriului dormitor. Deși își ura părinții aproape la fel de mult ca și Evie, nu ar fi îndrăznit niciodată să-i înfrunte.

În mod ironic, Eustace fusese cel care o împinsese pe Evie să fugă în seara aceea. Venise la ea ceva mai devreme cu un inel de logodnă, din aur, cu jad.

- Uite, îi spusese cu un aer prostesc, mama mi- a zis să ți-l dau și să-ți spun că nu te mai primește la masă pînă nu-l porți. Logodna noastră va fi anunțată săptămîna viitoare, așa mi-a spus.

Evie nu fusese luată prin surprindere. După ce încercaseră timp de trei sezoane să-i găsească un soț aristocrat, rudele ei ajunseseră la conștientizarea că nu va reuși să facă o alianță avantajoasă din punct de vedere social. Dat fiind că avea să intre curînd în posesia averii tatălui ei, puseseră la punct un alt plan: să păstreze averea în familie, măritînd-o cu unul din verii ei.

Auzind ce-i spunea Eustace, Evie a simțit un vâl de furie. S-a înroșit la față. Eustace a rîs și a adăugat:

- Cum arăți cînd roșești! Părul îți pare de-a dreptul portocaliu!

Evie s-a abținut să-i răspundă caustic și a încercat să se calmeze, concentrîndu-ăe asupra cuvintelor pe care urma să le rostească:

- Vere Eustace... dacă accept să mă mărit cu tine... mă vei apăra în fața părinților tăi? Îmi vei da

voie să-mi văd tatăl, să-l îngrijesc?

Zîmbetul de pe fața iui Eustace a dispărut. A privit-o în ochii albaștri, serioși. Apoi și-a ferit privirea și a spus, evaziv:

- Nrar fi atât de severi cu tine dacă nu ai fi atât de încăpățînată.

Evie își pierduse răbdarea. A reînceput să se bîlbîie:

- Mi-ai l-luaaverea și n-ai facenimic p-pentru mine, în schimb?

- La ce-ți trebuie ție bani? a întreat-o el disprețuitor. Ești o creatură timidă care se ascunde mereu în cîte un colț. N-ai nevoie de rochii elegante sau de bijuterii... nu te pricepi să faci conversație, în pat vei fi cu siguranță plictisitoare... n-ai nici o calitate. Ar trebui să fii recunoscătoare că sînt dispus să mă însor cu tine, dar ești prea proastă să-ți dai seama de asta.

- Eu... eu... Frustrarea o copleșea. Nu găsea cuvinte ca să se apere, putea doar să-l privească tăios și să respire cu greutate.

- Ești o idioată! i-a spus Eustace. A aruncat inelul pe jos, furios. Inelul s-a rostogolit sub un fotoliu. Acum ia-l de unde nu-i! Și asta numai din vina ta, că mă superi! Dacă nu-l găsești nu mai primești de mîncare! Mă duc să-i spun mamei că eu mi-am făcut treaba și ți l-am dat.

Evie renunțase la cină și în loc să caute inelul s-a apucat să împacheteze febril cîteva lucruri într-o valiză. A ieșit pe geam, a coborît ținîndu-se de burlan și a sărit în grădină. A avut norocul să găsească o birjă de îndată ce a ieșit pe poartă.

Probabil că era ultima oară cînd îl mai vedea pe Eustace, și-a spus, mulțumită. În societate oricum nu prea ieșea. Pe măsură ce circumferința burții se mărea, Eustace părăsea tot mai rar Maybrick House, indiferent cum ieșeau lucrurile, nu avea să regrete niciodată că nu se măritase cu el. Și era convinsă că nici nu ar fi încercat măcar să se culce cu ea. Nu mai avea energia necesară și nici ceea ce se numea, în mod delicat, „spirit animalic”. Pasiunile lui erau mîncarea și băutura și nimic mai mult.

Pe de altă parte, lordul St. Vincent sedusese și compromisese un număr impresionant de femei. Altele îl găseau poate atrăgător, dar ea nu se număra printre ele. Însă nu avea nici un dubiu: căsătoria lor avea să se consume, cu prisosință chiar.

La gîndul acesta stomacul i s-a revoltat. În visele ei se vedea măritată cu un bărbat tandru și sensibil, puțin copilăros. Care nu ar fi ironizat-o pentru că se bîlbîia. Care avea să o iubească și să se poarte frumos cu ea.

Sebastian, lordul St. Vincent, era complet opus iubitului ei din vis. Nu avea nimic tandru, sensibil sau copilăros. Era o pasăre de pradă căreia îi plăcea să se joace cu victima înainte de a ucide.. Privind la scaunul gol pe care St. Vincent stătuse mai devreme, Evie se gîndea la feluiîn care arăta el în lumina flăcărilor. Era înalt și subțire și arăta bine chiar și în cele mai simple haine. Părul lui de culoarea aurului vechi de pe icoanele medievale era des și ușor ondulat, cu accente de chihlimbar. Ochii de un albastru pal străluceau asemenea diamantelor rare din colierele împărăteselor. Erau ochi frumoși în care nu se citea nici o emoție, nici măcar atunci cînd zîmbea. Iar zîmbetul lui... un singur zîmbet era suficient să-ți taie răsufarea. St. Vincent era într-adevăr un bărbat frumos. Și o știa prea bine.

I se părea ciudat, dar nu-i era deloc teamă de el. St. Vincent era mult prea inteligent ca să apeleze la violență cînd putea să obțină orice cu cîteva cuvinte bine alese. Evie se temea mai mult de unchiul Perregrine, care era o brută lipsită de minte și de mătușa Florence care o palmuise frecvent și o ciupea cu multă răutate.

Asta nu avea să se mai întîmple niciodată, și-a jurat Evie, privind absentă petele de noroi de pe rochia ei. Se murdărise atunci cînd coborîse pe lîngă burlan. Ar fi vrut să se schimbe în rochia curată pe care o avea în valiza lăsată în hol. Nu avea însă rost, pentru că o aștepta un drum lung, plin de praf.

A auzit un sunet care venea dinspre ușă. O servitoare plinuță a întreat-o dacă voia să se împrospăteze puțin într-una din camerele de oaspeți. Fata părea obișnuită cu prezența femeilor în casă.

Evie a urmat-o într-una din camerele de la etaj. Ca și celelalte părți ale casei pe care le văzuse pînă atunci, camera minusculă era foarte curată și frumos mobilată. Pereții erau acoperiți cu un tapet deschis la culoare, imprimat cu păsări chinezești și pagode. În anticameră erau o chiuvetă și o cadă cu apă curentă al cărei robinet era în formă de delfin.

Evie s-a spălat pe față și pe mâini și a băut însetată dintr-un pahar de argint. A intrat apoi în dormitor să caute un pieptene sau o perie. Nu a găsit, așa că a încercat să-și aranjeze părul cu degetele.

Nu s-a auzit nici un sunet, nimic nu a avertizat-o că mai era cineva prezent în încăpere. S-a întors brusc. St. Vincent era înăuntru și o privea detașat, cu capul ușor înclinat. A avut o senzație stranie, ca un val de căldură însoțit de slăbiciune. Era foarte obosită. Iar gîndul la tot ce o aștepta... călătoria spre Scoția, căsătoria pripită, consumarea ei... totul o extenua. A încercat să facă un pas înainte dar a văzut o mulțime de luminițe alb-at- bastre în fața ochilor. S-a oprit și a inspirat adînc, cu greutate.

A clătinat din cap ca să-și limpezească privirea și și-a dat seama că St. Vincent era lîngă ea, ținînd-o de ambele brațe. Nu mai fusese niciodată atît de aproape de el... i-a simțit imediat parfumul, o undă subtilă de colonie bună, scumpă, ames⁵-tecată cu mirosul de piele curată, acoperită cu stofe fine, din lînă. Radia sănătate și virilitate. Ușor iritată, Evie l-a privit în ochi. Era mai înalt decît se așteptase. Înălțimea lui a surprins-o. Își dăduse seama abia acum, cînd stăteau atît de aproape.

- Cînd ai mîncat ultima oară?

- Ieri d-dimineată... cred...

A ridicat o sprinceană.

- Să nu-mi spui că rudele tale te înfometau. A ridicat ochii spre cer văzînd că ea dădea din cap. Începe să mi se facă milă de tine. O să-i spun bucătăresei să ne pregătească un coș cu sandvișuri, la-mă de braț. Te ajut eu să cobori.

- Nu am n-nevoie de ajutor, m-mulțumesc.

- la-mă de braț, i-a repetat el cu blîndețe, dar ferm. N-am de gînd să te las să-ți frîngi gîtul pe scări. Moștenitoarele bogate nu se înfîlesc pe toate drumurile. Cine știe cît timp mi-ar lua pînă să găsesc alta.

Probabil că era mai slăbită decît se așteptase, pentru că a avut cu adevărat nevoie de ajutorul lui ca să coboare treptele. Pe drum, St. Vincent și-a strecurat brațul pe după talia ei, ghidînd-o cu grijă. Mai avea cîteva vînațai pe la încheieturi, urme ale luptei cu lordul Westcliff. Gîndindu-se că un aristocrat delicat ca el nu ăr fi rezistat într-o confruntare cu masivul ei unchi Perregrine, Evie s-a înfiorat, dorindu-și să fi ajuns deja la Gretna Green.

St. Vincent a simțit-o că tremura și a sporit strînsoarea. Ajunseseră la ultima treaptă.

- Ți-e frig? a întrebat-o el. Sau e din cauza nervilor?

- V-vreau să plecăm imediat. Înainte ca r- rudele mele să mă g-găsească.

- Bănuiesc cumva că ai venit la mine?

- Oh, nu! a exclamat ea. Nimeni nu ar p-putea să mă creadă într-atît de n-nebună.

- Norocul meu că am suficient de multă vanitate. Altfel aș fi fost distrus.

- Sînt sigură că au fost suficiente f-femei care să ți-o cultive. Nu ai nevoie de încă una. .

- întotdeauna am nevoie de încă una, drăguțo. Asta e problema mea.

A condus-o înapoi în bibliotecă. Evie s-a așezat pe fotoliu, în fața șemineului. Chiar atunci cînd era e punctul să ațipească, St. Vincent s-a întors după ea. Amețită, ea l-a urmat afară. O caleașcă neagră, lăcuită, îi aștepta în fața casei. St. Vincent, a ajutat-o să urce. Tapițeria din pluș crem era total nepractică dar era minunată și strălucea în lumina blîndă dinăuntru. Evie se simțea ciudat de bine între pernele moi, din mătase. Rudele mamei ei se ghidau după un set de reguli stricte și nu admiteau nici un fel de excentricitate. Pentru St. Vincent, în schimb, excesul părea să fie ceva obișnuit, mai ales cînd venea vorba de propriul confort.

Pe jos era un coș împletit din fișii subțiri din piele. Evie a scotocit înăuntru și a găsit sandvișuri din felii groase de pîine cu brînză și friptură, înfășurate în șervete. Mirosul de carne afumată i- a stîrnit și

mai tare foamea. A mâncat două sandvișuri, unul după altul, aproape înecându-se.

St. Vincent a urcat la rîndul lui în trăsură și s-a așezat în fața ei. A zîmbit văzînd-o cum culegea firimiturile sandvișului.

- Te simți mai bine?
- Da, mulțumesc.

St. Vincent a deschis un compartiment ascuns cu iscusință într-unul din pereții interiori și a scos un pahar din cristal și o sticlă cu vin alb. A umplut paharul și i l-a întins. După ce a sorbit o dată, prevăzătoare, din băutura dulce și rece ca gheața, Evie a băut tot paharul. Era însetată. Tinerele nu obișnuiau să bea vin, mai ales simplu. De obicei acesta era îndoit cu multă apă. De-abia ce l-a terminat pe primul că paharul i-a fost reumplut imediat. Trăsura a pornit cu o hurducătură iar buza paharului i s-a lovit de dinți. Temîndu-se să nu păteze tapițeria crem a luat o înghițitură zdravănă. L-a auzit rîzînd.

- Bea încet, drăguț. Sîntem abia la începutul călătoriei. Așa cum stătea, relaxat, sprijinit de perne, părea un pașă din romanele preferate de Daisy Bowman. Spune-mi, ce-ai fi făcut dacă te refuzam? Unde te-ai fi dus?

- Probabil că m-aș fi refugiat la Annabelle și la domnul Hunt. Nu s-ar fi putut duce la Lillian și Westcliff, pentru că erau plecați în luna de miere. Și nici la familia Bowman. Chiar dacă Daisy ar fi pledat cu ardoare în favoarea ei, soții Bowman nu ar fi dorit să se amestece.

- Cum de nu au fost ei prima ta alegere?

Evie s-a încruntat.

- Le-ar fi fost dificil, imposibil chiar, să-i împiedice pe unchii mei să mă ia înapoi. Sînt mai în siguranță ca soție a ta decît ca o-oaspete în casa cuiva. Vinul o amețise puțin, așa că s-a cufundat între perne.

St. Vincent a privit-o gînditor și s-a aplecat să-i scoată pantofii.

- Vei călători mai confortabil așa, i-a spus el. Nu roși, pentru numele lui Dumnezeu! N-am de gînd să te molestez aici, în trăsură. A continuat pe un ton blînd: și chiar dacă aș fi înclinat să o fac, ce importanță ar mai avea? Ne vom căsători curînd. l-a lăsat piciorul jos și a întins mîna după celălalt.

Evie l-a lăsat să-i scoată și celălalt pantof și a încercat să se relaxeze, deși atingerea degetelor lui îi dădea fiori.

- Poți să-ți slăbești și corsetul, a sfătuit-o el. E mai comod.

- Nu port c-corset, a spus ea fără să-l privească.

- Nu? Dumnezeule! A privit-o de sus pînă jos, cu ochi de expert. Ești o femeiușcă tare bine proporțională.

- Nu-mi place acest cuvînt.

- Femeiușcă? Iartă-mă... Am spus-o din obișnuință.

- Și ai succes cu genul acesta de replici?

- Oh, da, a spus el cu atîta aroganță încît ea nu s-a putut abține să nu zîmbească.

- Ești î-ingrozitor.

- Adevărat. Dar este îndeobște cunoscut că oamenii îngrozitori ajung mult mai bine decît ar merita. Cei buni, în schimb, cei așa ca tine...

A făcut un gest spre ea și spre ce o înconjura, ca și cum nu ar mai fi fost nevoie de cuvinte.

- Poate că n-nu sînt atît de b-bună cum crezi tu..

- Pot doar să sper. A făcut ochii mici, semn că se gîndea. Evie a observat că genele lui, nepermis de lungi pentru un bărbat, erau de o nuanță mai închisă ca părul. In ciuda înălțimii lui și a umerilor tați avea ceva dintr-o felină... Arăta ca un tigrul lenș, dar care putea omorî cu ușurință. De ce anume suferă tatăl tău? Am auzit zvonuri dar nu știu nimic concret.

- Suferă de ftizie, a șoptit Evie. A fost diagnosticat cu șase luni în urmă. Nu l-am mai văzut de atunci. E cea mai lungă perioadă în care au l-am vizitat. Cîndva familia Maybrick îmi permitea să

merg la club, să-l vizitez. Nu vedeau nici un rău în asta. Dar anul trecut mătușa Florence a hotărât că numele meu nu trebuia asociat cu cer al tatălui meu, pentru că astfel îmi scădeau șansele de a-mi găsi un soț. Așa că am fost nevoită să mă distanțez. Voiau chiar să mă prefac că nici nu există.

- Surprinzător, a murmurat el ironic și și-a încrucișat picioarele. Dar de unde pasiunea asta subită? Vrei să fii sigură că apari în testament?

Evie a ignorat malițiozitatea din întrebarea lui și s-a gândit bine înainte să-i răspundă, cu răceală:

, - Când eram mică îl vedeam des. Eram foarte apropiați. Era... și este singurul care mă iubește. Și eu îl iubesc. Și nu vreau să moară singur. Poți să-ți b-bați joc de mine, dacă asta te a-amuză. Nu-mi pasă. Păreră ta nu înseamnă nimic pentru mine.

- Ușor, drăguț. În voce i se dădea o umbră de amuzament. Văd că ai temperament. L-ai moș^tenit cu siguranță de la tatăl tău. L-am văzut ocări strălucind de câteva ori, când îi sărise muștaril.

- îl cunoști pe tatăl meu? L-a întrebat ea surprinsă.

- Bineînțeles. Toți bărbații amatori de plăcii au fost măcar o dată la *Jenner's*. Nu mă pot abține să nu te întreb: cum de cineva din familia Maybrick s-a putut căsători cu un cockney?

- Probabil că pentru mamă a fost t> modalitate de a scăpa de acasă.

- Ca și în cazul tău, a remarcat St. Vincent. E o oarecare asemănare, nu ți se pare?

- S-sper ea asemănarea să se o-oprească aici, i-a răspuns Evie. Pentru că eu am fost concepută ia scurt timp după căsătoria lor iar mama mea a m-murit la naștere.

- N-o să te tas grea dacă nu vrei, i-a spus el. Sînt destule metode prin care poți să eviți asta... prezervative, dușuri, ca să nu mai pomenesc de obiectele acelea minuscule, din argint, care se pot... S-a oprit văzîndu-i expresia și a izbucnit în rîs. Doamne, ai făcut ochii mari ca două farfurii! Te-am speriat? Nu-mi spune că nici una dintre prietenele tale măritate nu ți-a povestit nimic din toate astea.

Evie a clătinat încet din cap. Deși Annabelle Hunt se arătase dispusă, uneori, să-i explice unele mistere legate de viața unei femei măritate nu-i pomenise de vreun dispozitiv cu care puteai evita o sarcină.

- Mă îndoiesc că ele au auzit de așa ceva, i-a spus ea iar el a rîs din nou.

- Mă ofer să te luminez cînd vom ajunge în Scoția. Te-ai gîndit cumva că ar putea să-ți placă? Că vei vrea să o faci mai mult de o singură dată?

A rostit imediat:

- Nu. N-o să vreau, a spus ea cu fermitate.

- Mmm... Sunetul semăna cu torsul urrei pisici, îmi plac provocările.

- S-ar putea să-mi facă plăcere să mă culc cu tine, i-a spus Evie, susținîndu-i privirea. Nu și-a ferit ochii nici atunci cînd a simțit că roșea, stînjinită. Ba chiar sper să fie așa. Dar asta nu mă va face să-mi schimb hotărîrea. Pentru că știu cine ești... și de ce ești în stare.

- Draga mea, i-a spus el, aproape cu tandrețe. Nu știi nimic, încă.

CAPITOLUL 3

Pentru Evie, care făcuse cu câteva zile în urmă un alt drum obositor, de la reședința lui Westcliff, călătoria de patruzeci și opt de ore spre Scoția a fost o adevărată tortură, l-ar fi fost mai ușor dacă nu ar fi mers atît de repede. Lă insistențele ei, însă, s-au îndreptat direct spre Gretna Green, oprindu-se doar ca să schimbe caii și vizitii, la intervale de trei ore. Evie se temea ca nu cumva rudele ei să fi pornit deja în căutarea ei. Și după cum se încheiase confruntarea dintre St. Vincent și Westcliff, Evie avea p/ea puține speranțe că el avea să-i poată ține piept unchiului Perregrine.

Oricît de bine echipată ar fi fost trăsura, sărea și se hurduca din cauza vitezei, provocîndu-i greață. Era extenuată și nu găsea nici o poziție comodă în care să poată dormi. Capul i se lovea constant de peretele lateral al trăsurii. Ori de cîte ori reușea să ațipească se trezea imediat.

St. Vincent nu se simțea la fel de rău ca ea, deși părea și el destul de obosit. Toate încercările de a

purta o conversație eșuaseră, așa că stăteau

tăcuți, unul lângă celălalt. În mod surprinzător, St. Vincent nu s-a plîns deloc, deși se resimțea și el. Se grăbea la fel de tare să ajungă în Scoția ca și ea, și-a dat Evie seama. Era și interesul lui să se căsătorească cât mai curînd.

Iar și iar... trăsura sălta, aruncînd-o în sus de pe banchetă. De cîteva ori Evie era chiar pe punctul de a cădea. Ori de cîte ori ușa trăsorii se deschidea iar St. Vincent ieșea să schimbe echipajul, o adiere de aer proaspăt pătrundea înăuntru. Înfrigurată, înțepenită, Evie se adăpostea într-un colț.

Noaptea a fost urmată de o zi extrem de rece și ploioasă. Pelerina lui Evie s-a udat complet atunci cînd a străbătut curtea hanului, însoțită de St. Vincent. El a dus-o într-o cameră închiriată, unde a mîncat un castron de supă caldută. La vederea patului, Evie a simțit dorința de a se întinde. Avea însă timp să doarmă după ce ajungeau la Gretna Green și era în sîrșit la adăpost de ghearele familiei.

Nu au rămas la han nici jumătate de oră. Cînd s-a întors la trăsură, Evie a încercat să-și scoată pantofii plini de noroi în așa fel încît să nu murdărească tapițeria. St. Vincent a urcat în trăsură în urma ei și s-a aplecat să o ajute, l-a desfăcut pantofii și i-a scos, timp în care Evie și-a aruncat pălăria udă pe bancheta din fața ei. Părul ei bogat și moale căpătase mii de nuanțe, de la ambră la șampanie.

St. Vincent s-a așezat lângă ea, a privit-o atent și i-a atins ușor obrazul palid.

- Orice altă femeie nu ar fi încetat cu văicărelile, i-a șoptit el.
- De ce să mă p-plîng? a spus Evie, tremurînd violent. D-doar eu am insistat să mergem direct.
- Sîntem la jumătatea drumului. Mai avem o zi și-o noapte. Mîine seară vom fi deja căsătoriți. A zîmbit: nu cred să fi existat mireasă care să-și dorească cu mai multă ardoare să ajungă în patul conjugal.

Tremurînd încă, Evie i-a întors zîmbetul. Înțelesese ce voia el să spună: că era dornică de somn, nu de dragoste, l-a privit chipul, atît de apropiat de al ei, întrebîndu-se cum de oboseala și cearcănele îl puteau face să fie încă și mai atrăgător. Poate pentru că acum arăta mai uman, nu mai semăna atît de mult cu un zeu roman, frumos și lipsit de inimă. Aroganța aristocrată se topise dar avea să reapară cu siguranță de îndată ce se odihnea. Acum, însă, era relaxat și prietenos. Părea că o legătură fragilă se stabilise între ei în timpul acestei călătorii de coșmar.

Momentul a fost întrerupt de o bătaie în ușa trăsorii. St. Vincent a deschis. O servitoare destul de zdrențăroasă stătea în ploaie.

-Am adus ce-ați cerut, domnule. A căutat sub pelerină și a scos două obiecte.

St. Vincent a căutat în haină și i-a dat o monedă. Evie a clipit, surprinsă, cînd St. Vincent i-a întins o cană de pămînt smălțuit plină cu4jn lichid fierbinte.

- Ce-i aici?
- Ceva care să te încălzească pe dinăuntru. A ridicat o cărămidă înfășurată în flanel gri. Iar asta e pentru picioare. Ridică-le pe banchetă.

În alte condiții, Evie ar fi protestat. Nu a făcut-o și de data asta, cînd St. Vincent i-a ridicat fustele și i-a pus cărămida caldă la picioare.

- Ohhh... Niciodată nu m-am s-simțit atît de bine...

- Femeile îmi spun mereu asta, i-a spus zîm- bind. Haide, sprijină-te de mine.

Evie l-a ascultat iar el a luat-o în brațe. Pieptul lui era lat și puternic și îi sprijinea perfect capul. A dus cana la buze și a luat o înghițitură din băutura fierbinte. Era alcool diluat cu apă, îndulcit și parfumat cu lămîie. A băut încet, simțind cum trupul i se încălzea. Trăsura s-a clătinat cu putere iar St. Vincent a sprijinit-o mai bine de pieptul lui. Evie se întreba cum de ajunsese deja în rai, cînd cu cîtva timp înainte se crezuse în iad.

Nu mai stătuse niciodată atît de aproape de un bărbat. Și îi făcea plăcere, ceea ce era o greșeală. Pe de altă parte, nu avea cum să nu-i placă. Bărbatul de lângă ea era nemeritat de frumos. Și foarte fierbinte. Hainele lui erau croite din materiale bune; haina era dintr-o stofă fină, vesta dintr-o mătase grea iar cămașa din bumbac moale, de culoarea untului. Urmele de miros de apret și colonie scumpă

se amestecau cu aroma pielii lui.

Temîndu-se că se va îndepărta de ea odată ce-șt termina băutura, Evie nu s-a grăbit deloc. Spre regretul ei, a băut și ultima picătură. St. Vincent i-a luat cana din mîină și a așezat-o pe jos. Evie a oftat ușurată văzînd că el a luat-o din nou în brațe. L-a simțit căscînd pe deasupra capului ei.

- Hai, culcă-te, i-a șoptit. Mai sînt trei ore pînă fa următorul schimb.

Evie și-a lipit mai tare degetele de cărămida fierbinte, s-a cuibărit mai bine la pieptul lui și a adormit.

Restul călătoriei a fost parcă învăluit în ceață. Extenuarea i se accentuase și era tot mai dependentă de St. Vincent. La fiecare oprire el reușea să-i aducă o cană cu ceai sau supă și să-i încălzească din nou cărămida, l-a găsit chiar și o pătură, dar a sfătuit-o să nu-l întreb cum reușise să facă rost de ea. Gonvinșă că ar fi înghețat de tot fără el, ea a renunțat la rezerve și se agăța de el de îndată ce urca în trăsură.

- Nu-ți f-fac avansuri, i-a spus ea în timp ce se lipea de pieptul lui. Ești singura mea sursă de căldură.

- Așa spui tu, i-a răspuns St. Vincent înfă-șurînd-o mai bine în pătură. Și totuși, în ultimul sfert de oră mi-ai dezmiertat părți ale anatomiei pe care nimeni altcineva nu a îndrăznit să le atingă.

- Mă îndoiesc tare mult. Și-a îngropat fața și mai adînc în haina lui.

St. Vincent a tresărit brusc și s-a tras puțin, aranjînd-o în poala lui.

- Nu-ți propti genunchiul acolo, drăguțo, altfel se va alege praful de planurile tale de a ne consuma căsătoria.

Ea a ațipit pînă la următoarea oprire. Cînd era gata să se afunde într-un somn adînc, St. Vincent a trezit-o cu blîndețe.

- Evangeline, a șoptit el mîngîindu-i părul, deschide ochii. Am ajuns la următorul popas. Ar fi bine să intrăm cîteva minute.

- Nu vreau, a mormăit ea iritată.

- Trebuie, a insistat el. Următoarea porțiune de drum e mai lungă decît de obicei. Trebuie să mergi la toaletă. Cine știe cînd vei mai avea j ocazia. j

Evie se pregătea să spună că nu avea nevoie j la toaletă cînd și-a dat seama că de fapt avea. j Gîndul că avea să iasă iar în ploaia rece i-a adus l lacrimi în ochi. S-a aplecat și a încercat să-și pună j pantofii, încurcîndu-se în șireturi. St. Vincent i-a j dat mîinile deoparte și a încălțat-o el. A ajutat-o să j coboare din trăsură, i-a strîns gluga pelerinei și a luat-o pe după umeri.

- E mai bine să petrecem cîteva minute aici decît să trebuiască să te oprești pe marginea drumului, crede-mă. Din cîte știi eu despre femei...

- Mă cunosc foarte bine, mulțumesc. Nu e nevoie să-mi explici.

- Bineînțeles. Scuză-mă dacă vorbesc prea mult... încerc Să nu adorm. Și să te țin și pe tine trează.

Evie se sprijinea de talia lui subțire, străbătînd curtea hanului prin ploaia înghețată și gîndindu-se la vărul Eustace și la cît de fericită era pentru că nu mai trebuia să se mărite cu el. Pentru că nu mai trebuia să locuiască în casa familiei Maybrick. Gîndul i-a dat putere. Odată măritată, ei nu mai aveau nici o putere asupra ei. Doamne, nu mai venea o dată clipa aceea!

După ce a închiriat o cameră, St. Vincent a luat-o pe Evie pe după umeri și a privit-o atent:

- Pari pe punctul de a leșina, i-a spus cu franchețe. Te-ai putea odihni aici o oră-două. Ge zici?

- Nu. Vreau să ne continuăm drumul.

St. Vincent s-a uitat la ea iritat și a întrebat-o, fără răutate:

- întotdeauna ești atît de încăpățînată? A condus-o sus, în cameră, și i-a reamintit să încuie ușa în urma lui. Încearcă să nu adormi pe oală, a sfătuit-o ironic.

Cînd s-au întors în trăsură, Evie a urmat modelul cunoscut de-acum. Și-a scos pantofii și l-a lăsat pe St. Vincent să-i aranjeze cărămida la pi- cioare. El a așezat-o între picioarele ei desfăcute. Un

picior îi era lîngă cărămidă în timp ce cu celălalt se sprijinea de podea. Inima lui Evie a început să bată cu putere cînd St. Vincent i-a luat mîna în mîinile lui și a început să se joace cu degetele ei înghețate. Mîna lui era caldă, degetele erau catifelate, cu unghiile tăiate scurt.

Cu vîrful degetului mare, St. Vincent a început să-i traseze un cerc în palmă, apoi și-a înlănțuit degetele de ale ei.

Nu putea fi vorba de ea... Evangeline Jenner, fata rămasă nemăritată... era acum singură în trăsură cu un crai periculos, gonind nebunește spre Gretna Green. Și-a lipit obrazul de materialul moale al cămășii lui și l-a întrebat:

- Cum sînt cei din familia ta? Ai frați sau surori?

l-a sărutat fugar bucelele din creștet, apoi i-a răspuns:

- Am rămas doar noi doi, eu și tata. Pe mama nici nu mi-o amintesc - a murit de holeră cînd eram foarte mic. Am avut patru surori mai mari. Fiind cel mai mic și singurul băiat, am fost răsfațat peste măsură. În copilărie mi-am pierdut trei dintre surori. Scarlatină. îmi amintesc că eram trimis la casa noastră de la țară cînd una din ele se îmbolnăvea, iar cînd mă întorceam ele nu mai erau.

Cea mai mare dintre surorile mele s-a măritat dar a murit la naștere, ca și mama ta. Copilul nu a supraviețuit.

Evie a stat nemișcată cît timp a vorbit el, stră- duindu-se să rămînă relaxată, lipită de el. Ît era însă milă de băiețelul care fusese. O mamă și patru surori iubitoare, toate dispăruseră din viața lui. Și unui adult i-ar fi fost greu să înțeleagă, darămite unui copil.

- Te-ai întrebat vreodată cum ar fi fost viața ta dacă mama ta trăia?

-Nu.

- Eu da. Mă întreb adesea ce sfaturi mi-ar fi dat.

- N-aș pune mare preț pe sfaturile ei, ținînd cont că s-a măritat cu un sălbatic ca Ivo Jenner, i- a răspuns ironic St. Vincent. După care a făcut o pauză. Cum s-au cunoscut? Nu se întîmplă adesea ca o fată de familie bună să întîlnească pe cineva de teapa lui Jenner.

- E adevărat. Mama era în trăsură, cu mătușa ei. Era una din acele zile de iarnă, cînd ceața londoneză e atît de deasă la ora amiezei că nu poți vedea nimic. Trăsura a ocolit în ultima clipă căruțul unui vînzător ambulant și l-a doborît la pămînt pe tata, care stătea în apropiere, pe trotuar. La insistențele mamei, vizitiul a coborît să vadă dacă era bine. Avea doar o zgîrietură, nimic altceva. Probabil că... probabil că tata i-a stîrnit interesul, pentru că i-a trimis o scrisoare a doua zi, întrebîndu- l din nou cum se simțea. Au început să corespundă. Tata pune pe cineva să-i scrie scrisorile, pentru că nu era un literat Nu știi alte detalii, știi doar că au fugit împreună. A zîmbit mulțumită cînd și-a imaginat furia rudelor atunci cînd descoperiseră că mama ei fugise cu Ivo Jenner. Avea nouăsprezece ani atunci cînd a murit, a spus ea gînditoare. Iar eu am acum douăzeci și trei. Mi se pare ciudat că am trăit mai mult decît ea. S-a răsucit în brațele lui Sebastian și l-a privit în ochi. Tu cîți ani ai, domnule? Treizeci și patru? Treizeci și trei?

- Am treizeci și doi. Iar acum mă simt de o sută doi. O studia curios. Ce s-a întîmplat cu bîlbîiala ta, copilă? A dispărut pe undeva pe la Teesdale.

- Adevărat? l-a întrebat surprinsă Evie. Probabil că... cu tine mă simt în largul meu. Am tendința să mă bîlbîi mai puțin în prezența anumitor oameni. Ce ciudat... bîlbîiala îi dispărea complet doar atunci cînd vorbea cu copii.

El a rîs amuzat.

- Nimeni nu mi-a mai zis pînă acum că sînt genul liniștitor. Și nici nu-mi place asta, cu siguranță. Va trebui să fac curînd ceva diabolic să-ți corectez această impresie.

- Sînt convinsă că o vei face. A închis ochii și s-a lipit și mai tare de el. Probabil că sînt prea obosită ca să mă mai bîlbîi.

El a mîngîiat-o ușor pe păr și pe obraji, apoi i-a masat tîmplele cu vîrful degetelor, î — Dormi, i-a

șoptit. Aproape că am ajuns. Vei sta curînd la căldură.

Nu era însă adevărat. Cu cît se îndreptau mai spre nord cu atît se făcea mai frig. Gretna Green se afla în ținutul Dumfriesshire, la granița dintre Anglia și Scoția. Sfidînd regulile stricte ale englezilor privind căsătoria, sute de cu ca soț și soție.

După ce perechea trecea podul peste râul Sark și intra în Scoția se putea căsători oriunde. Era necesară doar o declarație semnată de doi martori. În Gretna Green se dezvoltase o adevărată industrie. Căsătoriile se celebrau în case private, în hoteluri și chiar în aer liber. Cel mai celebru loc era atelierul potcovarului, unde așa-zi- sele ceremonii, foarte scurte dealtfel, se numeau de-acum „căsătorii pe nicovală”. Tradiția își avea originile pe la anii 1700, cînd un potcovar se* autointitulase preot, primul dintr-un lung șir.

Trăsura lui St. Vincent a ajuns în sfîrșit la destinație, un han aflat chiar lîngă atelierul potcovarului. Temîndu-se ca nu cumva Evie să leșine din cauza extenuării, St. Vincent a susținut-o cu un braț ferm atunci cînd au intrat în han. Hangiul, domnul Findley, s-a luminat ia față cînd a aflat că fugiseră de acasă și i-a asigurat, făcîndu-le cu ochiul, că avea mereu o cameră pregătită pentru astfel de situații.

- Căsătoria nu e legală pînă cînd nu e consumată, știți... Am avut un mire și-o mireasă pe care i-am ajutat să se furișeze prin spate, în timp ce următorii lor erau în fața hanului. Cînd au reușit să intre, i-au găsit pe cei doi în pat. Mirele mai avea încă ghetele în picioare, dar nu mai încăpea îndoială că-i scosese deja boneta. A rîs, amintindu-și.

- Ce vrea să spună? a murmurat Evie, cu fața îngropată în umărul lui.

' - N-am idee. Și n-aș vrea să-mi dau cu presupusul. A ridicat capul și i-a spus hangiului. Vreau să fim așteptați cu o baie fierbinte, la întoarcere.

- Da, domnule. A luat imediat monedele pe care i le întindea St. Vincent și i-a întins în schimb o cheie demodată. Să vă trimit sus și ceva de mîncare?

. St. Vincent a privit-o întrebător pe Evie și a clătinat din cap!

- Nu. În schimb, pregătește-ne un mic dejun copios, mîine dimineată.

- Bine, domnule. Vă duceți la fierărie, nu-i așa? E bine... Nu-i preot mai bun în Gretna Green ca Paisley MacPhee. E un literat... iar eu îl ajut... vă voi scrie un certificat de căsătorie de toată frumusețea.

- Mulțumim. St. Vincent a continuat să o țină strîns pe Evie cînd au ieșit din han și s-au îndreptat spre casa fierarului. S-a uitat în jos, pe stradă, la șirurile de case îngrijite și magazine. Lămpile fuseseră aprinse deja și risipeau întunericul serii. S-au apropiat de casă iar St. Vincent i-a șoptit la ureche: mai rezistă puțin, drăguțo. Sîntem aproape gata.

Evie s-a sprijinit de el și a așteptat să li se deschidă ușa, cu fața ascunsă în haina lui. Cel care a apărut în prag era un bărbat rubicond, cu mustață. Din fericire, accentul lui nu era la fel de pronunțat ca acela al hangiului, așa că Evie l-a putut înțelege cu ușurință.

- Tu ești MacPhee? l-a întrebat scurt St. Vincent.

- Da.

St. Vincent a făcut rapid prezentările și i-a explicat de ce veniseră. Potcovarul le-a zîmbit larg.

- Vreți să vă căsătoriți, ai? Hai 'năuntru. Și-a chemat fiicele, două fete corpolente, brunete, Florag și Gavenia, și i-a condus în atelierul lipit de casa lor. Familia MacPhee era la fel de veselă și de neliniștită ca și hangiul, ceea ce contrazicea tot ce auzise Evie despre scoțieni.

- Vreți ca fetele mele să vă fie martori? le-a sugerat MacPhee.

- Da, a spus St. Vincent și s-a uitat împrejur, prin * atelierul înțesat de potcoave, hamuri și ustensile agricole. După cum vedeți, eu și - a făcut o pauză pentru că nu știa cum să-i spună iui Evie - mireasa mea sîntem foarte obosiți. Am venit direct de la Londra și aș vrea să se termine totul foarte repede.

- De la Londra? Potcovarul a privit-o curios pe Evie. De ce ați venit tocmai pînă aici, copii? Părinții voștri nu-s de acord?

Evie i-a zîmbit slab.

- Mă tem că nu e c-chiar atât de s-simplu.
- Niciodat' nu e, a încuviințat MacPhee, dînd din cap. Trebuie însă să vă preven, copii. Chiar dacă vreți să vă luați așa, în grabă, căsătoria scoțiană nu poa' să fie desfăcută niciodată. Fiți siguri că vă iubiți cu adevărat și abia apoi...

St, Vincent i-a întrerupt nerăbdător tirada și a spus tăios:

- Nu e vorba de o căsătorie din dragoste, ci de una de formă. Între noi nu există nici urmă de flacăra a iubirii, ți-aș fi recunoscător dacă te-ai grăbi puțin. Nici eu nici ea n-am dormit de două zile.

S-a lăsat o tăcere adîncă. MacPhee și fiicele lui păreau șocați de cuvintele lui dure. Potcovarul și-a coborît privirea în pămînt și a șoptit:

- Nu te plac deloc.

St. Vincent l-a privit exasperat.

- Nici mireasa mea nu mă place. Și asta nu o va împiedica să se mărite cu mine. Nici pe tine n- ar trebui să te împiedice. Hai, fă-o.

MacPhee a privit-o compătimator pe Evie.

- Băiatu' n-are flori, a exclamat el, hotărît să dea un aer romantic ceremoniei. Florag, du-te după niște azalee albe.

- N-avem nevoie de flori, a spus St. Vincent, dar fata plecase deja după ele.

- E un vechi obicei scoțian. Mireasa trebuie să aibă un buchet de azalee albe, i-a explicat MacPhee lui Evie. Vrei să-ți spun de ce?

Evie a dat din cap, ușor amuzată. În ciuda oboselii, sau poate chiar din cauza ei, începea să-i facă plăcere să-l vadă pe St. Vincent încercînd să-și controleze nerăbdarea. Bărbatul de-acum, nebărbierit și nervos, nu mai semăna deloc cu aristocratul îngîmfat care fusese invitat la petrecerile date de lordul Westcliff la reședința lui din Hampshire.

- Cu mult, mult timp în urmă... a început MacPhee, ignorînd mormăielile lui St. Vincent, trăia o fată pe nume Malvina. Îi era promisă lui Oscar, un războinic curajos, care îi cucerise inima. Oscar și-a rugat iubita să-l aștepte, pentru că el pleca să-și caute norocul. Într-o zi, Malvina a primit vorbă că iubitul ei fusese ucis în luptă. Avea să se odihnească pe Vecie, pe dealurile îndepărtate. .. adîncit în somnul fără de sfîrșit...

- Doamne, cît îl invidiez! a spus St. Vincent frecîndu-se la ochi.

- Lacrimile Malvinei au căzut pe iarbă, ca roua, a continuat MacPhee, iar azaleele roșii de la picioarele ei au devenit albe. Și de-asta toate mi- reșele scoțiene au un buchet de azalee albe,

- Asta e povestea? a întreat St. Vincent. Buchetul e făcut din azaleele care au apărut din lacrimile unei fete care își plîngea iubitul mort?

-Da.

- Și cum de așa ceva e semn de noroc, pentru numele lui Dumnezeu?

MacPhee a deschis gura să-i răspundă dar chiar atunci a apărut Florag și i-a întins lui Evie un mănunchi de azalee albe uscate. Evie i-a mulțumit în șoaptă și l-a urmat pe fierar spre nicovala așezată în mijlocul atelierului.

- Ai un inel pentru față? l-a întreat MacPhee pe St. Vincent, care a clătinat din cap. Așa mă gîndeam și eu, a răspuns tot el. Gavenia, adu cutia cu inele. S-a apropiat de Evie și i-a explicat: lucrez și cu metale prețioase, nu numai cu fier. Inelele făcute de mine sînt din aur scoțian și sînt măiestrit lucrate.

- Nu are nevoie de... S-a oprit văzînd că Evie ridicase ochii spre el. Bine, alege-ți repede ceva.

MacPhee a scos din cutie o bucată de material, a pus-o pe nicovală, după care a așezat cu grijă șase inele. Evie s-a aplecat să le vadă mai bine. Inelele erau delicate și frumos lucrate. Părea imposibil să fi fost făcute de degetele groase și butucănoase ale potcovarului.

- Acesta simbolizează un nod de dragoste, i-a spus MacPhee ridicînd unul din inele, să-l poată

vedea mai bine. Acesta are o cheie a inimii iar acesta un trandafir de Shetland.

Evie l-a ales pe cel mai mic și l-a pus pe inelarul mâinii stîngi. I se potrivea perfect. L-a apropiat și i-a examinat modelul. Era cel mai simplu dintre toate, o bandă strălucitoare gravată cu cuvintele ***Tha Gad Agam Ort***.

- Ce înseamnă? l-a întrebat ea pe MacPhee.
- Dragostea mea te însoțește mereu.

St. Vincent nu s-a mișcat și nu a scos nici un cuvînt. În tăcerea care a urmat, Evie a roșit și și-a scos inelul de pe deget. Regreta acum că se arătase interesată de ele. Inscripția nu se potrivea deloc cu ceremonia pripită care nu făcea altceva decît să demonstreze că era un simulacru de căsătorie.

- Nu cred că vreau un inel, totuși, a murmurat ea și l-a pus ușor la loc.
- Îl luăm, a spus St. Vincent, uimind-o. A luat inelul și a adăugat: sînt doar vorbe. Nu înseamnă nimic.

Evie a dat din cap, roșind.

MacPhee i-a privit încruntat pe amîndoi și și-a aranjat mustața.

- Fetelor, le-a spus celor două fiice. Hai să le cîntăm ceva.
- Să ne cîntați? a protestat St. Vincent, dar Evie l-a prins de mîină.
- Lasă-le, i-a șoptit. Cu cît protestezi, cu atît va dura mai mult.

St. Vincent a înjurat în barbă și a privit fix nicovala în timp ce fetele cîntau în cor:

Dragostea mea e ca o floare rară

Care a înflorit în primăvară

Dragostea mea e ca o melodie

Cîntată-n armonie.

Fierarul le-a ascultat, mîndru, și le-a aplaudat atunci cînd au terminat de cîntat. S-a întors apoi spre cei doi și i-a întrebat, plin de importanță:

-Tre' să vă întreb: sînteți amîndoi necăsătoriți?

- Da, a răspuns scurt St. Vincent.

- Și ai un inel pentru fată?

- Tocmai ne-ai... St. Vincent s-a oprit văzînd că MacPhee aștepta un alt răspuns de la el. Dacă voia să se termine odată ceremonia, trebuia să ioace după cum îi cînta fierarul. Da, a mormăit el.

El am chiar aici.

- Pune-i-l fetei pe deget și luați-vă de mîină.

În clipa în care St. Vincent i-a strecurat inelul pe deget, inima lui Evie a început să-i bată cu putere. Nu era nici teamă nici nerăbdare, ci o emoție nouă care îi ascuțea simțurile. Nu putea să dea un nume acestui gen de emoție. Știa doar că pulsul i se accelerase și mai mult atunci cînd el îi prinsese mîna într-a lui și îi simțise degetele lungi și palma moale și fierbinte.

St. Vincent a înclinat ușor capul iar fata lui a acoperit-o pe a ei. Deși era lipsit de expresie, obrajii i se coloraseră ușor și inspira mai des decît de obicei. Surprinsă că-i știa deja ceva atît de intim ca ritmul respirației, Evie și-a ferit privirea. L-a văzut pe fierar luînd o panglică albă de la una din fiicele lui și unindu-le încheieturile cu ea.

A simțit cum St. Vincent o mîngîia pe gît cu mîna rămasă liberă, în încercarea de a o liniști. S-a relaxat sub atingerea lui blîndă. Degetele lui se mișcau cu delicatețe pe pielea ei.

MacPhee era ocupat să lege panglica în jurul mîinilor lor.

- Acum vom lega nodul, a spus el. Repetă după mine, fetiço... Te iau de soț pe tine...
- Te iau de soț, a șoptit Evie
- Domnule? l-a trezit fierarul din visare.

St. Vincent și-a coborît privirea spre ea. În ochii reci nu se putea citi nimic. Cu toate astea, însă, Evie simțea o tensiune care se ridicase între ei, la fel de încărcată de energie ca un fulger.

A spus cu voce joasă:

-Te iau de soție.

În tonul lui MacPhee se citea satisfacția.

- Vă declar căsătoriți, în fața lui Dumnezeu și a martorilor. Fie ca nici un muritor să nu dezlege ceea ce Dumnezeu a unit. Vă costă optzeci și două de lire, trei coroane și un șiling.

St. Vincent și-a luat cu greu privirea de la Evie și s-a uitat întrebător la fierar.

- Inelul e cincizeci de lire, i-a răspuns MacPhee la întrebarea nerostită.

- Cincizeci de lire pentru un inel fără piatră? I-a întrebat acid St. Vincent.

- E aur *scoțian*, a părut indignat MacPhee. Vine tocmai din dealurile Lowther și...

- Și restul?

- Treizeci de lire ceremonia, o liră pentru că v- am lăsat să-mi folosiți atelierul, o liră pentru certificatul care va fi gata mâine dimineață, câte o coroană pentru fiecare martor - a arătat cu un gest larg spre fetele lui, care chicoteau — încă o coroană pentru flori...

- O coroană pentru un snop de bălării uscate? I-a întrebat scandalizat St. Vincent.

- Cîntecul nu vă costă nimic, a spus amabil MacPhee. Oh, și un șiling pentru panglica pe care nu trebuie să o desfaceți pînă ce nu este consumată căsătoria... altfel ghinionul vă va însoți cînd veți pleca din Gretna Green.

St. Vincent a deschis gura să protesteze, dar a văzut chipul extenuat al lui Evie și a dus mîna la buzunar, după bani. Mișcările îi erau sîngace, pentru că era dreptaci iar sînga era singura mîna Ji>eră. A scos un teanc de bancnote și cîteva monede și le-a aruncat pe nicovală.

- Poftim, i-a spus el. N-am nevoie de rest. Dă-I fiicelor tale, cu mulțumirile mele pentru cîntecul superb, a adăugat el ironic.

MacPhee și fiicele lui au început să-i mulțumească în cor. I-au însoțit pînă la ușă, cîntînd din nou refrenul cîntecului de nuntă:

Te voi iubi mereu, iubita mea,

Pînă cînd marea va seca...

CAPITOLUL 4

Cînd au ieșit din atelierul potcovarului, ploaia se întetise. Evie a grăbit pasul, adunîndu-și ultimele puteri ca să ajungă la adăpost, la han. Mergea ca prin vis. Îi era greu să se concentreze, pămîntul parcă îi aluneca sub picioare. Spre nemulțumirea ei, St. Vincent a oprit-o la adăpostul unei streșini.

- Ce e? a întrebat Evie, amorțită.

El a apucat panglica și a încercat să-i desfacă nodul.

- Trebuie să scăpăm de asta.

- Nu. Așteaptă. Gluga pelerinei i-a alunecat cînd a încercat să-l împiedice, l-a acoperit degetele, oprindu-l.

- De ce? a întrebat-o nerăbdător St. Vincent. Apa i s-a scurs de pe borul pălăriei atunci cînd s-a aplecat să o privească. Se lăsase întunericul și singura sursă de lumină era cea venită de la felinarele de pe stradă. Ochii lui albaștri păreau să o absoarbă, pentru că străluceau.

- Ai auzit ce a spus MacPhee. Aduce ghinion dacă o dezlegăm.

- Ești superstițioasă? i-a spus St. Vincent, neîncrezător. Evie a dat din cap, de parcă și-ar fi cerut scuze. Chiar vrei să intrăm așa în han?

Părea irațional, dar Evie era prea obosită ca să-i explice. Știa doar că avusese parte de suficient ghinion cît să-i ajungă pentru toată viața.

- Sîntem la Gretna Green. Nimănui nu i se va părea ciudat. Parcă nu ți-ai cont de aparențe.

- Nu obiectez niciodată atunci cînd par un depravat sau un ticălos. Nu vreau însă să par un idiot.

- Nu, te rog! a spus Evie, văzînd că întinsese din nou mîna liberă spre panglică. Și-a strecurat

degetele printre degetele lui. Dintr-o dată a simțit cum gura lui pune stăpînire pe a ei. A lipit-o de perete, sprijinind-o cu propriul trup. Gura lui fierbinte făcea ca fiecare părticică din trupul ei să-i răspundă. Nu știa cum să-l sărute, cum să-i răspundă. Tremurînd, ea și-a lipit buzele strînse de ale lui în timp ce inima îi bătea cu putere și picioarele nu o mai puteau susține.

El voia de la ea lucruri pe care nu știa cum să i le dăruiască. St. Vincent a simțit asta și i-a copleșit gura cu săruturi scurte, tot mai insistente, l-a mîngîiat obrazii, bărbia, apoi i-a desfăcut buzele cu ajutorul degetului mare. Cînd buzele ei s-au depărtat a sărutat-o adînc. Ea îi putea simți gustul, o esență subtilă și provocatoare care acționa asupra ei ca un drog. Limba lui își croia drum înăuntru, explorînd cu blîndețe, tot mai adînc.

După sărutul lung el s-a retras încet. Buzele abia li se atingeau iar răsuflarea fierbinte se transforma în aburi vizibili în aerul rece al nopții. A sărutat-o ușor, iar și iar, după care buzele lui au început să rățăcească pe obraji, pe ureche. A tresărit cînd el i-a prins în joacă lobul urechii între dinți. Fiorul i-a cuprins sîinii și a coborît mai jos, între picioare.

S-a lipit de el și i-a căutat orbește gura fierbinte și limba cu atingeri catifelate. El i le-a dăruit și a sărutat-o tandru dar sigur pe el. Cu mîna liberă o susținea să nu cadă în timp ce cu cealaltă o ținea lipită de perete, simțind pulsul zvîcnindu-i sub strînsoare panglicii. A sărutat-o din nou, adînc, gustînd-o... plăcerea o aducea pe punctul de a-și pierde cunoștința. *Nu e de mirare*, și-a spus eă. Nu era de mirare că atîtea femei îi cedaseră acestui bărbat, că nu mai ținuseră cont de onoare, de reputație... că încercaseră chiar să se omoare atunci cînd le părăsise. Asta dacă țineai cont de zvonuri. Era întruchiparea senzualității.

Cînd St. Vincent s-a dezlipit de ea, Evie a fost surprinsă să constate că nu se prăbușise din picioare. El respira tot atît de greu ca și ea. Nu au scos nici un sunet, nici el, nici ea, atunci cînd el a încercat din nou să desfacă nodul panglicii, concentrîndu-se. Mîinile îi tremurau. Nu era în stare să-i susțină privirea, dar Evie nu știa dacă nu voia să-i vadă expresia sau de fapt voia ca ea să nu-i surprindă expresia lui. Chiar și după ce panglica albă a căzut la pămînt, Evie a simțit că erau în continuare uniți.

St. Vincent a îndrăznit în sfîrșit să o privească în ochi, provocînd-o parcă să protesteze. Ea și-a ținut gura și l-a luat de braț. Au străbătut astfel distanța scurtă care îi despărțea de han. Gîndurile îi rățăceau și abia dacă a auzit felicitările jovialului domn Findley. Își simțea picioarele de plumb atunci cînd a urcat treptele scării înguste, întunecate.

Au ajuns la o ușă joasă. Sprijinită de perete, Evie îl privea pe St. Vincent cum se lupta cu încuietorea. Cheia s-a răsucit cu un zgomot metalic și ușa s-a deschis. •

- Așteaptă. Să Vincent s-a aplecat șă o ia în brațe.
- Nu e nevoie...
- Pentru că știu că ești superstițioasă, a spus el ridicînd-o cu ușurință, de parcă ar fi fost un copil, trebuie să respectăm o ultimă tradiție. A trecut-o pragul. E semn de ghinion dacă mireasa se împiedică de prag. Și arh văzut bărbați care după o beție de trei zile erau mai siguri pe picioare ca tine. ^A
- îți mulțumesc, a șoptit Evie cînd el a lăsat-o jos.
- Te costă jumătate de coroană, i-a răspuns St. Vincent, ca o ironie la adresa potcovarului. Fața lui Evie s-a luminat cu un surîs.

Zîmbetul i s-a șters însă de pe chip cînd a privit în jurul ei. Camera era mică, dar îngrijită. Patul era suficient de mare pentru două persoane și părea moale și curat, doar cuvertura era decolorată din cauza spălărilor dese. Tăblia patului era din fier și alamă, cu ornamente rotunde în capătul stîlpilor. O lampă cu ulei așezată pe noptieră dădea o lumină roșiatică. Plină de noroi, înfrigurată și amorțită, Evie se uita mută la cada cu margini din lemn care îi fusese așezată în fața focului.

St. Vincent a încuiat ușa și a venit spre ea. A întins mîna să o ajute să-și scoată pelerina și a privit-o cu milă, văzînd-o că tremura din cauza extenuării.

- Dă-mi voie să te ajut, i-a spus încet, luîndu-i pelerina de pe umeri. A așezat-o pe spătarul scaunului, lîngă foc.

Evie s-a străduit să se țină pe picioare. Simțea că o lăsau genunchii,

- O să facem...? a început ea să-l întrebe.

St. Vincent începuse să-i desfacă rochia.

- O să facem...? a repetat el, urmărindu-i privirea, care se îndreptase spre pat. Dumnezeuule, nu! Degetele lui s-au mișcat rapid, desfăcându-i nasturii corsetului. Sînt prea obosit, draga mea. N-am mai spus asta în viața mea, dar în clipa asta prefer să mă culc decît să reglez.

Evie a oftat ușurată. S-a agățat de el, ca să-și mențină echilibrul, în timp ce el îi cobora rochia pe șolduri.

- Nu-mi place deloc cuvîntul acesta, a spus încet.

- Ei bine, ar fi cazul să te obișnuiești cu el, a venit răspunsul lui caustic. E un cuvînt rostit adesea în clubul tatălui tău. Numai Dumnezeu știe cum de nu l-ai auzit pînă acum.

- L-am auzit, a spus ea indignată, scoțîndu-și complet rochia. Numai că nu știam ce înseamnă, pînă acum.

St. Vincent s-a aplecat să-i scoată pantofii. Umerii îi tremurau iar Evie a auzit un zgomot în fundat, ca și cum s-ar fi înecat. La început a crezut că i se făcuse rău, dar apoi și-a dat seama că rîdea. Era prima oară cînd îl auzea rîzînd sincer și nu reușea să înțeleagă ce anume i se păruse atît de amuzant. Stătea în fața lui, doar în cămașă și pantalonași. Și-a încrucișat mîinile la piept și s-a încruntat.

St. Vincent încă mai rîdea încet, l-a scos pantofii, unul cîte unul și i-a pus deoparte. Cu mișcări sigure i-a rulat ciorapii în jos.

- Hai, fă-ți baie, i-a spus. În seara asta ești în siguranță în ceea ce mă privește. Poate că o să mă uit, dar nu pun mîna, promit.

Evie nu se mai dezbrăcase niciodată în fața unui bărbat. A simțit cum roșea în timp ce își desfăcea șireturile cămășii. Dovedind tact, St. Vincent s-a întors cu spatele și a început să-și caute în geantă ustensilele de bărbierit. Evie s-a dezbrăcat repede și a intrat în cadă. Apa era fierbinte și minunată. Picioarele ei, reci ca gheața, au fost imediat cuprinse de furnicături.

Pe un scaun, lîngă cadă, era așezat un săpun maro, gelatinos. Evie și-a săpunit brațele și pieptul. Mîinile nu o mai ascultau din cauza oboselii. Și-a cufundat capul în apă și și-a spălat părul, clipind des pentru că o usturau ochii. A încercat să se clătească repede, stropind totul în jur.

St. Vincent s-a apropiat de cadă cu cana cu apă curată care fusese așezată lîngă ligheanul de pe măsuta de toaletă.

- Lasă Capul pe spate.

I-a clătit părul cu ceea ce mai rămăsese în cană, după care i-a șters fața cu un prosop curat, dar aspru, forțînd-o să se ridice în picioare; Evie nu s-a împotrivit deloc. Ar fi trebuit să moară de rușine, așa goală, în fața lui, dar extenuarea pe care o simțea nu mai lăsa loc sfioșeniei. Tremurînd, a ieșit din cadă, ajutată de el. L-a lăsat chiar să o ștergă cu prosopul, mulțumindu-se să stea nemișcată, fără să-i pese dacă se uita sau nu la ea.

St. Vincent era mai eficient ca o cameristă. A îmbrăcat-o pe Evie cu cămașa de noapte din flanel pe care o găsisese în valiza ei, i-a uscat părul cu prosopul și a dus-o încet spre măsuta de toaletă. Evie a văzut că-i găsisese deja periuța de dinți și presărase deasupra praf de curățat dinții. S-a spălat pe dinți cu mișcări neîndemînatice. Cînd a terminat, periuța i-a scăpat dintre degete, căzînd pe podea.

- Unde e patul? a șoptit ea cu ochii închiși.

- Aici, iubito. Dă-mi mîna. St. Vincent a condus-o spre pat. Evie s-a cuibărit în el ca un animal rănit. Patul era uscat și călduț, salteaua era moale iar pătura de lînă îi învăluia plăcut picioarele care o dureau îngrozitor. Și-a afundat capul în perna moale și a oftat adînc. A simțit că o trăgea ceva de păr și a înțeles că St. Vincent îi pieptăna părul încîlcit. L-a lăsat să o facă, ba chiar să o întoarcă pe cealaltă parte și să continue. Cînd a terminat, St. Vincent a coborît din pat și s-a dus să-și facă și el baie. Evie a reușit să rămînă trează doar cîteva clipe, răstimp în care i-a zărit cu coada ochiului trupul zvelt care căpătase o tentă arămie în lumina dată de flăcările șemineului. A închis ochii chiar în clipa în care el a intrat în cadă. Cînd St. Vincent s-a așezat, ea adormise deja.

Dormea adînc, fără vise. O învăluiau doar întunericul adînc și dulce, așternuturile moi și liniștea

unui sat scoțian dintr-o seară recede toamnă. S-a trezit abia dimineață, când de afară au început să se audă primele zgomote... strigătele vânzătorului de briose, ale unui cerșetor, zgomotele animalelor care trăgeau la căruțe. A deschis ochii și în lumina slabă care reușea să pătrundă printre perdele a văzut că în pat, lângă ea, era cineva.

St. Vincent. Soțul ei. Era gol, cel puțin în partea de sus. Dormea pe burtă iar brațele puternice cuprinseseră perna. Umerii și spatelul arătau perfect, ca și cum ar fi fost sculptați din chihlimbar de Baltica și șlefuiți pînă căpătaseră luciul. Chipul îi era mai blînd acum ca în momentele în care era treaz... Ochii lui calculați erau acum închiși iar gura i se relaxase într-un ușor zîmbet inocent și senzual.

Evie a închis ochii și și-a spus că de-acum era o femeie măritată, că avea să-și vadă curînd tatăl și că va putea să-i rămînă alături atît cît va dori. De vreme ce lui St. Vincent nu avea să-i pese ce făcea sau unde se ducea, putea fi sigură că se va bucura de multă libertate. În ciuda îngrijorării care îi sălășluia încă în adîncurile minții simțea ceva ce semăna cu un strop de fericire. A oftat și s-a cu-fundat la loc în somn.

De data asta a visat. Se plimba pe o pajiște scaldată de soare, plină de sînzienae aurii. Era un drum pe care îi mai făcuse de multe ori. Se apropiase de fîntîna dorințelor, cea în care aruncase ace împreună cu prietenele ei și-și puseseră cîte o dorință. Aflase și ea povestea spiritului care trăia în adîncuri dar se temea să se apropie prea mult de marginile fîntînii. Legenda spunea că spiritul răpise o tînără inocentă, o trăsese după el și și-o făcuse soție. Totuși, în vis, lui Evie nu-i mai era teamă. Îndrăznește chiar să-și scoată pantofii și să intre cu picioarele în apă. Spre marea ei surprindere, apa nu era rece ci delicios de caldută.

Așezată pe marginea fîntînii, jucîndu-se cu picioarele în apă, Evie și-a înălțat fața spre soare. A simțit cum cineva o atinge ușor pe gleznă; A rămas nemișcată, fără să se teamă. Ceva se mișca pe sub apă, aproape de suprafață. O altă atingere... o mîna cu degete lungi care o masau cu tandrețe, pînă cînd a oftat de plăcere. Mîinile mari, masculine, au alunecat mai sus, mîngîindu-i pulpele și genunchii, în timp ce un trup zvelt, puternic se iveau din apele fîntînii. Spiritul se întruchipase într-un bărbat tandru. A cuprins-o în brațe iar sentimentul care a cuprins-o era atît de straniu și plăcut în același timp încît a rămas cu ochii închiși, temîndu-se să nu dispară atunci cînd deschidea ochii.

Iubitul ei din vis îi șoptea vorbe de alint în timp ce o îmbrățișa. Gura lui se juca pe scobitura gîtului ei. Îi dădea fiori ori de cîte ori o atinge, l-a scos cu grijă hainele, lăsîndu-i trupul gol să se scalde în lumină, în aerul cald și în apă.

- Nu te teme, iubita mea, nu... Ea a tresărit și l-a ținut strîns în brațe în vreme ce el îi săruta sîni, jucîndu-se cu sfîrcurile ei. Mîinile lui i-au cuprins sîni, ca două cupe, și a continuat să-i sărute, ridt-cîndu-i ușor spre el. Limba lui o ațîta, iar și iar, pînă cînd ea a gemut și și-a trecut mîna prin părul lui des. St. Vincent a deschis gura și i-a prins sfîrcul, necăjindu-l cu limba, lingînd și sugînd ritmic. Ea s-a arcuit și a inspirat adînc, desfă- cîndu-și neajutorată picioarele în timp ce el venea tot mai aproape, printre ele, iar apoi...

Evie a făcut ochii mari. Se trezise într-un amestec de confuzie și dorință. Visul se spulberase și a înțeles că nu se afla în Hampshire ci în camera hanului din Gretna Green iar sunetul apei nu provenea de la fîntîna dorințelor ci de la ploaia de afară. Soarele nu răsărise încă. Lumina Venea de la flăcările focului din șemineu, reaprins de curînd. Iar trupul fierbinte de deasupra ei nu era cel al spiritului fîntînii, ci al unui bărbat... iar gura lui rătăcea leneș pe pielea ei. Evie s-a încordată, induși seama, surprinsă, că era dezbrăcată complet... și că St. Vincent făcea dragoste cu ea, de cîteva minute bune.

St. Vincent a ridicat ochii spre ea. Era ușor îmbujorat, așa că ochii lui păreau și mai albaștri și mai uimitori ca de obicei. Îi zîmbea.

- Ești tare greu de trezit, i-a spus răgușit și și-a plecat din nou capul, în timp ce mîna lui i se plimba alene pe coapsă. Ea a încercat să protesteze și a vrut să se răsucescă, dar el a oprit-o.

- Nu te mișca. Nu trebuie să faci nimic, dragostea mea. Lasă-mă să am grijă de tine. Da... Poți să mă atingi dacă... Mmm... Da...

Degetele ei tremurînde îi mîngîiau părul, co- borînd spre ceafă și apoi pe umeri.

El a coborît de-a lungul trupului ei pînă cînd Evie și-a dat seama că fața lui era chiar deasupra triunghiului de păr roșu ca focul. Rușinată, a întins mîna, să se acopere.

Gura lui a coborît și mai mult iar ea l-a văzut zîbind.

- Nu trebuie să faci asta, i-a șoptit. Cînd îmi ascunzi ceva mă faci să-l doresc și mai tare. Mi-ai umplut mintea cu cele mai lascive idei... Ar fi bine să-ți retragi mîna, altfel s-ar putea să fac ceva cu adevărat depravat. Ea și-a retras ezitînd mîna iar St. Vincent și-a lăsat un deget să rătăcească prin părul creț, mătășos. Așa... Ascultă-ți soțul, a murmurat. Mai ales în pat. Cît de frumoasă ești! Desfă picioarele, dragostea mea. Vreau să te ating acolo, înăuntru. Nu te teme. E mai bine dacă te sărut aici? Stai liniștită, pentru mine...

Evie a gemut cînd gura lui a început să cerceteze triunghiul de păr roșu, strălucitor. Limba lui fierbinte, neliniștită a găsit imediat culmea ascunsă. Degetul lui lung, agil, a testat intrarea în trupul ei dar s-a retras repede văzînd că ea s-a tras înapoi, surprinsă.

I-a șoptit cuvinte liniștitoare și și-a strecurat din nou degetul înăuntru, de data asta și mai adînc.

- Inocenta mea dragă, a murmurat și i-a gîdilă cu limba un loc atît de sensibil că a făcut-o să geamă ușor. În tot acest timp el o dezmiarda pe dinăuntru cu mișcări languroase, ritmice. Ea a încercat să nu scoată nici un sunet, dar zgomote scurte păreau să-i fișnească din gît. Ce crezi că s-ar întîmpla, a întrebă-o el, dacă așa face asta fără să mă mai opresc...?

Vederea lui Evie s-a tulburat cînd privirile li s-au întîlnit. Știa că era îmbujorată... își simțea pulsul bătînd nebunește. El părea să aștepte un răspuns de la ea, dar abia dacă a putut să rostească:

- N-nu știu.

- Hai să încercăm, vrei?

Ea nu i-a mai putut răspunde. A rămas privind cu uimire cum el o săruta acolo, pe părul roșu. Și-a lăsat capul pe spate cînd i-a simțit limba jucîndu-se cu pielea ei care pulsa necontrolat. A simțit o arsură cînd el și-a strecurat și al doilea deget înăuntru. Gura lui o copleșea, cerîndu-i tot mai mult, pînă cînd a fost cuprinsă de valuri de plăcere, tot mai dese. S-a arcuit sub săruturile lui, a țipat, a oftat, apoi a țipat din nou. Limba lui și-a continuat jocul măiestrit pînă ce ea a început să tremure violent.

Un val de slăbiciune i-a invadat trupul, urmată de o euforie, ca o beție. Nu-și mai putea controla membrele și nu a opus deloc rezistență atunci cînd St. Vincent a întors-o pe burtă. Și-â strecurat mîna printre picioarele ei și a pătruns-o din nou cu degetele Spre marea ei rușine a simțit cum se umezise. Acest lucru a părut să-i facă plăcere, pentru că a început să respire sacadat, în ceafa ei. A început să o sărute pe spate, coborînd de-a lungul șirei spinării.

Evie i-a simțit sexul lipindu-se de picioarele ei... era dur și fierbinte. Nu a fost deloc surprinsă... Annabelle îi povestise destule ca să poată înțelege ce se întîmpla cu trupul bărbaților atunci cînd făceau dragoste. Annabelle nu-i spusese însă nimic despre sutele de intimități care făceau să nu fie doar o experiență fizică, ci una care îți schimba complet alchimia sufletului.

St. Vincent s-a lăsat deasupra ei, necăjind-o, ațîțînd-o, pînă cînd a simțit-o arcuindu-se sub atingerile lui.

- Vreau să te pătrund, i-a șoptit el, sărutînd-o pe gît. Gît mai adînc... Voi fi blînd, iubito... Lasă-mă să te întorc și să... Dumnezeuule, cît ești de frumoasă... A întors-o cu fața în sus și s-a așezat între picioarele ei desfăcute. Șoaptele lui erau tot mai încete și mai nesigure. Atinge-mă, iubito... Pune mîna aici... Ea a inspirat scurt cînd i-a cuprins între degete sexul întărit. L-a mîngîiat nepricepută, înțelegînd din respirația lui sacadată că mîngîierile ei îi făceau plăcere. El închisese ochii, iar genele lungi îi tremurau ușor, în timp ce buzele îi erau ușor desfăcute, ca să poată respira.

Gu mișcări stîngace ea i-a prins sexul în mînă și l-a adus între coapsele ei. Vîrfurile sexului a alunecat iar el a gemut, de parcă ar fi simțit o imensă durere. Evie a încercat din nou, nesigură. Odată ajuns pe fâgaș, el a pătruns adînc, mult mai adînc decît o făcuse cu degetele. A prins-o strîns în brațe și s-a împins în ea, cu putere. Ea a simțit impulsul de a scăpa de invazia dureroasă, dar cu fiecare mișcare a

ei părea să-l împingă tot mai adânc.

S-a prins de umerii lui, îrifigîndu-și degetele în mușchii fermi și lăsîndu-l să o aline cu gura și cu mîinile. Ochii lui au strălucit cînd s-a aplecat deasupra ei să o sărute. Ea i-a primit dornică limba în gura ei. St. Vincent a scos un sunet scurt, surprins și s-a cutremurat de cîteva ori, în spasme ritmice. A gemut cînd s-a eliberat înăuntrul ei, respirînd greu.

Mîna ei a alunecat pe pieptul lui. Cu trupul încă unit cu al ei, St. Vincent a rămas nemișcat, lăsînd-o să-l exploreze cu degete curioase, l-a atins ușor pielea netedă a spatelui iar el a făcut ochii mari, apoi și-a lăsat capul pe pernă, afun- dîndu-se din nou în ea.

Gura lui a cuprins-o lacomă pe a ei. Evie și-a desfăcut și mai larg pidoarele și l-a apăsă pe spate, silind-l să se apese și mai tare pe ea și să o pătrundă tot mai adînc, în ciuda durerii. El s-a sprijinit în coate ca să nu o strivească sub greutatea lui și și-a lipit obrazul de pieptul ei, mîngîin- du-i cu răsufierea fierbinte sfîrcul. l-a atins ușor cu obrazul pielea iar sfîrcurile i s-au întărit. îi simțea încă sexul în ea, deși nu mai era întărit. El nu scotea nici un sunet, însă era treaz iar genele lui lungi o gîdilau ușor.

Evie a rămas și ea tăcută, mîngîindu-i părul frumos. L-a simțit ridicînd capul și căutîndu-i sfîrcul cu gura fierbinte. L-a prins între buze și a început să se joace cu limba, trasînd cercuri, iar și iar, pînă cînd dorința i s-a aprins din nou iar durerea de mai devreme s-a transformat în valuri de plăcere. St. Vincent și-a strecurat din nou degetele printre picioarele ei, atingînd-o cu îndemînare pînă cînd ea a ajuns din nou la orgasm.

- A ridicat capul să o privească, ca și cum nu o mai văzuse niciodată pînă atunci.

- Dumnezeule, a șoptit el. în ochi nu i se citea mulțumirea, ci mai degrabă ceva care semăna cu panica.

CAPITOLUL 5

Sebastian a coborît din pat și s-a apropiat de cadă cu pași nesiguri. Se simțea amețit, tulburat, de parcă el era cel care tocmai își pierduse virginitatea și nu Evangeline. Se convinsese demult că diversele experiențe nu-i aduceau nimic nou. Dar se înșelase. Pentru el, care se obișnuise să* vadă în a face dragoste un lucru îndelung exersat, fusese un șoc să se trezească pradă propriei pasiuni. încercase să se retragă în ultimul moment dar își ieșise din minți de dorință și nu se mai putuse controla. La naiba! Nu i se mai întîmplase niciodată așa ceva.

A luat un prosop curat și l-a umezit. Respirația îi revenise acum la normal dar era departe de a fi complet calm. După cele întîmplate ar fi trebuit să se potolească cel puțin cîteva ore. Dar nu-i era de ajuns. Trăise cel mai lung și mai cutremurător orgasm din viața lui... Și o dorea din nou. Era o nebunie de-a dreptul. Și de ce? De ce tocmai cu ea?

Avea silueta pe care o adorase dintotdeauna, voluptuoasă și fermă, cu coapse durdulii care să-l învăluie. Pielea ei era catifelată, cu pistrui aurii răspîndiți precum artificiile. Iar părul... de jos... era la fel de roșu și de creț ca și cel de pe cap... Și îl găsea irezistibil. Dar toate bogățiile ei fizice adunate la un loc nu explicau efectul extraordinar pe care îl avea asupra lui.

Sebastian și-a fricționat trupul cu pînza rece și a luat apoi o alta, curată. S-a apropiat de Evangeline, care stătea întinsă pe o parte. Spre marea lui ușurare nu a văzut nici lacrimi virginale și nici nu a auzit-o să se plîngă. Părea mai degrabă visătoare decît supărată.... Și îl privea cu mare atenție, ca și cum ar fi încercat să rezolve un puzzle. Murmurînd ceva, el a întors-o pe spate și i-a curățat sîngele dintre coapse.

Lui Evangeline nu-i era deloc ușor să stea nemișcată și dezbrăcată în fața lui... Sebastian a văzut-o cum se îmbujora. Cunoscuse prea puține femei care roșeau din cauza nudității. Alesese întotdeauna femeii cu experiență, pentru "că le prefera celor inocente. Nu din rațiuni de moralitate, ci pentru

simplicul motiv că erau destul de anoste la pat.

A lăsat deoparte prosopul și s-a sprijinit de saltea, cu mâinile de o parte și de alta a umerilor lui Evangeline. Se studiau reciproc, curioși. Evangeline se simțea bine atunci când între ei se așternea liniștea, și-a dat el seama. Nu simțea nevoia să vorbească, să umple tăcerea, așa cum simțeau majoritatea femeilor. O calitate rară. S-a aplecat deasupra ei, continuând să o privească în ochi și a auzit un zgomot. Era stomacul ei gol care protesta. Evangeline a roșit și mai tare și și-a apăsât stomacul cu mâinile împreunate, încercând să-l reducă la tăcere.

Sebastian a zîmbit și s-a aplecat să o sărute pe burtă.

- Chem imediat servitoarea cu micul dejun, drăguțo.
- Evie, a murmurat ea, acoperindu-se pînă la gît. Așa-mi spun tata și prietenii mei.
- Ne spunem în sfîrșit pe numele mic? a ironizat-o el. Eu sînt Sebastian.

Evie a întins timid mîna spre el și și-a trecut degetele prin părul lui.

- Acum sîntem căsătoriți cu adevărat.
- Da. Dumnezeu Să te ajute. Și-a înclinat capul, bucurîndu-se de mîngîierile ei. Vrei să plecăm chiar azi spre Londra?

Evie a încuviințat cu o mișcare a capului.

- Vreau să-l văd pe tata.
- Va trebui să-ți alegi cu grijă cuvintele atunci când mă vei prezenta. Să nu faci vreun șoc.

Ea și-a retras mîna.

- Trebuie să ne grăbim. Dacă vremea se va îmbunătăți poate că drumul de întoarcere va dura mai puțin. Vreau să mergem direct la club și să...

- Vom ajunge cît de curînd, i-a răspuns Sebastian. Dar nu vom călători în același ritm cu cel de la venire. Vom petrece Cel puțin o noapte la un han din drum. Văzînd că Evie se pregătea să riposteze, a continuat imediat: nu-i vei fi de nici un folos tatălui tău dacă vei fi extenuată atunci când vei ajunge.

începuse deja... își exercita autoritatea de soț, iar ea avea obligația să-l asculte, în calitate de soție a lui. Ar fi ripostat, dar a ales să se încrunte. Sebastian și-a îndulcit tonul:

- Urmează o perioadă destul de dificilă pentru tine. Să mă ai drept soț va fi o adevărată încercare* Evie. Iar ca să poți să ai grijă de un om grav bolnav vei avea nevoie de putere. Nu are rost să ți-o irosești chiar înainte de a ajunge.

Evie îl privea cu o reînnoită atenție care îi dădea un sentiment de stînjeneală. Ce ochi avea! Erau asemenea razelor de soare filtrate printr-o bucată de sticlă albastră.

- Te îngrijorează sănătatea mea? l-a întrebat ea.

l-a aruncat o privire rece și i-a răspuns ironic:

- Bineînțeles, drăguțo. E în interesul meu să te știi sănătoasă pînă pun mîna pe zestrea ta.

Evie a descoperit curînd că St. Vincent - Sebastian - se simțea în largul lui și atunci când era golpușcă și când era complet îmbrăcat. A încercat să pară nonșalantă **în timp** ce el se în- vîrtea prin cameră, dezbrăcat, l-a aruncat priviri discrete, când era posibil, urmărindu-J cum își scotea un costum din cufăr. Era suplu, avea membre lungi și o musculatură care arăta că **îi** plăceau că- lăria și pugilismul. Dar cel mai fascinant i se părea privit din față. Pieptul lui nu era lipsit complet de păr, așa cum erau statuile din marmură sau bronz. Părul de pe pieptul lui - și din alte zone - o surprinsese. Era un alt mister legat de sexul opus care acum i se dezvăluia complet, la propriu.

Nu se simțea în stare să străbată încăperea la fel de expusă ca și el, așa că s-a înfășurat într-un cearșaf și s-a apropiat de valiza ei. A scos din ea o rochie curată, dintr-un material aspru, maroniu, niște dessous-uri curate și cei mîi buni pantofi ai ei, curați. Cealaltă pereche era într-atît de plină de noroi că nu se simțea în stare să-i mîi încalțe. în timp ce se îmbrăca a simțit privirea lui Sebastian ațintindu-se asupra ei. S-a acoperit repede cu cămașa.

- Ești frumoasă, Evie, l-a auzit spunîndu-i blînd.

Evie fusese crescută de niște rude care se plîngeau mereu că avea părul prea roșu și mult prea mulți pistrui, așa că i-a zîmbit cu scepticism.

- Mătușa Florence m-a obligat să folosesc o loțiune care să-mi facă pistruii să dispară, dar nu am reușit să scap de ei.

Sebastian i-a zîmbit leneș în timp ce venea spre ea. A prins-o de umeri și a privit-o atent:

- Să nu mai încerci să faci șă dispară nici măcar un pistrui. Am găsit cîțiva în locuri absolut încîntătoare. Am deja cîțiva favoriți... Să-ți spun unde sînt?

Evie a clătinat din cap, dezarmată, și a dat să se îndepărteze. El nu a lăsat-o, însă. A tras-o mai aproape, s-a aplecat și a sărutat-o pe gît.

- O să-ți spun, oricum, i-a șoptit zîmbind. l-a ridicat ușor cămașa și a mîngîiat-o pe picioare. Am descoperit ceva mai devreme o cărare care duce de la coapsa ta stîngă spre interior. . .

Au fost întrerupți de o bătălie în ușă. Sebastian a ridicat capul murmurînd ceva, nemulțumit.

- A sosit micul dejun. Și n-aș vrea să te pun să alegi între mîncare și a face dragoste, pentru că răspunsul nu m-ar flata deloc, sînt sigur. îm- bracă-te. Eu mă duc să deschid ușa.

Evie l-a aaseftat iar el a deschis larg ușa, lăsîndu-le să intre pe cele două servitoare care aduceau tăvile cu mîncare. Cînd au dat cu ochii de frumosul oaspete cu chip serafic și păr de culoarea aurului au început să chicotească necontrolat, mai ales că el era doar pe jumătate îmbrăcat. Erau cît pe ce să răstoarne tăvile înainte de a le așeza pe masă. Cînd au văzut și patul răvășit aii început să exclame cu încîntare, imaginîndu-și ce trebuia să se fi întîmplat acolo în timpul nopții.

Enervată, Evie le-a făcut semn să plece și a închis hotărîtă ușa în urma lor.

S-a uitat spre Sebastian, încercînd să-i surprindă reacția la manifestările de admirație ale fetelor, dar el părea indiferent. Era clar că era obișnuit cu asta. Un bărbat cu înfățișarea și poziția lui era mereu curtat de femei. Un lucru greu de suportat pentru o soție care l-ar fi iubit. Așa că trebuia să aibă mare grijă să nu sufere din cauza geloziei sau a trădărilor lui.

Sebastian i-a făcut semn să se așeze la masă și a servit-o pe ea prima. Fetele aduseseră terci de fulgi de ovăz cu sare și unt, bacon fiert, rece, cod afumat, un bol mare cu scoici, felii groase de pîine prăjită și marmeladă. Evie a devorat totul și a băut o cană de ceai tare. Micul dejun eră simplu, nu se putea compara cu cele englezești servite la domeniul din Hampshire al lordului Westcliff. Era însă fierbinte și din belșug, așa că Evie nu i-a găsit nici un cusur.

A mai rămas un timp la masă, timp în care Sebastian s-a bărbierit și a terminat de îmbrăcat. Și-a pus ustensilele de bărbierit în cufăr, l-a închis și i-a spus lui Evie:

' - Strînge-ți lucrurile, dragă. Mă duc jos să văd dacă e gata trăsura.

- Certificatul de căsătorie de la domnul MacPhee...

- Mă ocup și de asta. încuie ușa în urma mea.

S-a întors după Evie o oră mai tîrziu, însoțit de un servitor care le-a dus la trăsura cufărul și valiza. Sebastian a zîmbit văzînd că ea folosea una dintre cravatele lui pentru a-și prinde părul într-o coadă. își pierduse majoritatea acelor de păr pe drumul de dus și nu-și luase ace de rezervă în valiză.

- Pieptănată așa arăți prea tînără pentru măritiș, a șoptit el. Asta aduce o notă picantă, de desfrîu, întregii situații. îmi place.

Evie se obișnuise de-acum cu remarcile lui indecente, așa că l-a privit resemnată și l-a urmat afară din cameră. Au coborît împreună la parter și și-au luat rămas-bun de la domnul Findley, proprietarul hanului. în timp ce se îndreptau spre ușă. Findley i-a strigat:

- Drum bun, lady St. Vincent!

Evie a înțeles, cu uimire, că era de-acum soție de viconte. A șoptit cîteva cuvinte de mulțumire, bîlbîfîndu-se.

Sebastian a ajutat-o să urce în trăsura care îi aștepta.

- Da, a comentat el ironic. Oricît ar fi de pătat, să știi că titlul e de-acum al tău. Mai mult decît atît, avem șanse să ajungem și mai sus. Eu urmez la .titlul de duce... dar te sfătuiesc să nu-ți faci prea

multe iluzii. Cei din familia mea trăiesc mult, din păcate, așa că probabil vom moșteni titlul când vom fi prea bătrâni ca să ne mai bucurăm de el.

- Dacă tu... a început Evie, dar s-a oprit, surprinsă, văzînd un obiect pe podea. Era un recipient din ceramică, cu o deschizătură la unul din capete. Era rotund, dar teșit pe o parte, pentru stabilitate, l-a aruncat o privire nedumerită lui Sebastian, atingînd ușor obiectul cu piciorul și fiind răsplătită cu un val de căldură care i s-a ridicat sub fustă. Ca să-mi încălzesc picioarele! a exclamat ea. Căldura din vas avea să dureze mai mult decît cea din cărămida pe care o folosise la ducere. Unde l-ai găsit?

- L-am cumpărat de la MacPhee. L-am văzut aseară la el acasă, i-a răspuns Sebastian, amuzat de încîntarea ei. Îți închipui că a fost de-a dreptul încîntat să mă taxeze în plus.

Urmîndu-și impulsul, Evie s-a ridicat pe jumătate și l-a sărutat pe obrazul rece.

- Mulțumesc. E tare drăguț din partea ta.

A prins-o de talie, împiedicînd-o să se retragă. A așezat-o în poala lui iar fețele îi s-au apropiat atît de mult că vîrfurile nasurilor aproape că li se atingeau. A mîngîiat-o cu răsufierea lui caldă atunci cînd i-a șoptit:

- Cred că merit să-mi mulțumești cum se cuvine.

- Dar e doar un obiect pentru încălzit picioarele, a protestat ea cu blîndețe.

El a rîs:

- Trebuie să subliniez faptul că și el se va răci,

într-un final... iar atunci voi rămîne, din nou, singura ta sursă de căldură. Iar eu nu o împart cu ușurință, să știi.

- Am auzit destule zvonuri care spun contrariul. Lui Evie începuse să-i placă să schimbe replici cu el. Nu se mai tachinase pînă acum cu un bărbat. După strălucirea din ochii lui și-a dat seama că și lui îi făcea plăcere.

- O să aștept, i-a răspuns el. Doar căldura din oala asta nenorocită n-o să dureze la infinit.

A lăsat-o să se ridice și a urmărit-o cum își aranja fusta de jur împrejurul vasului. Evie s-a lăsat pe spate, sayurînd valurile de căldură care i se ridicau pînă la coapse.

-Domnule... adică... Sebastian...

- Da, drăguț?

- Dacă tatăl tău e duce, cum de tu ești viconte? N-ar trebui să fii marchiz, sau măcar conte?

- Nu neapărat. E o practică relativ modernă, cea de a mai descrește din rang cînd un nou titlu este creat. Ca regulă, cu cît ducele e mai în vîrstă, cu atît e mai puțin probabil ca fiul lui să fie marchiz. Tatălui meu îi place să peroreze la nesfîrșit pe tema asta. Să nu-l provoci niciodată, mai ales dacă a băut cîteva pahare. Vei avea parte de un- discurs interminabil despre cît de feminin și de străin sună cuvîntul „marchiz”, și cum titlul în sine e doar o etapă sînjenitoare în drumul spre obținerea titlului de duce. ■, ■'

- Tatăl tău este un bărbat arogant?

l-a zîmbit amar.

- Obişnuiam să cred că este arogantă. Am înțeles însă că e doar Indiferent la lot ce se întîmplă în jurul lui. Îl preocupă doar persoana lui. Din cîte știu eu nu și-a încălțat niciodată singur ciorapii și nu și-a pus praf de curățat dinții pe periută. Nu cred că ar putea supraviețui dacă arfi lipsit de privilegii. Cred chiar bă ar muri de foame într-o încăpere plină cu mîncare dacă nu ar exista servitori care să i-o aducă la masă. Nu ar ezita să folosească drept țintă o vază neprețuită sau să stingă focul din șemineu cu o haină din blană de vulpe. întotdeauna vrea ca pădurile domeniului să fie luminate cu torțe în caz că i-ar trece vreodată prin minte să se plimbe noaptea pe-acolo.

- Nu-i de mirare că sînteți săraci, a spus Evie, uimită de atîta risipă. Sper că tu ești mai cumpătat.

El a dat din cap.

- Nu cred că pot fi acuzat de excese financiare. Nu-mi plac jocurile de noroc și nu am o amantă pe care să o întrețin. Chiar și așa, însă, creditorii sînt mereu pe urmele mele.

- Te-ai gândi să practici o profesie?
- A privit-o nedumerit.
- Pentru ce?
- Ga să câștigi bani.
- Dumnezeuule, nuli Munca m-ar distrae și mi- ar perturba stilul de viață. Iar eu mă trezesc rareori înainte de amiază.
- Tatăl meu n-o să te placă.
- Aș fi foarte trist să aud asta dacă ambiția mea în viață ar fi să fiu pe placul altora. Din fericire, nu este.

În timpul călătoriei, Evie a fost animată de sentimente contradictorii față de soțul ei. Deși era fermecător, prea puține la el meritau respect. Avea o minte ageră dar nu o folosea cum ar fi trebuit. Mai mult decît atît, o răpise pe Lillian și și trădase cel mai bun prieten, deci nu te puteai încrede în el. Și totuși... se purta cîteodată ca un cavaler, iar ea aprecia acest lucru.

Ori de cîte ori s-au oprit pe drum, Sebastian a avut grijă de ea și a reumplut vasul cu apă clocotită, în ciuda amenințărilor de mai devreme. Cînd obosea o ținea strîns la pieptul lui și nu o lăsa să cadă atunci cînd trăsura se hurduca pe drumul prost. În timp ce moțăia în brațele lui, Evie simțea ceva ce nu mai simțise niciodată. Siguranță. El își trecea iar și iar mîna prin părul ei, șoptindu-i:

- Odihnește-te, iubita mea. Țe veghez eu.

CAPITOLUL 6

Deși era nerăbdător să ajungă la Londra și să profite de noua lui situație, Sebastian nu a regretat decizia luată, cea de a călători mai încet la întoarcere. La căderea nopții, Evie pălise și devenise mai tăcută. Puterile o părăseau, după cele petrecute în ultimele zile. Avea nevoie de odihnă.

A găsit un han în care puteau să-și petreacă noaptea, a plătit cea mai bună cameră și a cerut să li se pregătească imediat cina și o baie fierbinte. Evie a făcut baie într-o cadă micuță în timp ce Sebastian a aranjat să le fie schimbați caii, dis de dimineață și s-a asigurat că vizitiul avea unde să doarmă. S-a întors în camera minusculă dar curată, cu perdele albastre, și și-a găsit soția deja îmbrăcată în cămașă de noapte.

S-a apropiat de masă, a ridicat șervetul care acoperea farfuria și a văzut o porție de pui fript și cîteva legume cam ofilite. Văzînd că farfuria lui Evie era goală s-a întors zîmbind spre ea:

- Cum a fost?
 - Mai bună decît deloc.
 - Trebuie să mărturisesc că încep să-l apreciez tot mai mult pe bucătarul meu din Londra: S-a așezat la masă și și-a pus un șervet în poală. Cred că-ți vor fi pe plac mîncărurile lui.
 - Nu mă aștept să mănînc de prea multe ori la tine acasă, a spus Evie.
- Sebastian a rămas cu furculița în aer.
- Voi locui la clubul tatălui meu, a continuat Evie. Vreau să am grijă de el, după cum ți-am mai spus.

- În timpul zilei. Nu și noaptea. Seara te vei întoarce acasă la mine... *la noi*.

Ea l-a privit fix:

- Boala lui nu va dispărea seara, pentru a reveni dimineața. Va avea nevoie de îngrijire permanentă.

Sebastian a înghițit mîncarea și i-a răspuns iritat:

- Pentru asta există servitori. Poți angaja o femeie care să-l îngrijească.

Evie a clătinat din cap cu o încăpățînire care l-a înfuriat și mai tare:

- Nu e la fel ca atunci cînd te îngrijește cineva care ține la tine.
- De ce ții atît de mult la asta? N-a făcut prea multe pentru tine. Abia dacă-l cunoști pe ticălos...

- Nu-mi place acest cuvânt.
- Păcat. E unul din preferatele mele și intenționez să-l folosesc des.
- Spre norocul nostru, ne vom vedea destul de rar după ce ne vom întoarce la Londra.

Și-a privit atent soția, a cărei chip dulce ascundea o încăpăținare neașteptată. Și-a amintit că era dispusă să ia măsuri drastice ca să obțină ceea ce își dorea. Numai diavolul putea să știe ce era în stare să facă dacă o forța prea tare. A încercat să nu mai strângă atât de tare între degete cuțitul și furculița și a continuat să mănânce. Nu mai conta că puiul nu avea nici un gust. N-ar fi observat nici dacă ar fi fost servit alături de cel mai gustos sos franțuzesc. Căuta frenetic, în minte, o strategie pe care să o folosească cu ea.

A arborat o expresie preocupată și i-a șoptit:

- Iubirea mea, nu te pot lăsa să locuiești într-un •loc plin cu hoți, jucători înrăiți și bețivi. Sînt sigur că și tu îți dai seama cît de periculos este un astfel de loc.

- Voi face în așa fel încît să-ți primești banii cît mai curînd posibil. După asta nu va mai trebui să-ți faci nici un fel de griji.

Ultima fărîmă de autocontrol s-a risipit:

- Nu-mi fac griji pentru tine, la naiba! Numai că... nu se face, Evie! Soția vicontelui St. Vincent nu poate locui într-un club, nici măcar pentru cîteva zile.

- Nu te-am crezut atît de convențional, i:a spus ea, amuzată.

Sebastian i-a surprins licărul din ochi iar enervarea i s-a transformat în uimire. Al naibii să fie el dacă o să-i permită unei Virgine de douăzeci și trei de ani - aproape virgine, de fapt - să-i dirijeze viața.

Privirea lui rece, disprețuitoare, ar fi trebuit să o impresioneze.

- Cine ți-ai imaginat tu că te va proteja în locul acela, atunci cînd aveai acele fantezii cu tine pe post de înger păzitor? Să dormi acolo singură e ca o invitație la viol. Și al naibii să fiu dacă voi locui acolo, eu tine. Am lucruri mai bune de făcut în loc să stau într-un club de mîna a doua și să-l aștept pe bătrînul Jenner să dea colțul.

- Nu ți-am cerut să mă protejezi, i-a răspuns ea pe uh ton ridicat. Mă descurc și fără tine.

- Bineînțeles, a murmurat ironic Sebastian, pierzîndu-și brusc interesul față de cina care se răcise deja. A aruncat șervetul în farfuria pe jumătate plină, s-a ridicat de la masă și și-a scos haina și Vesta. Era murdar de pe drum și simțea nevoia să facă o baie. Cu puțin noroc, apa din cadă era încă destul de caldă.

Și-a aruncat restul de haine pe scaun, enu- merînd în minte femeile care voiseră să se mărite cu el de-a lungul anilor — frumoase și bine înzestrate, atît fizic cît și financiar. Care ar fi făcut orice ca să-i fie pe plac. iar el fusese prea preocupat de noi și noi cuceriri ca să le dea atenție. Iar acum, datorită unei combinații nefericite de întîmplări, se pricopsise cu o creatură cam ciudată, cu o origine nu prea strălucită și extrem de încăpățînată.

A observat-o cum își ferea privirea de ia trupul lui gol și a pufnit, nemulțumit. S-a cufundat în apa caldută, lăsîndu-și picioarele să atîrne de o parte și de alta a căzii. S-a spălat îndelung, săpunindu- și pieptul și brațele și privindu-și pe furiș soția. Nu mai părea atît de stăpînă pe sine ca mai devreme și se îmbujorase ușor, încercînd să pară interesată de tapițeria de pe tăblia patului.

în timp ce trasa cu vîrful degetului una din cusături, inelul cu model scoțian a strălucit în lumină, atrăgîndu-i atenția lui Sebastian. A avut un sentiment ciudat, o dorință copleșitoare să se ducă la ea, să o întindă pe spate și să o facă a tui. Să o domine, să o oblige să recunoască faptul că el era stăpînul. Acest instinct primar l-a alarmat: se considerase dintotdeauna un bărbat civilizată. Tulburat și stîrnit, a terminat baia, a luat prosopul pe care t folosise și ea și s-a șters cu convingere. Ereția lui nu i-a scăpat lui Evie - a auzit-o respirînd întretăiat, din celălalt colț al încăperii. Și-a înfășurat prosopul în jurul taliei și s-a aplecat deasupra cufărului.

A scos un pieptene, s-a dus la oglindă și și-a aranjat părul ud. Un colț al oglinzii reflecta o parte din

pat, așa că a observat că Evie îl privea, l-a spus, fără să se întoarcă:

- În seara asta sînt cîinele măcelarului?
- Cîinele măcelarului? a repetat Evie, fără să înțeleagă.
- Cîinele care stă într-un colț al prăvăliei și nu are voie să se atingă de carne.
- Comparația nu este un compliment pentru n-niciunul din n-noi.

. Sebastian s-a oprit pentru o secundă din pieptănat, observînd că bîlbîiala reapăruse. Bun, și-a spus el. Nu era chiar atît de stăpîină pe sine cum voia să pară. v

- Ai de gînd să-mi răspunzi la întrebare?
- îmi p-pare rău, dar p-prefer să nu am din nou relații intime cu tine.

Uimit și ofensat, Sebastian a lăsat pieptenele jos și s-a întors cu fața la ea. Femeile nu-l refuzau niciodată. Și nu putea înțelege cum putea Evie să-i facă una ca asta, după plăcerile trăite chiar în dimineața aceea.

- Mi-ai spus că nu-ți place să te culci cu aceeași femeie de mai multe ori, i-a reamintit Evie. Că te plictisește de moarte.

- Îți par plictisit? a întreat-o arătînd spre prosopul care abia dacă îi ascundea erecția.
- Trebuie să-ți reamintesc că am a-avut o î-înțelegere?
- Ai voie să te răzgîndești.
- N-o voi face, totuși.

- Refuzul tău miroase a ipocrizie, drăguțo. Te-am avut deja. Ce-ar putea să mai pățească acum virtutea ta?

- Nu te refuz de dragul virtuții mele. Bîlbîiala îi dispăruse, acum că-și recăpăta stăpînirea de sine. Am un alt motiv, complet diferit.

- De-abia aștept să-l aud.

- Autoapărarea. Evie i-a susținut cu efort privirea. Nu am nimic împotriva dacă vrei să faci dragoste cu cineva. Numai că nu vreau să o faci cu mine. Pentru tine, actul sexual nu înseamnă nimic. Pentru mine lucrurile nu stau la fel. Nu vreau să mă rănești, lucru inevitabil dacă voi continua să mă culc cu tine.

Sebastian se lupta să-și păstreze calmul.

- Nu am de gînd să-mi cer scuze pentru trecutul meu. Se presupune că un bărbat trebuie să capete experiență.

- Iar din cîte am auzit eu, tu ai acumulat cît pentru zece.

- Și de ce ți-ar păsa?

- Pentru că trecutul tău romantic... ca să mă exprim politicoasă, este asemenea unui cîine care se oprește la ușile tuturor caselor de pe stradă și adună resturi. Iar eu nu vreau să fiu o altă ușă. Tu nu poți fi fidel unei singure femei. Ai dovedit-o.

- Nu înseamnă că nu pot, doar pentru că nu am încercat niciodată, cățea ce ești! Înseamnă doar că nu am vrut!

Auzind cuvîntul „cățea”, Evie înlemnise.

- Te rog să nu folosești un asemenea limbaj!

- Mi se pare foarte potrivit, dată fiind analogia

cu un câine, a răbufnit Sebastian. Și să știi că nu m-ai caracterizat corect. Femeile se roagă de mine, și nu invers.

- înseamnă că ar trebui să te duci la una din ele.

- Așa voi face, i-a spus sfidător. Când vom ajunge la Londra o voi ține numai în orgii... care se vor sfârși doar atunci când cineva va fi arestat. Dar pînă atunci... chiar te aștepți să împărțim același pat, și în seara asta și mîine seară, ca două măicuțe aflate în vacanță?

- Mie nu-mi va fi greu deloc, a spus Evie, conștientă că îl insulta grav.

Privirea lui arzătoare ar fi putut să facă o gaură în tabla patului. Murmurînd, cuvinte de nerostit, Sebastian a renunțat la prosop și s-a dus să stingă lampa. Văzînd-o că se uita iar la erecția lui, i-a spus:

- Nu-i da atenție. S-a urcat în pat, lîngă ea, și a continuat: de acum înainte, apropierea de tine va avea același efect asupra părților mele intime cu o partidă prelungită de înot într-un lac din Siberia.

CAPITOLUL 7

Vremea s-a îndreptat substanțial în timpul călătoriei de întoarcere. Nu mai ploua deloc. Totuși, afară din trăsură părea mult mai cald decît înăuntru, unde între tinerii căsătoriți se așternuse o atmosferă glaciară. Sebastian continua să umple vasul cu apă fierbinte dar nu o mai lăsa pe Evie să se cuibărească lîngă el sau să adoarmă la pieptul lui. Ea știa că era mai bine așa. Cu cît îl cunoștea mai bine cu atît era mai convinsă că apropierea dintre ei avea să ducă la dezastru. El era periculos într-o mulțime de feluri de care nu fusese conștientă pînă atunci.

A liniștit-o gîndul că aveau să se vadă destul de rar, odată ajunși în oraș. Ea avea să locuiască la club, el la el acasă, continuînd să alerge după fuste pînă cînd avea să primească vestea morții tatălui ei. Atunci probabil că îi va spune să vîndă clubul și să folosească banii, împreună cu restul moștenirii, pentru a reface averea familiei.

Simțea o umbră de melancolie la gîndul că va fi nevoită să vîndă *Jenner's*, cel care fusese rațiunea de a trăi a tatălui ei. Dar era mai înțelept așa. Puțini bărbați știau cum să conducă un club de succes. Proprietarul lui trebuia să știe să-și atragă clienții și să-i determine să cheltuiască acolo o mulțime de bani. Și să investească profitul cu înțelepciune.

Ivo Jenner poseda primele două calități, dar cu moderație, iar pe ce-a treia chiar deloc. În ultima vreme pierduse mulți bani la curse, pentru că, bătrîn fiind, căzuse pradă ticăloșilor care populau această lume. Din fericire, clubul putea acoperi aceste pierderi imense,

Afirmația lui Sebastian cum că era vorba de un club de mîna a doua nu era pe de-a întregul greșită. Din discuțiile pe care le purtase cu tatăl ei, Evie înțelesese că acesta nu ajunsese la înălți mea la care aspirase. Ar fi vrut să fie egalul lui *Craven's*, clubul rival care arse cu mult timp în urmă. Numai că Ivo Jenner nu avusese flerul și viclenia lui Derek Craven. Se spunea că o întreagă generație își pierduse averea la *Craven's*. Clubul dispăruse atunci cînd se bucura de cel mai mare succes, căpătînd astfel un loc legendar în memoria colectivă a englezilor.

Jenner's nu reușise să egaleze gloria rivalului, dar nu pentru că nu ar fi încercat. Ivo Jenner își mutase clubul din Covent Garden pe King Street. Cumpărase patru clădiri învecinate, le dărîmase și construisese un club mare, impozant. Își făcuse și reclamă: cum că ar fi avut cea mai mare bancă de gen din Londra. Cînd domnii voiau să joace pe sume mari veneau la *Jenner's*.

Evie își amintea clubul din copilăria ei, din zilele în care i se permitea să-și viziteze tatăl. Era un loc bine întreținut, poate puțin cam încărcat. Îi făcea mare plăcere să stea cu el pe balconul interior de la cel de-al doilea etaj și să privească ce se în- tîmpla jos. Zîmbind cu indulgență, Ivo Jenner își ducea fata pe James Street, la magazine. Mergeau la parfumerie, la magazinul de pălării, la librărie, la brutarul care îi dădea întotdeauna cîte un corn aburînd.

Cu trecerea anilor, vizitele ei erau tot mai scurte. Deși dădea vina pe rudele ei, Evie știa că și tatăl ei era răspunzător pentru asta. Îi fusese mult mai ușor să o iubească, copil fiind, atunci cînd o ridica în

brațe și o arunca în sus. Când îi răvășea părul roșu, de aceeași culoare cu al lui, și-i potolea lacrimile punându-i un șiling sau o bomboană în palmă. Atunci când a crescut, când n-a mai putut să o trateze ca pe un copil, relația dintre ei a devenit stîmjenitoare și distantă.

- Clubul nu-i un loc potrivit pentru tine, fetițo, îi spusese el cu dragoste. Ar trebui să te ții departe de un necioplit ca mine și să-ți găsești un băiat bun cu care să te măriți.

- T-tată, se bîlbîise ea, disperată. N-nu mă trimite înapoi, a-acolo. Te rog, l-lasă-mă să stau c- cu tine.

- Trebuie să stai la familia Maybrick. Și nu are rost să tot fugi de la ei și să vii înapoi. Te voi trimite înapoi de fiecare dată.

Nici lacrimile ei nu l-au impresionat. În anii care au urmat, vizitele lui Evie s-au rărit tot mai mult, ajungînd la o dată la șase luni sau chiar mai rar. Sentimentul că nu era dorită i-a adîncit sentimentul de tristețe. A devenit nesigură în prezenta bărbaților, convinsă că aceștia s-ar fi plictisit în compania ei. Bîlbîiala i s-a accentuat și cu cît se străduia să vorbească cu atît devenea mai incoerentă, pînă cînd i s-a părut mai simplu să tacă și să stea cît mai retrasă. Nu fusese niciodată invitată la dans sau sărutată și nu i se făcuse niciodată curte. Singura cerere în căsătorie pe care o primise fusese din partea vărului Eustace.

încă mirată de felul în care norocul i se schimbase s-â uitat la soțul ei, care tăcuse în ultimele ore. El i-a întors privirea, strîngînd din ochi. Expresia lui încărcată de cinism îl făcea să nu mai semene deloc cu seducătorul cu care împărțise patul, cu două zile în urmă.

S-a întors cu fața spre geam, văzînd că intraseră în Londra, Aveau să ajungă curînd la club iar ea urma să-și revadă tatăl. Trecuseră șase luni de cînd se întîlniseră ultima oară iar Evie își făcea curaj: probabil că era foarte schimbat. Ftizia era o boală răspîndită și toată lumea știa ce ravagii putea face.

Era o moarte lentă, însoțită de febră, tuse, pierdere în greutate și transpirații nocturne. Moartea era privită de victimă ca o bineevîntare, ca sfîrșitul unor teribile suferințe. Evie nu și-l putea imagina pe puternicul ei tată atît de schimbat. Se temea să-l revadă în aceeași măsură în care își dorea să-l poată îngriji. Nu i-a spus nimic..din toate astea lui Sebastian, de teamă să nu rîdă de ea dacă îi împărțea temerile ei.

Pulsul î s-a accelerat cînd trăsura a trecut de St. James și a intrat pe King Street. A văzut fațada clubului, o siluetă din cărămidă și marmură care strălucea în lumina amurgului londonez. Evie a oftat adînc cînd au intrat pe aleea care dădea spre curtea din spatele clădirii.

Trăsura s-a oprit la intrarea din spate, ceea ce era de preferat în loc să intre prin față. *Jenner's* nu era un loc frecventat de femei serioase. Un gentleman putea să-și aducă acolo amanta sau o prostituată care îi stîmisesse un interes de moment, dar nu ar fi intrat însoțit dej) femeie respectabilă. Evie și-a dat seama că Sebastian o privea cu atenția cu care un entomolog studia o nouă specie de cărăbuși. Paloarea și tremurul ei nu-i scăpaseră, cu siguranță, dar cu toate astea nu făcuse nici un gest și nu scosese nici un cuvîrt care să o liniștească.

A luat-o de talie și a ajutat-o să coboare din trăsură. Mirosul de pe alee era cel dintotdeauna, cel pe care și-l amintea din copilărie: de balegă, gunoi, băutură și cărbune. Fără Îndoială, era singura tînră din înalta-societate londoneză căreia acest miros îi aducea aminte de casă. Oricum, îi gîdila nările într-un mod mai plăcut decît atmosfera din casa Maybrick, care mirosea a covoare mucegăite și colonie proastă.

Evie și-a întins mușchii încordați după lunga călătorie și s-a îndreptat spre ușă. Intrările la bucătărie și celelalte camere de serviciu erau situate ceva mai departe, dar aceasta dădea chiar spre scara care ducea la apartamentul tatălui ei. Vizitiul dăduse deja cîțiva pumni în ușă, făcînd ca aceasta să fie deschisă imediat de un angajat al clubului.

În prag a apărut un tînr. Evie a răsuflat ușurată, recunoscîndu-l. Era Joss Bullard, care lucra ca ușier dar și ca recuperator de datorii. Era masiv, ca o stîncă, cu părul închis la culoare, un cap țuguiat și o falcă puternică. Deși ursuz din fire, Bullard o tratase mereu cu un minim de curtoazie, ori de cîte

ori ea venea pe la club. Evie îl auzise de nenumărate ori pe tatăl ei lăudându-i loialitatea, iar pentru asta ea îi era recunoscătoare.

- A-am venit să-mi văd tatăl, d-domnule Bullard, a spus ea. Te rog să-mi dai drumul înăuntru.

Uriaşul nu s-a clintit din prag.

- Nu a trimis după tine, i-a spus scurt. L-a privit apoi pe Sebastian, remarcându-i hainele scumpe. Intraţi prin faţă, domnule, dacă sînteţi clientul nostru.

- Un idiot, l-a auzit Evie mormăind. Înainte ca Sebastian să scoată un alt cuvînt, Evie i-a luat-o înainte:

- Domnul Egane prin p-preajmă? a întreat ea, numindu-l pe omul bun la toate, cel care fusese în slujba tatălui ei mai bine de zece ani. Ea nu-l plăcea prea tare pe Egan care era lăudăros şi impetuos, dar care nu ar fi fost în stare să n-o lase să intre în clubul tatălui ei.

-Nu.

- Domnul Rohan, atunci? a încercat Evre, disperată. Spune-i te rog că domnişoara Jenner e aici.

-Ți-am spus...

- Cheamă-I imediat pe Rohan, s-a răstit Sebastian, proptindu-şi pantoful în uşă, ca acesta să nu o poată închide. Vom aştepta înăuntru. Nu voi permite ca soţia mea să fie lăsată să aştepte în stradă.

Uimit, Bullard a murmurat ceva şi a dispărut înăuntru.

Sebastian a îndemnat-o să treacă pragul şi s-a uitat în sus, pe scară.

- Urcăm?

Evie a clătinat din cap.

- Aş vrea să vorbesc mai întâi cu domnul Rohan. Sînt sigur că-mi va putea s-spune mai multe despre s-starea tatălui meu.

Auzind-o cît se bîlbîia de tare, Sebastian a ridicat mîna şi i-a atins ceafa, strîngînd-o uşor. Avea pielea rece, dar mîna lui era caldă iar atingerea, linişitoare. A simţit imediat cum se relaxa.

- Cine este Rohan?

- Unul dintre crupieri. Lucrează aici încă de copil. O să ți-l aminteşti imediat, în caz că l-ai mai văzut. E greu de trecut cu vederea.

Sebastian s-a gîndit puţin şi a şoptit:

- E Țigan, nu-i așa?

- Doar pe jumătate. Din partea mamei, cred.

- Şi cealaltă jumătate ce este?

- Nu ştie nimeni. L-a privit şi a spus în şoaptă: m-am întreat întotdeauna dacă nu cumva sîntem fraţi vitregi.

Ochii lui au strălucit. Îi captase interesul.

- Nu l-ai întreat pe tatăl tău?

- Ba da. A negat întotdeauna. Cu toate astea însă, Evie nu fusese deloc convinsă. Tatăl ei se purtase întotdeauna părinteşte cu Cam. Iar ea nu era într-atît de naivă încît să nu-şi închipuie că tatăl ei avea, mai mult ca sigur, cîtiva copii ilegitali. Nu era genul de bărbat care să-şi facă griji în privinţa consecinţelor faptelor lui şi era recunoscut pentru „apetitul” lui fizic. S-a întreat dacă aceleaşi lucruri erau valabile şi pentru soţul ei şi a spus, cu grijă:

-Tu ai cumva...?

- Nu ştiu să am vreunul, i-a răspuns el, înţe- legînd imediat. Îmi iau întotdeauna măsuri, nu doar ca să previn concepţia dar şi ca să mă feresc de bolile „exotice” care îi ameninţă pe cei mai puţin prevăzători.

Uimită, Evie a murmurat:

- Cum adică măsuri? Şi despre ce boli vorbeşti? Vrei să spui că... făcînd *asta...* te poţi îmbolnăvi? Cum să...?

- Dumnezeu, a mormăit Sebastian, aco- perindu-i gura cu mâna. Îți explic mai târziu. Nu e genul de lucruri pe care să-l discuți îri pragul ușii.

Evie nu l-a mai întrebat nimic pentru că l-a văzut venind pe Cam Rohan. Când a văzut-o, el i- a zîmbit și a făcut o plecăciune. Avea carismă, deși avea uh fel retras de a fi. Era de departe cel mai bun crupier de la *Jenner's*. Greu de crezut, dată fiind imaginea lui de pirat. Avea cam douăzeci și cinci de ani, era înalt și suplu. Pielea și părul închis la culoare îi trădau originea, alături de numele lui, foarte des întâlnit la țigani. Evie îl plăcuse dintotdeauna pe acest băiat liniștit, care- și demonstrase de nenumărate ori loialitatea față de tatăl ei.

Cam era bine îmbrăcat, într-un costum negru, cu pantofii lustruiți. Ca de obicei, ar fi trebuit să se tundă, pentru că părut negru îi depășea linia aibă a gulerului cămășii. Pe degetele lungi și subțiri avea câteva inele din aur. Ridicînd capul, Evie a văzut că la una din urechi îi strălucea un diamant. Ceva exotic, care i se potrivea.

O privea intens, cu ochii lui de culoarea alunei care îi amețeau adesea pe interlocutorii lui. Uneori i se părea că privirea lui trecea direct prin ea... ca și cum vedea ceva aflat în spatele ei.

- *Gadji*, a spus el încet. Era cuvîntul țigănesc folosit pentru femeile care nu aveau aceeași origine. Avea un accent neobișnuit, cultivat, cu ușoare urme de cockney și un ritm subtil, străin. Bune ai venit, i-a spus zîbind. Tatăl tău se va bucura să te vadă.

-Mulțumesc, Cam. M-am temut ca nu c-cumva să fi...

- Nu, a murmurat Cam, iar zîmbetul i s-a șters de pe buze. E încă în viață. A ezitat, după care a adăugat: doarme mare parte din timp. Nu vrea să mănînce deloc. Nu cred să o mai ducă mult. A întrebat de tine. Am încercat să-ți trimit vorbă dar...

- Familia Maybrick te-a împiedicat, știu, a spus abia șoptit Evie, furioasă. Nici măcar nu se obosiseră să-i spună că tatăl ei întrebese de ea. Iar Joss Bullard o mințise. Ei bine, am v-venit de tot, Cam. M-am măritat, așa că voi rămîne aici pînă cînd t-tata... nu va mai avea nevoie de mine.

Cam îl studia pe Sebastian, care ația o mină indiferentă. Când l-a recunoscut a spus:

- Lord St. Vincent... Chiar dacă avea propria părere despre alegerea ei, nu a lăsat să se vadă.

Evie l-a atins pe mîneca hainei.

- Tata e treaz? Pot să urc la el?

- Bineînțeles. Cam i-a prins ambele mîini și i le-a strîns. Voi avea grijă să nu vă deranjeze nimeni.

- Mulțumesc.

Sebastian a înaintat brusc și i-a tras mîinile din strînsoarea lui, trăgînd-o spre el. Expresia nu i se schimbuse, dar apăsarea fermă a degetelor lui îi arăta că nu avea rost să încerce să scape.

Uimită de o asemenea manifestare, Evie s-a încruntat.

- îl cunosc pe Cam de cînd eram copii, i-a sptis. S-a purtat întotdeauna frumos cu mine.

- Unui soț îi face mereu plăcere să știe că soției lui i se dă atenție, i-a răspuns rece. În limite rezonabile, bineînțeles.

- Bineînțeles, a repetat Cam. S-a întors din nou spre Evie. Te conduc sus, doamnă?

Ea a clătinat din cap.

- Mulțumesc, știu drumul. Te rog s-să te întorci la t-treburile tale.

Cam a făcut din nou o plecăciune. S-au înțeles imediat din priviri: aveau să găsească o ocazie să stea singuri de vorbă, altădată.

-Nu-I placi pentru că e țigan? Și-a întrebat Evie soțul în timp ce urcau treptele.

- Nu obișnuiesc să displac pe cineva pentru lucruri pe care nu le poate schimba, i-a răspuns ironic Sebastian. Am de obicei suficiente alte motive să o fac.

Evie a dat drumul brațului lui ca să-și poată ridica poalele rochiei.

- Unde este cel care trebuie să se ocupe de toate? a continuat Sebastian, odihnindu-și palma desfăcută pe spatele ei în timp ce urcau treptele. Seara abia începe. Sălile s-au deschis - ar trebui să fie foarte ocupat deja.

- Pun pariu că bea, a comentat Evie.
- Asta explică multe în legătură cu felul în care e condus clubul.

Sensibilă la orice critică adusă clubului tatălui ei și stînjinită de atingerea mîinii lui, Evie și-a mușcat limba ca să nu-i dea un răspuns usturător. Cît de ușor îi era unui nobii răsfațat să critice felul în care alții își făceau treaba. Dacă ar fi fost nevoit să conducă el însuși un astfel de loc - ferească Dumnezeu! - ar fi avut mai mult respect pentru ceea ce realizase tatăl ei.

Au urcat la etaj și au străbătut coridorul. Era de ajuns să privești peste balustradă ca să vezi tot ce se întîmpla la parter. Acolo se aflau mesele de ruletă; trei mese ovale acoperite cu catifea verde, cu marcaje aurii, înconjurată de o mulțime de bărbați. Sunetele ajungeau pînă sus: zgomotul făcut de zaruri, exclamațiile crupierilor, zăngănitul banilor trași cu lopățica spre mîinile crupierilor. Toate aceste zgomote le știa încă din copilărie. Și-a îndreptat privirea spre biroul minunat sculptat din colțul încăperii, acolo unde stătea de obicei tatăl ei, creditînd anumiți clienți sau mărind mizele la mesele de joc. În acel moment, la birou stătea un bărbat pe care ea nu-l cunoștea. Și-a îndreptat privirea spre colțul opus al camerei unde se afla un alt străin care făcea plăți și supraveghea mesele de joc.

Sebastian s-a oprit lîngă balustradă și a privit atent în jos. Nerăbdătoare să-și revadă tatăl, Evie i-a dat un ghiont. El nu s-a mișcat, fiind absorbit cu totul de ceea ce se întîmpla fa parter.

- Ce este? l-a întrebat Evie. Vezi ceva neobișnuit? în neregulă?

Sebastian a clătinat încet din cap și a privit în continuare cu atenție tapetul decolorat, stucaturile crăpate și covoarele roase. *Jenner's* fusese cîndva superb decorat, dar anii trecuseră și strălucirea pâlise.

- Cîți membri are clubul? a întrebatei. Fără cei temporari.
- Erau în jur de două mii, i-a răspuns Evie. Acum nu știu cîți au mai rămas. L-a prins din nou de braț. Vreau să-l văd pe tata. Pot merge și neînsoțită...
- Nu mergi nicăieri neînsoțită, i-a spus Sebastian cu duritate, sperijid-o. Ochii lui erau asemenea unor stînci. Poți fi trasă cu forța întruna din încăperile de jos de vreun bețiv sau chiar de vreun angajat și violată pînă să-și dea cineva seama că lipsești.
- Aici sînt în siguranță, a ripostat ea. Îi cunosc pe majoritatea angajaților și știu clubul cu ochii închiși, mai bine decît tine.
- Nu pentru mult timp, a șoptit Sebastian, întorcîndu-și din nou privirea spre sala de joc. Am de gînd să mă familiarizez cu fiecare centimetru, să-i aflu toate secretele.

Evie l-a privit mirată. Și-a dat seama că el se schimbase din clipa în care pășiseră înăuntru, dar nu înțelegea cui i se datora această transformare ciudată. Nu mai era indiferent și apatic. Părea să fi absorbit din energia și neliniștea celor aflați în club.

- Te uiți în jur de parcă nu ai mai fi văzut clubul pînă acum.

Sebastian a șters balustrada, a privit praful din palmă, apoi s-a scuturat. Cu un aer contemplativ, i-a răspuns:

- Arată altfel acum, că e al meu.
- Nu e al tău încă, i-a răspuns sec Evie, dîndu-și seama că el evalua în minte clubul, cu intenția de a-l vinde. Era tipic lui să se gîndească la bani cînd tatăl ei era pe moarte. Te mai gîndești vreodată și la alții în afară de tine?

întrebarea l-a smuls din reverie.

- Rareori, dragostea mea.

Se priveau fix: ochii lui Evie erau acuzatori, cei ai lui Sebastian erau opaci. Evie a înțeles că nu avea la ce să se aștepte de la el. Sufletul lut distrus nu putea fi dres doar cu blîndețe și înțelegere. Nu putea niciodată să fie ticălosul adus pe. calea cea bună, eroul romanelor scandaloase pe care le citea Daisy Bowman.

- Sper să obții curînd ceea ce-ți dorești, i-a spus ea cu răceală. Pînă atunci însă, eu mă duc la tata. A pornit pe culoar fără să-l aștepte. El a ajuns-o din cîțiva pași mari.

Cînd au ajuns la ușa apartamentului ocupat de Ivo Jenner, inima lui Evie bătea cu putere. Din cauzaș

dorului de el, dar și de teamă, palmele i se umeziseră. A întins mîna ca să apese pe clanță dar aceasta i-a alunecat pe mînerul din alamă.

- Dă-mi voie, i-a spus Sebastian dîndu-i mîna deoparte. A deschis ușa și a ținut-o, urmînd-o în întunecata cameră de primire. Singura lumină era cea care venea din dormitor, de la o lampă mică. Evie a trecut pragul și s-a oprit, clipind des, ca să se obișnuiască cu semiîntunericul. S-a apropiat de pat, părăind că nu mai era conștientă de prezența bărbatului de lîngă ea.

Tatăl ei dormea cu gura întredeschisă. Era palid, ca o figurină delicată de ceară. Riduri adînci îi brăzdau fața. Era pe jumătate din cît fusese cîndva, brațele îi erau foarte subțiri, nu mai semăna deloc cu tatăl ei cel mare și solid.

În cameră mirosea a lumînări arse, a medicamente și a piele nespălată. A boală și a moarte apropiindu-se. Într-un colț era un morman de așternuturi murdare și de batiste pătate de sînge. Pe măsuta de la capătul patului erau o mulțime de linguri murdare și de sticluțe cu medicamente. Evie s-a aplecat să strîngă rufele de pe jos dar Sebastian a oprit-o:

- Nu trebuie să faci tu asta. Lasă-le pe servitoare.

- Da... Văd ce treabă bună fac, a spus Evie cu amărăciune, l-a dat lui Sebastian mîna deoparte și a început să strîngă batistele murdare.

Sebastian s-a apropiat mai mult de pat și l-a privit pe Jenner. A luat o sticluță de pe masă, a mirosit-o și a spus:

-Morfina.

- Mă ocup eu de tot, a spus încet Evie. Ar fi bine să pleci.

- Ce ai de gînd să faci?

- Vreau să fac curat în cameră și să schimb așternuturile. Apoi voi sta cu el.

- Lasă-l să doarmă, bietul de el. Trebuie să mînci, să-ți schimbi hainele cu care ai călătorit. La ce crezi că-i ajută dacă stai lîngă el, pe întuneric, și... A înjurat printre dinți, văzîndu-i expresia încăpățînată. Foarte bine. Ai o oră la dispoziție, după care vii să mîncăm împreună.

- Am de gînd să stau lîngă tatăl meu.

- Evie. Vocea îi era scăzută, dar fermă, aproape amenințătoare. S-a apropiat și a întors-o spre el, forțînd-o să-l privească în ochi, Cînd trimit servitoarea după tine, vii. Ai înțeles?

Evie era scandalizată. Îi dădea ordine, parcă i- ar fi fost stăpîn. Dumnezeu! Pînă acum fusese nevoită să-și asculte unchii și mătușile, acum trebuia să i se supună soțului ei.

Și totuși... Sebastian mai avea mult pînă să-i egaleze rudele în a-i face viața un calvar. Nu era nici absurd și nici crud atunci cînd îi cerea să mînce împreună cu el. Și-a înghițit furia și a dat din cap, aprobator.

- Așa, fii fată bună, i-a șoptit el zîmbînd ironic, după care a ieșit din încăpere.

CAPITOLUL 8

Pentru scurt timp, Sebastian a fost tentat să o lase pe Evie la club și să se întoarcă la el acasă. Casa lui, aflată nu prea departe de St. James, liniștită, cu toalete moderne și o cămară bine aprovizionată, îl atrăgea ca un magnet. Voia să mînce la masa lui, să se relaxeze în fața șemineului, îmbrăcat într-un halat din mătase care acum ațîrna în dulapul din dormitorul lui. La naiba cu soția lui cea încăpățînată! N-avea decît să ia propriile hotărîri și să învețe să suporte consecințele.

Și totuși, în timp ce se plimba discret prin galeria de la etaj, avînd grijă să nu fie văzut de cei aflați la parter, Sebastian nu putea nega că îl rodea curiozitate. Și-a înfundat neglijent mîinile în buzunarele hainei și s-a sprijinit de una dintre coloane, l-a privit pe crupieri la treabă și a remarcat indiferența supraveghetorului în a urmări jocul și a avea grijă ca totul să decurgă bine. La toate cele trei mese jocul trena. Er^ nevoie de ci-

neva care să anime lucrurile, care să-i determine pe jucători să grăbească ritmul.

Prostituatele casei se învîrteau leneș prin încăpere, oprindu-se din cînd în cînd pentru a vorbi cu cîte un client. Ca. și masa care putea fi servită de pe bufetul din hol sau în salonul de servit cafeaua, ele erau un beneficiu gratuit pentru membrii clubului. Cînd un bărbat avea nevoie să fie consolată, una din ele îl însoțea într-una din camerele de la etaj, special rezervate pentru acest scop.

Sebastian a coborît și a început să se învîrtă pe la parter. Semnele unei afaceri în declin erau mai mult decît evidente. Probabil că atunci cînd căzuse la pat Jenner nu lăsase un om de nădejde în locul lui. Omul lui de încredere, Clive Egan, era fie incapabil, fie necinstit, fie amîndouă. Sebastian voia să vadă registrele contabile, înregistrările cheltuielilor, fișele financiare ale clienților, ipotecile, creditele, datoriile, împrumuturile, tot de îi putea crea o imagine completă despre sănătatea financiară a clubului. Sau despre lipsa acesteia.

S-a întors spre scară și l-a văzut pe Rohan așteptînd relaxat într-un colț. Sebastian a rămas tăcut, în mod intenționat, obligîndu-l să vorbească primul.

Rohan i-a susținut privirea și a spus politicos:

- Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

-Ai putea să-mi spui unde este Egan.

- în camera lui.

-în ce stare este?

- E indispus.

- Aha, a spus încet Sebastian. Și este adesea indispus, Rohan?

Țiganul a tăcut.

- Am nevoie de cheia de la biroul lui. Vreau să mă uit la registre.

- Există o singură cheie, domnule, i-a răspuns Rohan, studiindu-l. Iar domnul Egan o ține mereu la dumnealui.

- Adu-mi-o tu.

Băiatul a ridicat din sprîncene.

- Să fur de la un om atunci cînd e băut?

- Mi se pare că ți-ar fi mult mai ușor acum, în loc să aștepți să se trezească, l-a ironizat Sebastian. Și nu e furt, să știi. Cheia este de fapt a mea.

Rohan a devenit mult mai serios.

- Eu îi sînt loial domnului Jenner. Și fiicei lui.

- Și eu la fel. Nu era adevărat, bineînțeles. Loialitatea o păstra numai pentru propria persoană. Evie și tatăl ei erau pe locurile doi și trei pe listă, dar la distanță mare de primul loc. Fie îmi aduci cheia fie îl urmezi pe Egan mîine dimineață, cînd va fi concediat.

Aerul era încărcat de tensiune. O clipă mai tîrziu, Rohan i-a aruncat o privire plină de curiozitate amestecată cu dezgust. S-a îndreptat apoi spre scara pe care a urcat-o cu pași mari. Nu o făcea ca să dea dovadă de obediență. Era doar curios să vadă ce avea să facă Sebastian în continuare.

Cînd Sebastian l-a trimis pe Cam Rohan după Evie, ea făcuse deja ordine în dormitorul tatălui ei și, cu ajutorul unei servitoare morocănoase, îi schimbase și așternuturile, umede din cauza transpirațiilor nocturne. Deși tatăl ei se foise și gemuse atunci cînd îl răsuciseră de pe o parte pe alta, nu se trezise din somnul indus de morfină. A fost uimită cît de ușor era acum. Numai piele și os.

1 s-a făcut milă de el, a simțit nevoia să-l protejeze. A umezit o cîrpă și i-a pus-o pe frunte. El a oftat adînc și a deschis în sfîrșit ochii. A privit-o cîteva clipe fără să o recunoască, după care un zîmbet slab i-a luminat fața.

- Evie, a spus încet.

Ea s-a aplecat deasupra lui, încercînd să nu plîngă.

- Sînt aici, tată, i-a șoptit. După care a rostit cuvintele pe care își dorise dintotdeauna să i se spună:

sînt aici și nu te mai părăsesc niciodată.

El a scos un sunet de mulțumire și a închis ochii. Chiar atunci cînd Evie credea că a adormit, i-a murmurat:

- Unde vrei să mergem mai întîi, drăguțo? La magazinul de biscuiți, nu?

Înțelegînd că își imagina că era una din vizitele ei din copilărie, Evie i-a răspuns blînd:

- Oh, da. Și-a șters lacrimile și a adăugat: vreau unul cu glazură și o cupă cu biscuiți sfă- rîmați... după care ne întoarcem acasă și jucăm zaruri.

A rîs cu greu, după care a tușit puțin.

- Tata trebuie să doarmă puțin... fii fată bună și lasă-mă să închid ochii un pic.

- Da, tată, dormi, i-a șoptit Evie, întorcînd pînza umedă pe fruntea lui. Te aștept.

L-a urmărit afundîndu-se în somnul greu, a inspirat adînc și a încercat să se relaxeze în scaun. Aici își dorea să fie, niciunde altundeva. Umerii i s-au lăsat de parcă ar fi fost o marionetă căreia îi fuseseră slăbite sforile. Era prima oară cînd simțea că cineva avea nevoie de ea, că prezența ei însemna ceva. Și deși starea în care era tatăl ei o îndurera, era recunoscătoare că putea fi cu el în ultimele lui ore de viață. Nu mai avea timp să-l cunoască cu adevărat - aveau să rămînă pentru totdeauna doi străini - dar era mai mult decît sperase vreodată.

Gîndurile i-au fost întrerupte de o bătaie în ușă. A ridicat privirea și l-a văzut pe Cam în prag. ținea mîinile încrucișate la piept și încerca să pară relaxat. Evie i-a zîmbit slab:

- Bănuiesc că te-a t-trimis după mine?

Nu mai era nevoie să-i spună la cine se referea.

- Vrea să mîncati împreună într-unul din saloanele private.

Evie a clătinat ușor din cap.

- Voi face ce mi se cere, a spus, pozînd ironic într-o soție ascultătoare. S-a ridicat și l-a învelit mai bine pe tatăl ei.

Cam nu s-a clintit din prag atunci cînd ea s-a apropiat. Era mai înalt decît majoritatea bărbaților, dar nu și mai înalt ca Sebastian.

- Cum de te-ai măritat cu lordul St. Vincent? a întrebat-o el. Sînt la curent cu problemele lui financiare. Eram cît pe ce să-i refuzăm creditul cînd. a venit aici ultima oară. Cum de ai făcut un tîrg tocmai cu el?

- De unde știi că nu m-am măritat din dragoste?

A privit-o cu subînțeleș.

- Singura dragoste pe care o poate simți St. Vincent este pentru el însuși.

Evie s-a străduit să nu zîmbească.

- Eu i-am p-propus, de f-fapt. Doar așa p-pu- team să scap din casa familiei Maybrick o dată pentru t-totdeauna. S-a încruntat cînd și-a amintit de rudele ei. M-au căutat cumva, Cam?

El a dat din cap.

- Au venit ambii unchi. A trebuit să-i lăsăm să caute peste tot, altfel nu i-amputut convinge că nu te ascunzi aici. *

- La naibal a murmurat Evie, împrumutînd înjurătura preferată de Daisy Bowman. Au fost mai mult ca sigur și la p-prietenele mele. La familiile Hunt și Bowman. Cred că s-sînt foarte îngrijorate de cînd au aflat că am d-dispărut. Aflînd ce anume făcuse aveau să fie și mai îngrijorate, însă. Trebuia să le trimită vorbă lui Annabelle și Daisy, să știe că era bine. Lillian era pe continent, așa că probabil nu aflase de dispariția ei.

Mîine, și-a spus. Va trebui să suporte consecințele fugii ei. Nu știa încă dacă va îndrăzni să trimită pe cineva după restul hainelor, acasă la familia Maybrick... și nici dacă aceștia i le-ar fi dat. Probabil că nu. Mai avea ceva de adăugat pe listă: să-și comande cîteva rochii de zi și pantofi.

- Cînd r-rudele mele vor afla că sînt a-aici vor veni după mine. Vor încerca să a-anuleze căsătoria și... A făcut o pauză ca să se liniștească. Mă tem de ce mi se poate întîmpla dacă voi fi obligată să îi

urmez.

- Nu-i va opri St. Vincent? a întrebat-o Cam, punându-i mâna pe umăr, să o liniștească.
- Dacă va fi a-aici în acel moment. Dacă va fi treaz. Dacă va p-putea. Dacă și iar dacă.
- Eu voi fi sigur aici, i-a șoptit Cam. Voi fi treaz și pregătit. De ce crezi că St. Vincent nu va fi la fel?

- E o căsătorie de conveniență. Nu credcă-l voi revedea p-prea des după ce va pune m-mîna pe zestrea mea. Mi-a spus că a-are lucruri mai bune de făcut decît să stea într-un c-dub de mîna a doua și să a-aștepte ca... A ezitat și a privit peste umăr spre patul tatălui ei.

- S-ar putea să se fi răzgîndit, i-a răspuns ironic Cam. Cum i-am dat cheia de la birou a început să studieze toate registrele, pagină cu pagină.

Evie a făcut ochii mari.

- Ce anume crezi că ar putea să caute? s-a întrebat mai mult pe ea însăși. Sebastian se purta ciudat. Nu avea nici un motiv să evalueze situația financiară a clubului chiar în ziua în care ajunseseră, după o călătorie atît de lungă. Nimic nu se putea schimba de azi pe mâine. Și-a adus aminte privirea lui în timp ce spunea, sprijinit de balustradă: *am de gînd să-i aflu toate secretele...* Ga și cum ar fi fost ceva mai mult decît o clădire cu mese de joc și covoare roase de vreme.

Uimită, Evie l-a urmat pe Cam printr-o serie de coridoare dosnice, pe drumul cel mai scurt spre salon. Asemenea tuturor cluburilor, și *Jenner's* avea cîteva locuri secrete în care oameni și obiecte se puteau ascunde. Cam a deschis o ușă, i-a ținut-o și s-a înclinat atunci cînd ea s-a întors să-i mulțumească.

Evie a pășit în cameră, auzind cum ușa se închidea în urma ei. Sebastian stătea tolănit într-un fotoliu, avînd întipărită pe chip o siguranță de Lucifer și își nota ceva cu creionul într-un registru. Pe masă erau o mulțime de farfurii care fuseseră aduse de pe bufetul din sufrageria principală.

Sebastian a ridicat privirea din registru, l-â pus deoparte și s-a ridicat, l-a tras un scaun:

- Cum se simte tatăl tău?

Evie a răspuns cu grijă în timp ce el o ajuta să se așeze:

- S-a trezit preț de o clipă. Părea să creadă că eram din nou un copil. A întins mîna spre un platou cu bucăți de carne de pasăre la cuptor. Din cauza foamei și a slăbiciunii mîinile îi tremurau. Vîzînd asta, Sebastian i-a pus în farfurie cîteva bucăți de carne, două ouă de prepeliță fierte, o lingură de legume, o'felie de brînză, cîteva bucăți de pește rece și o felie de pîine.

- Mulțumesc, i-a spus Evie care era prea obosită ca să mai știe ce mînca. A ridicat furculița la gură, a luat o înghițitură din ceva, a închis ochii și a mestecat. Cînd a deschis din nou ochii l-a văzut pe Sebastian cu privirea ațintită asupra ei.

El arăta le fel de obosit precum era. Ochii lui albaștri erau încercănați și era palid, în ciuda bronzului. Îi crescuse și barba, dar aspectul lui ușor neglijent îl făcea chiar mai frumos, mai atrăgător, pentru că nu mai semăna acum cu o operă de artă din marmură rece.

- Tot mai vrei să rămîi aici? a întrebat-o el des- făcînd o piersică și întinzîndu-i o jumătate.

- Oh, da, i-a răspuns ea luînd bucata și muș- cînd din ea.

- Mă temeam că vei spune asta, i-a răspuns ei sec. Este o greșeală, să știi. Nu înțelegi la ce te expui... obscenități, priviri libidinoase, comentarii deocheate... Imaginează-ți cum poate fi.

Fără să fie prea sigură dacă era cazul să se încrunte sau să zîmbească, Evie l-a privit curioasă.

- Mă descurc eu, i-a răspuns.

- Sînt sigur de asta, drăguțo.

Evie a dus paharul la buze și l-a privit pe deasupra lui:

- Ce ai găsit în registrul acela?

- O lecție despre cum poți fi inventiv atunci cînd ții o evidență. Sînt convins că nu te voi surprinde cînd îți voi spune că Egan fură. Cîte puțin de ici, de colo, ca să treacă neobservat. În timp, însă, se

adună o sumă frumoșică. Cine știe de câți ani face asta? Pînă acum, toate registrele pe care le-am verificat conțin greșeli deliberate.

- Cum poți fi sigur că le-a făcut intenționat?

- A urmat un model anume. A deschis un registru și l-a întins spre ea. Marțea trecută clubul a avut un profit de aproape douăzeci de mii de lire. Dacă vei compara această cifră cu retragerile de numerar și cu împrumuturile și depunerile vei vedea diferența.

Evie a urmărit însemnările făcute de el pe margine.

- Vezi? i-a șoptit el. Acestea ar fi trebuit să fie cifrele. În plus, a trecut aici sume mai mari decît cele plătite cu adevărat. Zarurile din fildeș de exemplu. Chiar dacă ar fi folosite doar o singură noapte și nu ar fi refolosite niciodată nu ar trebui să coste mai mult de două mii de lire pe an, din cîte mi-a spus Rohan. Asta se practică în fiecare club, pentru a elimina suspiciunile.

- Dar aici scrie că s-au cheltuit trei mii de lire pe zaruri, a murmurat Evie,

- Exact. Sebastian s-a sprijinit de spătar și a zîmbit încîntat. Așa îl păcăleam și eu pe tata în tinerețea mea cea depravată. Pe atunci el îmi dădea o sumă lunară, să mă întrețin, dar eu aveam nevoie de mult mai mulți bani.

- Pentru ce îți trebuiau? nu s-a putut Evie abține să nu-l întrebe.

- Mă tem că răspunsul va necesita niște cuvinte cu care nu ai fi de acord.

- Ce e de făcut cu Egan? a întrebat Evie, tăind un ou fiert cu furculița.

El a ridicat din umeri.

- Gînd va fi suficient de treaz ca să poată merge îl dau afară.

Evie și-a îndepărtat o șuviță care îi căzuse pe obraz.

- Dar nu are cine să-l înlocuiască.

Ba da. Pînă găsim pe cineva potrivit mă ocup eu de club.

Oul a părut să-i rămînă în gît. A dus imediat mîna la paharul cu vin și l-a băut pe tot, apoi l-a privit cu ochi mari.

- Gum poți spune așa ceva? Nu poți face asta.

- Nu pot fi mai rău ca Egan. Nu s-a mai ocupat de nimic de luni bune. Nu mai trece mult și locul acesta se va prăbuși cu totul.

- Dar spunea că nu-ți place munca!

- Așa și era atunci. Acum cred că ar trebui să încerc măcar.

Din cauza neliniștii Evie a reînceput să se bîlbîie:

- O să te j-joci de-a munca pentru c-cîteva zile, după care te vei plictisi.

- Nu-mi pot permite să mă plictisesc, iubire. Deși clubul este încă profitabil, valoarea lui este în declin. Tatăl tău are o mulțime de bani de recuperat. Dacă cei care îi sînt datori nu au bani o să le luăm proprietățile, bijuteriile sau obiectele de artă... orice. Mă pricep la evaluări, așa că pot negocia și pot încheia înțelegeri. Mai sînt și alte probleme despre care nu ți-am vorbit pînă acum... Jenner a făcut cîteva investiții nesăbuite și a pierdut o avere. A băgat zece mii de lire într-o așa- zisă mină de aur din Flintshire. O escrocherie pe care ar fi mirosit-o chiar și un copil.

- Dumnezeule! a exclamat Evie, frecîndu-se pe frunte. A fost bolnav... iar ei au profitat de asta...

^ E adevărat. În clipa asta n-am putea vinde clubul chiar dacă am vrea. Trebuie mai întîi să punem totul în ordine. Dacă există o alternativă crede-mă că o voi găsi. Niciunul din cei de aici nu e în stare și nici nu e dispus să astupe găurile. Cu excepția mea.

- Ce știi tu despre cum se astupă găurile? i-a strigat ea, uluită de atîta aroganță.

Sebastian i-a răspuns cu un zîmbet larg și o arcuire de sprînceană. Înainte să apuce să deschidă gura să-i răspundă, ea și-a acoperit urechile cu mîinile.

- Oh, nu o spune, te rog, nu! L-a văzut păstrînd tăcerea, deși îi zîmbea șmecherește și a lăsat încet, cu grijă, mîinile în jos. Unde vei dormi dacă te vei ocupa de club?

- Aici, bineînțeles, a venit răspunsul lui prozaic.

- Eu dorm în singura cameră de oaspeți disponibilă, i-a spus ea. Toate celelalte sînt ocupate. Și nu am de gînd să împart patul cu tine.

- Mîine vor fi suficiente camere libere. Scap de tîrfe.

Situația se schimba mult prea rapid iar ea nu mai înțelegea nimic. Sebastian prelua controlul asupra afacerii tatălui ei cu o viteză alarmantă. Avea senzația că adusesese aici o pisică blîndă care acum se transforma într-un tigru, iar ea putea doar să privească neajutorată. Poate că după cîteva zile noutatea dispărea iar el avea să se plictisească. Pînă atunci, însă, ea nu avea altceva de făcut decît să încerce să minimizeze răul.

- Ai de gînd să le arunci în s-stradă? I-a întrebat încercînd să-și păstreze calmul.

- Vor fi recompensate cu o sumă generoasă pentru serviciile prestate clubului.

- Ai de gînd să aduci altele?

Sebastian a clătinat din cap.

- Nu am vreo aversiune față de idee în sine, ba chiar o încurajez. Dar al naibii să fiu dacă am de gînd să mă transform în pește!

- în ce?

- în proxenet. Ce naiba, cît ai fost copil te-ai ținut cu dopuri în urechi? N-ai auzit nimic, nu te-ai întrebat de ce femeile astea prost îmbrăcate urcau și coborau scările astea la orice oră?

- îl vizitam pe tata doar în timpul zilei, a spus Evie cu demnitate. Nu le-am văzut la lucru. Mai tîrziu, cînd am început să înțeleg ce se întîmpla aici, tata a scurtat mult vizitele.

- A fost probabil unul din puținele lucruri bune pe care le-a făcut pentru tine. Să ne întoarcem la subiect, a spus Sebastian nerăbdător. Nu numai că nu vreau să țin aici niște tîrfe amărîte, dar nici nu avem suficient spațiu pentru toate. Sînt nopți în care toate paturile sînt ocupate iar membrii clubului sînt nevoiți să-și satisfacă plăcerile în grajduri.

-Chiar așa?

- Iar acolo e al naibii de incomod. Și e curent. Crede-mă.

-Șitu ai...?

- Oricum, la două străzi de aici e un bordel excelent. Sînt sigur că voi putea ajunge la o înțelegere cu proprietara, madame Bradshaw. Cînd un membru al clubului nostru va dori companie feminină se va duce la bordel și va primi și o reducere de preț, după care se va întoarce la club, revigorat. A ridicat din sprîncene, de parcă se aștepta să fie lăudat pentru idee. Ce crezi?

- Cred că tot pește te vei numi, i-a spus Evie. Numai că vei face totul pe ascuns.

- Moralitatea este pentru clasa de mijloc, dragă. Cei din clasa de jos nu și-o permit iar cei de sus au prea mult timp liber la dispoziție.

Evie a clătinat încet din cap și l-a privit cu ochi mari, fără să se miște atunci cînd el i-a pus un bob de strugure între buze.

- Nu trebuie să spui nimic, i-a șoptit el zîmbind. Înțeleg că ai rămas mută și că-mi ești recunoscătoare pentru tot ce fac aici.

A rîs încet și a continuat:

- Iar dacă ești îngrijorată că te-aș putea silui într-un moment de slăbiciune... s-ar putea întîmpla și asta, dacă mă rogi frumos.

Evie a zdrobit bobul de strugure între dinți și a scos sîmburii afară, cu limba. Sebastian s-a lăsat pe spate iar zîmbetul i s-a șters de pe chip.

- Deocamdată ești mult pirea neștiutoare ca să meriți să-mi bat capul cu tine. Poate că te voi seduce cîndva, în viitor, după ce alți bărbați se vor chinui să te educe.

- Nu prea cred, i-a răspuns ea. Nu voi fi niciodată într-atît de burgheză încît să mă culc cu propriul soț.

El a izbucnit în-rîs.

- Dumnezeu! De cînd aștepți momentul prielnic să spui asta! Felicitări, copilă. Nu sîntem

căsătoriți nici de o săptămână și înveți deja. să ripostezi.

CAPITOLUL 9

Evie nu a știut niciodată unde a dormit soțul ei în acea primă noapte, dar bănuia că locul nu a fost deloc confortabil. Nici ea nu se odihniase prea bine; îngrijorarea o făcuse să se trezească des, cu regularitatea unui ceasornic. Se dusese la tatăl ei de câteva ori, să vadă ce făcea, îi dăduse apă, îi aranjase așternutul și îi dăduse câte un medicament când tușea îl îneca. De câte ori se trezea, Jenner o privea la fel de surprins:

- Visez sau chiar ești aici, micuțo? o întreba, iar ea îi murmură ușor și îl mîngîia.

La ivirea zorilor, Evie se spălase și se îmbrăcase deja și își prinsese părul într-o coadă împletită. A sunat servitoarea și a cerut ouă fierte, supă, ceai și tot ce a mai crezut că ar putea mânca un bolnav. La club, diminețile erau liniștite. Majoritatea angajaților dormeau, după ce lucraseră pînă în zori. Mai erau doar cîțiva servitori la care se putea apela, cum ar fi fost fata de la bucătărie care putea pregăti ceva simplu, atunci cînd bucătarul lipsea.

A auzit un horcăit venind dinspre dormitorul tatălui ei. A alergat la el și l-a găsit tușind într-o batistă. A căutat repede printre sticlutele de medicamente, a găsit morfina și a turnat puțin într-o lingură. Și-a trecut brațul pe sub capul tatălui ei, care ardea și l-a ridicat, mirîndu-se încă o dată cît de ușor era acum. Deși a încercat să-și înfrîngă un nou acces de tuse, spasmele au făcut-o să scape lingura din mîină iar conținutul s-a vărsat pe cearșaf.

- îmi pare rău, a murmurat Evie și a umplut din nou lingura. Hai să mai încercăm o dată. De data aceasta el a reușit să înghită medicamentul, a mai tușit de câteva ori și a așteptat ca ea să-i aranjeze pernele.

Evie l-a sprijinit înapoi și i-a pus o batistă curată în mîină. L-a privit cu atenție, încercînd să regăsească în figura acestui străin trăsăturile tatălui ei. Fusesse întotdeauna robust, roșu în obraji.... cînd vorbea gesticula mereu, încleștînd pumnii și lovind în aer, ca orice fost boxer. Acum era doar o umbră a aceluia bărbat. Și totuși, ochii albaștri erau aceiași... rotunzi, întunecați ca marea irlandeză, l-a surîs, simțind cum privirea lui o liniștea.

- Am trimis după micul dejun, i-a spus. Cred că-l vor aduce curînd.

Jenner a clătinat ușor din cap, semn că nu voia să mănînce.

- Ba da, a insistat Evie, așezîndu-se pe pat, lîngă el. Trebuie să mănînci *ceva*, tată. l-a șters cu batista un strop de sînge din colțul gurii.

El s-a încruntat:

- Familia Maybrick, a spus el. Vor veni să te ia, Evie?

l-a zîmbit mulțumită.

- Am plecat de tot de acolo. Acum cîteva zile am fugit la Gretna Green și m-am m-măritat. Nu mai au nici o p-putere asupra mea.

Jenner a făcut ochii mari.

- Cu cine?

- Cu lordul St. Vincent.

S-a auzit o bătaie în ușă. Servitoarea a intrat cu o tavă plină. Evie s-a ridicat să o ajute, dînd deoparte cîteva obiecte de pe măsută. L-a văzut pe tatăl ei strîmbînd din nas din cauza mirosului de mîncare și i-a făcut cu ochiul:

- îmi pare rău, dar trebui să mănînci niște supă, măcar, l-a pus un șervet la gît și i-a dus la gură cana cu supă caldă. El a înghițit de cîteva ori, după care s-a sprijinit de pernă, studiind-o. Știa că aștepta ca ea să-i explice situația, așa că i-a zîmbit. Se gîndise deja la asta și hotărîse că nu avea sens să inventeze o poveste de dragoste, doar pentru el. Tatăl ei era un om practic și nu sperase probabil niciodată ca fata lui să se mărite din dragoste. Din punctul lui de vedere trebuia să accepte viața așa cum era și să

faci orice e necesar ca să supraviețuiești. Iar dacă era și plăcut, din când în când, trebuia să profiți și să nu te plîngi mai tîrziu, cînd urma plata.

- Nu a aflat mai nimeni de căsătoria mea, încă. Și nu am făcut o alegere proastă, să știi. Ne înțelegem destul de bine și nu-mi fac iluzii în ceea ce-l privește.

Jenner a deschis gura iar ea i-a strecurat o bucată de ou. S-a gîndit puțin la ceea ce-i spusese, a înghițit și a zis:

- Tatăl lui, lordul, e un tîmpit înfumurat.

- St. Vincent a foarte inteligent, să știi.

-Și distant.

- Da, dar nu întotdeauna. Este... s-a oprit, amintindu-și imaginea lui, în pat, aplecat deasupra ei... trupul lui ferm, fierbinte, mușchii tensionați ai spatelui...

- E un vînaător de fuste, asta e, a spus Jenner cu ton de atotcunoscător.

- Asta mă interesează prea puțin, i-a răspuns Evie cu egală franchețe. Nu i-am cerut fidelitate. Căsătorindu-mă cu el am obținut ce am vrut. Cît privește ceea ce-și dorește el...

- Unde e acum?

Ea i-a mai dat o înghițitură de ou.

- încă mai doarme, probabil.

Servitoarea care se pregătea să plece s-a întors din prag:

- Nu mai doarme domnișoa. .. doamnă. Lordul St. Vincent s-a trezit în zori, l-a trezit și pe domnul Rohan și a început să-i pună o mie de întrebări și să facă liste. L-a enervat al naibii de tare pe domnul Rohan.

- Lordul St. Vincent are acest efect asupra oamenilor, a spus Evie sec.

- Ce fel de liste? a întrebat Jenner.

Lui Evie nu-i era ușor să recunoască faptul că Sebastian se implica în conducerea clubului. Știa că asta l-ar fi supărat pe tatăl ei. Putea primi ușor vestea că fiica lui nu se căsătorise din dragoste, dar îl preocupa orice era legat de afacerea lui.

- Oh, a spus, cu detașare. Mi se pare că a văzut o pată pe unul dintre covoare și vrea să-l înlocuiască. Și s-a gîndit cum ar putea fi îmbunătățit meniul. Genul acesta de lucruri.

- Hmm, s-a încruntat Jenner în timp ce Evie îl obliga să mai soarbă o dată din supă. Spune-i să nu se atingă de nimic pînă nu vorbește cu Egan.

- Da, tată.

I-a aruncat o privire amenințătoare servitoarei, ca să nu mai continue. Fata a înțeles și a dat din cap.

- Nu te mai bîlbîi atît de tare. Cum se face, roșcățico?

Evie s-a gîndit un timp, conștientă că în ultima săptămînă se bîlbîise foarte puțin.

- Nu sînt foarte sigură. Cred că fiind departe de familia Maybrick,.. m-am mai liniștit. Am observat și eu, imediat ce am părăsit Londra... l-a povestit pe îndelete despre drumul spre Gretna Green și înapoi, rîsul provocîndu-i din cînd în cînd cîte un acces de tuse. În timp ce stăteau de vorbă ea l-a văzut cum se relaxa, semn că morfina își făcea efectul. A mîncat și ea o felie de pîine prăjită și a băut o ceașcă de ceai, după care a dus tava la ușă.^

- înainte, să te culci la loc pot să te ajut să te speli și să te bărbierești, tată.

-Nu e nevoie, i-a răspuns el cu ochii tulburi din cauza morfinei.

- Dă-mi voie să te ajut, a insistat ea, ducîndu-se la măsuța de toaletă unde servitoarea lăsase un ibric cu apă fierbinte. Vei dormi mai bine după aceea.

El era prea apatic ca să mai poată riposta. A oftat și a tușit, privind-o cum aducea un bol de porțelan și instrumentele de bărbierit și le așeza la capul patului, l-a pus un prosop la gît, acoperindu-i și pieptul. Nu mai bărbierise niciodată pe nimeni. A luat pămătuful, l-a cufundat în apă și l-a frecat apoi de bucata de săpun.

- Freacă-I mai întîi de prosop, drăguțo. Îi mai înmoaie perii.

L-a ascultat și a împrăștiat spuma pe unul dintre obraji, hotărîndu-se să-l bărbierească pe cîte o porțiune, cu rîndul. A desfăcut briciul, l-a privit neîncrezătoare și s-a aplecat cu grijă deasupra tatălui ei. Înainte ca briciul să-i atingă fața a auzit o voce ironică:

- Dumnezeule! Evie a privit pește umăr și l-a văzut pe Sebastian.! se adresa lui Jenner, nu ei. Nu știu dacă să te felicit pentru curaj sau să te întreb dacă nu cumva ți-ai pierdut mințile, dîndu-i voie să se apropie cu briciul în mîină. S-a apropiat de pat și a întins mîina. Dă-mi-l mie, iubire. Să nu-i tai nasul, cînd va tuși prima oară,

Evie i-a dat briciul fără să scoată un cuvînt. Soțul ei arăta mult mai bine azi, în ciuda faptului că nu dormise prea mult. Era proaspăt ras, își spălase părul și și-l periasse. Purta un costum impecabil croit, cu haina de culoarea cărbunelui care îi evidenția culoarea aurie a părului. Așa cum observase cu o seară înainte, părea mai însuflețit de cînd se afla în club. Contrastul dintre cei doi bărbați era izbitor. Cînd Sebastian s-a apropiat și mai mult de tatăl ei, Evie a simțit impulsul de a se interpune între ei. Soțul ei semăna prea tare cu un animal de pradă făcînd un ultim salt asupra acestuia.

- Adu cureaua de ascuțit briciul, drăguțo, i-a spus Sebastian, zîmbind.

Ea l-a ascultat, iar cînd s-a întors el îi luase deja locul la căpățîiul lui Jenner.

- Briciul trebuie ascuțit întotdeauna, înainte și după ras, a șoptit Sebastian, trecînd briciul pe curea, în sus și în jos.

- Părea suficient de bine ascuțit, a spus Evie.

- Niciodată nu e suficient. Dă-i cu spumă pe toată fața, ca să i se înmoaie barba. S-a' tras deo parte, lăsînd-o să-l săpunească, apoi i-a făcut semn să se așeze lîngă el, pe saltea. Gu briciul în mîină, l-a întrebat pe Jenner:

-Se poate?

Spre uimirea lui Evie, tatăl ei a dat din cap, părănd să nu aibă nimic împotriva ca Sebastian să fie cel care îl bărbiere. Evie s-a dus de cealaltă parte a patului, să vadă mai bine.

- Lăsă briciul să-și făcă treaba, fără să apeși, i-a spus Sebastian. Bărbierește în senisul Greșterii firului de pâr... așa. Începe cu lateralele feței, apoi obraji, apoi gîtul... așa. Sebastian vorbea și mînuia briciul, îndepărțînd barba cu gesturi sigure. Și clătește des lama. Degetele lui lungi *fi* atingeau - blînd fața, modificînd unghiul și lăsînd în urmă- porțiuni de piele netedă. Evie a clătînat ușor din cap pentru că nu-i venea să creadă ce vedea., Sebastian, lordul St. Vincent îi bărbiere tatăl cu priceperea unui valet.

Sebastian a terminat ritualul masculin, ștergînd resturile de spumă de pe fața lui Jenner. Avea o singură tăietură mică, lîngă falcă. Sebastian l-a . apăsasat ușor cu prosopul și a șoptit:

- Săpunul nu are suficientă glicerină. Valetul meu face un săpun mult mai buh. O să-l trimit să-mi aducă unul, chiar azi.

- Mulțumesc, i-a răspuns Evie.

Ochii lui Sebastian au rătăcit cîteva clipe pe chipul ei iar ceea ce a văzut acolo a părut să-l fascineze.

- Trebuie schimbate așternuturile, a spus. Te ajut eu.

Evie a clătînat din cap, pentru că nu voia ca el să vadă trupul descărnat al tatălui ei. Știa că avea să se simtă stînjenit după aceea.

- Nu, mulțumesc. O să chem servitoarea.

- Foarte bine,

S-a uitat spre el.

-Vin mai tîrziu, după ce te odihnești.

- Bine, a spus tatăl ei. A oftat și a închis ochii.

•Evie a mai strîns prin cameră în timp ce Sebastian a curățat briciul, l-a ascuțit din nou și l-a pus la loc în tocul de piele. L-a condus pînă în prag și l-a întrebat, privindu-l îngrijorată:

- L-ai concediat deja pe Egan?

Sebastian a dat din cap și s-a sprijinit cu o mîină de tocUI ușii, aplecîndu-se peste ea. Deși atitudinea lui era relaxată, Evie s-a simțit dominată subtil. Ciudat, dar nu era o senzație neplăcută.

-A fost ostil la început, i-a răspuns Sebastian. Pînă cînd i-am spus că am verificat registrele. După aceea a fost docil ca un miel, pentru că a înțeles că a avut noroc să nu fie acuzat. Rohan îl ajută să-și facă bagajele. L-am rugat să se asigure că pleacă imediat.

- De ce nu vrei să depui plîngere îrhpotriva lui?

- Nu e cazul să ne facem reclamă proastă. Dacă se află că sînt probleme financiare oamenii pun imediat la îndoială stabilitatea clubului. '■£' rîrîi bine să uităm de pierderi și să o luăm de la început, j-a privit fața obosită și i-a spus încet: întoarce-te.

A făcut ochii mari.

- C-cum? De ce?

- întoarce-te, i-a repetat Sebastian, așteptînd ca ea să facă întocmai. Ține-te bine, iubito,

Inima i-a bătut cu putere cînd el a prins-o de încheieturi și i-â ridicat brațele. A așteptat, uimită, întrebîndu-se ce avea de gînd să facă. A închis ochii iar trupul i s-a tensionat cînd i-a simțit palmele mari așezîndu-i-se pe umeri. Degetele i-au alunecat în jos; ca și cum ar fi căutat ceva... apoi a început să o maseze ușor, cu gesturi de expert. Degetele lui pricepute găseau locurile tensionate, făcînd-o să inspire zgomotos. Presiunea mîinilor lui s-a intensificat, palmele au coborît și mai jos, pe șolduri. Spre rușinea ei, s-a trezit că se arcuia ca o pisică.

Orice femeie ar fi putut deveni sclava acestor mîinr experimentate. Mișcările lui erau senzuale, stîrnind plăceri în carnea ei sensibilă, dureroasă. S-a lăsat cu toată greutatea pe tocul ușii, temîn- dU-se de momentul cînd el avea să se oprească.

Cînd St. Vincent și-a luat mîinile de pe ea, Evie a constatat surprinsă că nu a căzut inertă la podea. S-a întors spre el și l-a privit în ochi, aș- teptîndu-se la un zîmbet Cu subînțeles sau la o remarcă sarcastică. în loc de asta, el i-a șoptit:

-r Am ceva să-ți spun. în particular, A luat-o de braț și a scos-o din apartamentul tatălui ei, intrînd în prima cameră aflată la îndemînă, cea în care dormise ea cu o noapte înainte. A închis ușa și. s-a aplecat spre ea. Rohan a avut dreptate. Tatăl tău n-o mai duce mult, i-a spus tăios. Doar printr-un miracol va apuca ziua de mîine.

- Da... Cred că e evident pentru oricine.

- Azi-dimineață am discutat pe îndelete cu Rohan despre boala tatălui tău. Mi-a arătat o hîrtie pe care i-a lăsat-o doctorul, după ce i-a stabilit diagnosticul. A scos din buzunar o hîrtie tipărită, împăturită și i-a întins-o*

Evie a citit titlul: *O nouă teorie despre ftizie*. Singura lumină venea de la un geam minuscul iar ea avea ochii obosiți, așa că a clătinat din cap:

- Pot să-l citesc mai tîrziu?

- Da. îți fac eu rezumatul: ftizia este cauzată de. organisme vii, atît de mici încît nu pot fi văzute cu ochiul liber. Ele sălășluiesc în plămîinii bolnavi iar persoanele sănătoase carș respiră aerul expirat de un bolnav se pot îmbolnăvi și ele.

- Creaturi minuscule în plămîni? a repetat Evie. E absurd. Ftizia e cauzată de o predispoziție naturală... sau de șederea în frig și umezeală timp îndelungat...

- Nici unul dintre noi nu este doctor sau om de știință, așa că nu are rbst să ne contrazicem. Și totuși, pentru siguranța ta. , mă tem că va trebui să limităm timpul pe care îl petreci cu tatăl tău.

Hîrtia i-a căzut din mînă. Era șocată, pulsul îi bătea nebunește. După toate cele prin care trecuse ca să fie cu tatăl ei, Sebastian avea de gînd să-i nege ultimele zile pe care le putea petrece cu tatăl ei - și asta din cauza unei teorii medicale nedemonstrate încă, tipărită pe o bucățică de hîrtie?

-- Nu! a exclamat cu putere. Cuvintele i s-au rostogolit mult prea repede: în n-nici un caz! Voi p-petrece cu el cît timp vreau! Nu dai d*doi bani pe mine sau pe el... v-vrei doar să fii crud cu m-mine, să-mi arătf că stă în p-puterea fa să.

- Arh văzut cearceafurile, a spus scurt Sebastian. Expectorează sînge; mucus și dracu' mai știe ce. Cu Cît petreci mai mult timp cu el cu atît cresc șansele să inhalezi ceea ce-l omoară pe el. .

- Nu cred în teoria ta. Aș putea găsi o mulțime de d-doctori care să dezmință teoria asta ridicolă... •

- Nu te pot lăsa să riști! La naiba, vrei ca în șase luni să fii tu în patul acela, cu plămîinii distruși?
- Chiar dacă se va întâmpla asta, nu te privește pe tine.

A urmat o scurtă tăcere. Evie avea senzația că vorbele ei răniseră mai adînc decît se așteptase.

- Ai dreptate, a spus Sebastian. N-ai decît să te îmbolnăvești de fizic, dacă așa vrei. Dar să nu fii surprinsă dacă n-o să stau să-mi frîng mîinile la căpătîiul tău. Nu vor ridica nici un deget să te ajut. Cînd vei zăcea în pat, scuipîndu-ți plămîinii, îți voi aminti că e doar vina ta, pentru că te-ai încăpățînat ca o idioată! Și-a terminat tirada cu un gest larg de lehamite.

Din nefericire, din cauza deselor întîlniri cu unchiul Perregrine, Evie nu mai putea să facă distincția între un gest mînios și un atac fizic. S-a ferit instinctiv și a încercat să pareze eventuala lovitură în cap. Cum lovitura nu a venit, a răsuflat ușurată și a lăsat brațele în jos. Sebastian se uita uimit la ea.

Treptat, el s-a înnegrit la față.

- Evie, a spus cu o ferocitate care a speriat-o de moarte. Credeai că am de gînd să... *Cristoase!* Cineva te-a lovit în trecut, cineva te-a lovit.: Cine? A prins-o chiar în clipa în care ea era pe punctul de ase împiedica și a lipit-o de perete. La naiba! a șoptit el. Părea să se lupte cu o emoție puternică și o privea intens. După cîteva clipe, i-a vorbit cu blîndețe: nu aș lovi în viața mea o femeie. Nu ți-aș face niciodată nici un rău. Știi asta, nu-i așa?

Vrăjită de ochii lui strălucitori, care o fixau cu intensitate, Evie nu a putut să se miște sau să scoată vreun sunet.

- Totul e bine, i-a șoptit el. Lasă-mă să vin lîngă tine. Ușor. Și-a trecut brațul pe după umerii ei și i-a mîngîiat părul. A lipit-a apoi de el și i-a sărutat tîmpla. Cine a fost? a întreat-o.

- U-unchiul meu, a reușit ea să spună.

- Maybrick? a întreat-o el, răbdător.

-Nu, c-celălalt.

- Stubbins.

- Da. Evie a închis ochii de plăcere cînd a simțit că el o înconjură și cu celălalt braț. S-a lipit de pieptul lui, inspirînd aroma de piele curată, bărbătească și de colonie cu iz de lemn de Santai:

- Cît de des? l-a auzit întrebînd-o. Mai mult de o dată?

- N-nu mai are importanță acum.

- Cît de des, Evie?

Și-a dat seama că avea de gînd să insiste pînă primea tin răspuns, așa că a murmurat:

-■ Nu f-foarte des... cîteodată, cînd își pierdea c-cumpătul... Cînd am încercat să fug ultima dată mi-a învinețit un ochi și mi-a s-spart buza.

- Da? Sebastian a tăcut preț de crteya clipe, după care a vorbit cu o răceală care a înfricoșat-o: o să-l fac fărîme.

y- Nu vreau asta, a spus Evie cu sinceritate. Vreau d-doar să fiu în siguranță, d-departe de el. De ei toți.

Sebastian a privit-o în ochi.

- Ești în siguranță, i-a spus încet, ha mîngîiat obrazul, urmărind cu vîrfurile degetelor pistruii aurii de pe nas. l-a luat capul în palme și i-a șoptit: îți jur pe viața mea că mîinile acestea nu-ți vor face nici un rău, niciodată. Poate că nu voi fi un soț exemplar, din alte considerente... dar nu ți-aș face rău astfel. Trebuie să mă crezi.

Pielea ei îi absorbea cu aviditate atingerile, adierea erotică a respirației lui pe buzele ei. Lui Evie îi era teamă să deschidă ochii sau să facă ceva care putea întrerupe acel moment.

- Da, a reușit ea să șoptească. Da, eu...

El a uimit-o, sărutînd-o pe buze... o dată, și încă o dată... Gura lui era dulce și fierbinte. S-a agățat de el și i-a răspuns la sărut. Sebastian respira repede iar pieptul i se freca de sîinii ei. Brusc, săruturile

lui au devenit mai adânci, mai pline de pasiune, făcînd-o să se arcurască spre el, dorindu-și cu disperare să se lipească și mai mult de trupul lui ferm.

Cu un oftat, Sebastian și-a desprind buzele.

Nu, a șoptit ușor răgușit. Așteaptă, iubito... Nu am vrut să... Voiam doar... la naiba!

Evie și-a încleștat degetele în haina lui și și-a îngropat fața în cravata lui de mătase gri.

- Ceea ce ți-am spus mai devreme rămîne valabil, i-a șoptit în păr. Dacă mai vrei să ai grijă de tatăl tău trebuie să-mi urmezi regulile. Camera trebuie să fie bine aerisită, ține geamurile deschise în permanență. Și nu sta foarte aproape de ei. Mai mult decît atît, cînd ești cu el acoperă-ți cu batista gura și nasul.

- Cum? Evie s-a tras de lîngă el și l-a privit neîncrezătoare. Și așa creaturile invizibile nu-mi vor ajunge în plămîni? l-a întreat pe un ton sarcastic.

- Nu mă pune la încercare, Evie. Altfel îți interzic cu desăvîrșire să-l mai vezi.

- M-aș simți ridicolă cu o batistă legată pe față, a protestat ea. Și-i voi răni sentimentele tatălui meu.

- Nu-mi pasă. Nu uita: dacă nu mă ascuți, nu-l mai vezi.

Evie s-a dat un pas înapoi, plină de furie.

- Nu ești cu nimic mai bun ca ei, i-a spus cu amărăciune. M-am măritat cu tine ca să-mi cîștig libertatea dar nu am făcut altceva decît să schimb temnicerul.

- Nimeni nu se bucură de libertate absolută, copilă. Nîci măcar eu.

Evie și-a încleștat pumnii și l-a privit fix:

- Cel puțin tu poți să iei decizii în ceea ce te privește.

- Și în ceea ce te privește pe tine, a ironizat-o el, pîrînd să-i facă plăcere accesul ei de furie.

Dumnezeule, ce atitudine! Cît temperament... Mă faci să-mi doresc să mă culc cu tine.

- Să nu mă mai atingi niciodată, a ripostat ea. Niciodată!

El a izbucnit în rîs și a ieșit.

CAPITOLUL 10

În seara aceea, cînd Evie s-a întors în camera tatălui ei, a știut că-i sosisese ceasul. Chipul îi era alb ca ceara, buzele i se învinețiseră iar pămîinii atît de chinuți nu mai puteau inspira suficient oxigen. Ar fi vrut să poată respira ea în locul lui. l-a luat mîna rece în mîinile ei, încercînd să o încălzească și i-a zîmbit

^ Spune-mi ce să fac, tată, i-a șoptit Spune-mi ce vrei. •

EJ a privit-o cu afecțiune și a încercat să-i zîmbească la rîndul lui.

- Cam, a șoptit.

- Trimit imediat după el. l-a mîngîiat ușor pe păr. Tată, l-a întreat cu voce joasă, Cam e fratele meu?

- Ahh, a oftat el. Nu, drăguțo. Aș fi vrut eu. E un băiat tare bun.

Evie s-a aplecat și i-a sărutat mîna, după care s-a îndepărtat de pat. A tras de cîteva ori de sfoara clopoțelului și imediat a apărut o servitoare.

- Da, doamnă?

- Cheamă-I pe domnul Rohan, i-a spus Evie cu voce tremurîndă. A făcut o pauză, gîndindu-se dacă să-l cheme și pe Sebastian.. . deși tatăl ei nu întrebese de el. Sebastian era o prezență rece, cerebrală, care contrasta puternic cu emotivitatea ei... mai bine nu l chema. Existau multe ocazii în care putea conta pe el, dar aceasta nu era una dintre ele. Du-te repede, i-a spus servitoarei și s-a întors la tatăl ei.

S-a străduit să nu lase ca emoțiile să i se citească pe chip, dar tatăl ei i-a prins mîna și a adus-o mai aproape de el:

Evie, a șoptit el slab, mă duc după mama ta... sînt sigur că a lăsat ușa întredeschisă... ca să mă pot

strecura și eu în rai. .

Ea a râs ușor iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

Cam a intrat după câteva clipe. Părui îi era răvășit iar hainele îi erau în neorânduială, ca și cum se îmbrăcase în grabă. Deși era calm și sigur pe el, ochii i-au strălucit când a văzut-o pe Evie. Ea s-a dat un pas înapoi și i-a spus:

- Trebuie să te apleci deasupra lui ca să-l poți auzi.

Cam s-a înclinat și i-a luat mâna în mâinile lui, așa cum făcuse și Evie.

- Tată al inimii'mele, a spus tînărul, mergi împăcat dincolo. Sînt sigur că Dumnezeu își va deschide calea spre o nouă viață. ,

Jenner i-a șoptit ceva iar băiatul a lăsat capul în jos, mîngîindu-i în continuare mîna. .

- Dai i-a răspuns el, deși din felul în care își tensionase umerii Evie și-a dat seama că nu îi convenea ce-i ceruse tatăl ei. Voi avea grijă să se facă întocmai.

Jenner s-a relaxat și a închis ochii. Cam s-a ridicat și a tras-o deoparte pe Evie.

- Liniștește-te, i-a șoptit, simțind-o cum tremura. Bunica îmi spunea mereu: „să nu. întorci niciodată spatele unui nou drum- Nu știi ce aventuri te așteaptă la capătul lui”.

Evie a încercat să se liniștească dar ochii i se împăienjeniseră. S-a așezat lîngă tatăl ei, i-a trecut o mîna pe sub cap iar pe cealaltă a sprijinit-o ușor pe pieptul lui. Horcăitul a încetat și a scos un oftat slab, ca și cum atingerea ei i-ar fi făcut bine. A simțit cum viața tatălui ei îi părăsea încet trupul, iar Cam a prins-o de braț și a strîns-o ușor.

În cameră era o liniște apăsătoare. Evie avea senzația că i se auzeau bătăile inimii. Nu se mai confruntase pînă atunci cu moartea, iar pierderea singurei persoane care o iubise vreodată o umplea de spaimă. A aruncat o privire spre ușă, l-a văzut pe Sebastian, cu chipul lui impenetrabil și și-a dat brusc seama că avea nevoie de prezența lui, la urma urmei. Ceva în privirea lui îi conferea stabilitate.

Jenner a scos un ultim suspin... după care nu a mai urmat nimic.

Dîndu-și seama că se sfîrșise, Evieși-a lipit obrazul de fruntea lui și a închis ochii.

- La revedere, i-a șoptit. Lacrimile îi curgeau, ajungînd pe pârul lui cîndva roșu ca focul.

După câteva clipe, Cam a ridicat-o cu brațe ferme.

. - Evie, i-a șoptit el, ferindu-și fața. Trebuie să... trebuie să am grijă de el. Du-te cu soțul tău.

Evie a dat din cap și a încercat să se miște, dar picioarele nu o mai ascultau. L-a simțit pe Cam dezvelindu-i fruntea și sărutînd-o frățește. S-a întors, amețită, și s-a îndreptat spre soțul ei. Acesta a ajuns-o din cîtiva pași și i-a pus o batistă în palmă. A luat-o, recunoscătoare. Prea îndurerată ca să mai fie atentă unde o ducea, și-a suflat nasul și și-a șters ochii, în timp ce Sebastian a condus-o afară din cameră. O ținea strîns de talie.

- Avea dureri mari, a spus Sebastian. E mai bine așa. •-

- Da, a reușit Evie să îngaime. Da, bineînțeles.

- Și-a spus ceva?

- A pomenit-o pe mamă. Gîndul acesta i-a adus un nou val de lacrimi în ochi dar și un zîmbet slab pe buze. Mi-a spus că-l va ajuta să intre în rai, pe ușa din spate.

Sebastian a condus-o în dormitorul ei. Evie s-a întins în pat, pe o parte, cu batista lipită de nas. Nu mai plînsese niciodată așa, fără suspine, în timp ce durerea îi apăsa pieptul. Abia dacă a observat că Sebastian a tras draperiile și a trimis o servitoare după un pahar cu vin și o carafă cu apă rece.

Deși a rămas în cameră, Sebastian nu s-a apropiat de ea, ci s-a învîrtit câteva minute, după care s-a așezat pe un scaun. Eră evident că nu voia să o țină în brațe în timp ce plîngea, că se ferea de intimitate. Ea i se putea abandona în culmile pasiunii, dar nu și în cele ale durerii: Cu toate acestea însă, nu voia să o lase singură.

După ce servitoarea a adus vinul, Sebastian a sprijinit-o pe Evie între perne și i-a întins paharul.

După ce a băut din el, a luat o altă batistă, udă și rece, și i-a apăsător cu blândețe pe ochii înroșiți. Era atent și avea grijă de ea, ca de un copil.

- Servitorii, a spus ea după un timp. Clubul. Înurmormântarea...

- Mă ocup eu de toate, i-â spus Sebastian calm. Vom închide clubul și vom face aranjamentele de înurmormântare. Să trimit după vreuna dintre prietenele tale?

Evie a clătinat imediat din cap.

- Le-aș puneîntr-o postură neplăcută. Și nu am chef să vorbesc cu nimeni.

-înțeleg.

Sebastian a rămas cu ea pînă cînd a băut și al doilea pahar de vin. Evie l-a pus pe noptieră.și a spus, cu limba îngreunată:

- Cred că mă voi odihni puțin. Nu e nevoie să rămîi cu mine, mai ales că sînt atîtea de făcut.

A privit-o cu atenție și s-a ridicat de pe scaun.

- Trimite pe cineva după mine cînd te trezești.

Amețită de vin, singură în semiîntuneric, Evie

s-a întrebat de ce se spunea că-ți era mai ușor să accepți moartea cuiva drag atunci cînd aveai timp să te pregătești, cînd nu te lua prin surprindere. Nu i se părea deloc ușor. Și nici nu-și cunoscuse cu adevărat tatăl. Avea atît de puține amintiri cu el... petrecuseră atît de puțin timp împreună... Alături de tristețe simțea și o furie surdă. Era atît de nedemnă de iubire? De aceea nu o lăsase să facă parte din viața lui?

Și-a dat seamă că aluneca ușor dar sigur spre autocompătimire, așa că a închis ochii și a oftat adînc.

Cînd Cam a ieșit din apartamentul lui Ivo Jenner, St. Vincent îl aștepta în hol. Chipul îi era împietrit, tonul îi era distant și arogant.

- Nu am nimic împotriva ca soția mea să-și găsească alinarea în predica unui țigan ca tine, dar dacă o mai sâruiți vreodată, chiar și platonice, te transform în eunuc.

Idea că St. Vincent își manifesta gelozia cînd trupul lui Ivo Jenner nu se răcise încă i-ar fi putut scandaliza pe unii. Cu toate astea, Cam l-a privit cu interes pe viconte autoritar.

Și-a cîntărit bine cuvintele înainte de a-i răspunde, vrînd să-l pună la încercare:

- Dacă o doream în felul acesta ar fi fost deja a mea.

în ochii reci, albaștri ai lui Sebastian a strălucit o amenințare care demonstra o profunzime a sentimentelor pe care el nu era pregătit să o recunoască. Rohan nu mai văzuse la nimeni o dorință asemenea celei pe care Sebastian o nutrea pentru soția lui. Ori de cîte ori Evie intra într-o încăpăre, St. Vincent vibra ca un diapazon.

- Este posibil să ții la o ferreie și fără să o vrei în patul tău, a șpuS Cam. Se pare însă că tu nu ești de acord cu asta. Ești atît de obsedat de ea încît să nu-ți dai seama?

- Nu sînt obsedat de ea, s-a răstit St. Vincent.

Cam și-a sprijinit umărul de perete și l-a privit fix în ochi, aproape pierzîndu-și răbdarea.

- Bineînțeleș că ești, oricine poate să vadă asta.

St. Vincent ha privit amenințător:

- Dacă mai scoți un cuvînt o iei pe urmele lui Egan.

Cam a ridicat brațele în aer* într-un gest ironic de autoapărare.

- Am înțeleș mesajul. A propos... ultimele cuvinte ale lui Jenner au fost la adresa lui Bullard. L-a trecut în testament... a vrut neapărat ca acesta să primească o sumă de bani.

St. Vincent a strîns din ochi:

- De ce să-i fi lăsat bani lui Bullard?

Cam a ridicat din umeri.

- N-aș putea spune. Dar nu j-aș nesocoti ultima dorință, dacă aș fi în locul tău.

- Ce se poate întâmpla?
- Vrei să riști ca fantoma lui Jenner să bîntuie clubul? *
- Fantoma? St. Vincent l-a privit neîncrezător. Dumnezeu! Sper că nu vorbești serios.:
- Sînt țigan, i-a răspuns scurt Câm. Cred în fantome, bineînțeles. ,
- Ești țigan doar pe jumătate. Pot doar să sper că cealaltă jumătate a ta e rațională.
- Cealaltă jumătate este irlandeză, a spus Cam, scuzîndu-se parcă.
- Dumnezeule mare! a spus iar St. Vincent, clătînd din cap în timp ce se îndepărta.

Trebuia să aranjeze totul pentru înmormîntare, clubul era în derivă, clădirea avea mare nevoie de restaurare... Sebastian ar fi trebuit să fie mult prea ocupat ca să-și facă timp pentru Evie. Și totuși ea și-a dat clirînd seama că le întrebă frecvent pe servitoare dacă dormise, cît mîncase, ce făcea. Cînd a aflat că Evie nu mîncase nimic nici la micul dejun și nici la prînz, Sebastian i-a trimis cina în cameFă, împreună cu un bilet:

Doamnă,

în cel mult o oră voi inspecta această tavă. Dacă nu ai mîncat tot te voi hrăni personal, cu forța.

Poftă bună,

S.

Spre mulțumirea lui Sebastian, Evie i-a dat ascultare. Ceva mai tîrziu, Sebastian a făcut un alt gest atent: i-a promis unei croitorese că-i va plăti dublu dacă îi făcea rapid lui Evie trei rochii de doliu. Din nefericire, nu s-a priceput deloc la alegerea materialelor.

În primul an de doliu, femeile erau obligate să poarte doar rochii din crep, un material aspru, anost și bățos. Nu era deloc plăcut de purtat: crepul era ușor inflamabil și aproape că se dezintegra dacă te surprindea ploaia. În schimb, Sebastian comandase o rochie din catifea grea, neagră, una din batist moale și una din cașmir.

- Nu le pot purta, i-a spus Evie, încruntîndu-se în timp ce-și trecea mîna peste rochii. Le agățase de tăblia patului iar fustele ample păreau niște flori.

Sebastian îi adusese personal rochiile de îndată ce acestea îi fuseseră livrate la club. Stătea pe o margine a patului, sprijinit de unul din stîlpii sculptați ai baldachinului. Cu excepția cămășii era îmbrăcat în negru din cap pînă în picioare. Cum era de așteptat, arăta extraordinar chiar și în aceste haine severe, negrul contrastînd exqtic cu părul lui de culoarea aurului. Pentru a nu știu cîta oară, Evie s-a întrebant dacă un bărbat atît de frumos putea avea caracter. Fără îndoială fusese extrem de răsfățat încă din copilărie.

- Ce nu-ți convine la rochii? a întrebant-o Sebastian, privind-le. Sînt negre, nu?

- Da, dar nu sînt din crep.

- Și *vrei* să porți crep?

- Bineînțeles că nu. Nimeni nu vrea. Dar lumea va bîrfi dacă voi purta altceva.

- Ai fugit de acasă, împotriva voinței familiei, te- ai măritat cu un libertin notoriu și locuiești într-un club. Chiar crezi că un motiv în plus de bîrfă ar mai conta?

S-a uitat în jos, la rochia pe care o purta, una din cele trei pe care le luase cu ea atunci cînd fugise din casa familiei Maybrick. Deși se străduise să o curețe, ajutată de o servitoare, rochia rămăsese pătată de pe drum și era mototolită pe alocuri. Și o minca. Ar fi vrut să îmbrace ceva curat și nou, care să miroasă bine. A atins faldurile de catifea iar degetele ei au lăsat dîre subțiri pe materialul moate.

- Trebuie să înveți să ignori ce spun oamenii, i-a șoptit Sebastian, venind spre ea. Cînd a ajuns suficient de aproape i-a pus mîinile pe umeri, aproape sperînd-o. Așa vei fi mult mai fericită.

Evie 's-a încordat cînd i-a simțit mîinile alunecînd spre nasturii care îi încheiau rochia la spate. -■

- Ce faci?

- Te ajut să-și schimbi rochia.

- Nu vreau. Nu acum... Oh, te rog, nu!

El a insistat, ținând-o pe loc cu 6 mână și des- făcându-i nasturii cu cealaltă. Evie a renunțat să se mai împotrivescă, a roșit și a stat nemișcată, simțind cum i se făcea pielea de găină.

- Mi-aș dori să te p-porti ca un cavaler!

- Cuvântul „cavaler” implică” indiferență, i-a răspuns el, lăsându-i rochia să cadă la podea. Iar reacția mea față de tine nu are nici o legătură cu indiferența, iubire.

- Mi-aș fi dorit ceva m-mai mult r-fespect, a exclamat Evie, tremurând ușor. Mai ales d-după, după...

- Nu de respect ai tu nevoie. Ci de alinare, de îmbrățișări și de o tăvăleală strașnică în pat, cu mine. Dar pentru că nu vrei toate astea, va trebui să te mulțumești cu un masaj și câteva sfaturi. Și-a pus palmele fierbinți pe umerii ei goi și a început să-i maseze mușchii încordați. Evie a scos un sunet înfundat și a încercat să se retragă dar el i-a făcut semn să tacă și a continuat să o maseze cu pricepere. Nu mâi ești cea care erai cu câteva zile în urmă, i-a șoptit. Nu mai ești nici fată de măritat, nici virgină, nici copilul neajutorat care a trebuit să sufere în casa familiei Maybrick. Acum ești soție de viconte, cu o avere considerabilă și un om de nimic pe post de soț. După care reguli îți vei conduce viața de-aici înainte?

Evie a clătinat din cap, confuză. Mîinile lui Sebastian îi alungaseră tensiunea din trup dar totodată o făceau să-și piardă controlul asupra emoțiilor. Se temea că va izbucni în plîns dacă va încerca să vorbească. Așa că a preferat să tacă, să țină ochii închiși și să-și controleze ritmul respirației.

- Pînă acum nu ai făcut altceva decît să te chinui să-i mulțumești pe alții, l-a auzit spunînd. Și nu te-ai descurcat prea bine. Ce-ar fi să încerci să-ți faci ție pe plac? De ce să nu trăiești după propriile dorințe? Unde ai ajuns respectînd toate regulile?

Evie a cîntărit bine întrebarea și a scos un zgomot de plăcere cînd el i-a atins un loc sensibil.

- Dar îmi plâc regulile, a spus după o clipă. Nu e nimic rău în a fi o persoană obișnuită, nu crez»?

- Nu, dar tu nu ești așa. Altfel n-ai fi venit la mine ci te-ai fi măritat cu vărul Eustace.

- Eram disperată.

- Nu a fost singurul motiv, A coborît tonul. Îți place să te joci cu focul.

- Nu e adevărat!

- Ți-a făcut plăcere să mă prinzi la înghesuială pe mine, un fustangiu infam, în propria-mi casă și să-mi faci o ofertă pe care nu îmi permiteam să o refuz. Nu încerca să negi: te cunosc deja suficient de bine.

În ciuda grijilor și a suferinței, Evie a zîmbit.

- Poate Gă mi-a făcut plăcere, pentru o clipă, a recunoscut ea, Și m-am bucurat cînd mi-am imaginat cît de furioase vor fi rudele mele atunci cînd vor afla. Zîmbetul i s-a șters de pe chip și a adăugat, cu tristețe: cît am tirît viața mea de acolo! Dacă tata mă ținea cu el... Ar fi putut plăti pe cineva care să aibă grijă de mine...

- Dumnezeu! a exclamat Sebastian, fără ca în tonul lui să se citească vreo urmă de simpatie. De ce și-ar fi dorit să se încurce cu un copil?

- Pentru că eu eram familia lui. Pentru că eu îi mai rămăsesem!

El a clătinat hotărît din cap.

- Bărbații nu gîndesc așa, draga mea. Tatăl tău a presupus, pe bună dreptate, că ți-ar fi mai bine departe de el. A știut că nu te vei putea mărita bine dacă nu primești o creștere aleasă.

- Dar dacă ar fi știut cum mă tratau..., cît de chinuită am fost...

- Ce te face să crezi că aici ți-ar fi fost altfel? a șocat-o Sebastian. Era un fost boxer, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era deloc recunoscut pentru calmul lui. Ai fi făcut cunoștință destui de des cu palma lui, crede-mă.

- Nu cred așa ceva! a spus Evie cu convingere.

- Nu te înfoia așa, i-a șoptit Sebastian întinzînd mîna spre rochia de catifea care rămăsese întinsă pe pat. Așa cum ți-am spus, eu nu m-aș coborî niciodată într-atît încît să lovesc o femeie, pentru orice

motiv. Dar lumea e plină de bărbați care nu gîndesc la fel și cred că tatăl tău era unul dintre aceștia. N-ai decît să mă contrazici, dacă vrei, dar nu fii într-atît de naivă încît să-l pui pe Jenner pe un'pedestal. În contrast cu lumea lui, cea a șarlatanilor, a jucătorilor înrăiți și a trișorilor el era suficient de decent. Ridică brațele. 6u gesturi de expert, i-a așezat rochia deasupra capului și a tras-o peste coapse, ajutînd-o să-și strecoare mîinile pe mîneci. Viața asta nu este pentru tine, i-a spus cu blîndețe. Tu trebuie să locuiești pe un domeniu, la țară, să stai pe o pătură, pe pajiștea înverzită și să mănînci căpșuni cu frișcă. Să călătorești numai cu trăsura. Să-ți vizitezi prietenele, într-o bună zi probabil că o să mă lași să-ți dăruiesc un copil care își va ocupa timpul. Și astfel vei avea ceva în comun cu prietenele tăie, care au început deja să procreeze, mai mult ca sigur. •

Uimită de ușurința cu care îi sugera acest lucru, Evje l-a privit fix în ochi. Era senin, de parcă tocmai i-ar fi sugerat să-și cumpere un cățel. Să fi avut inima într-atît de împietrită?

- Ți-ar place să ai un copil? a reușit ea să-l întrebe după ce a înghițit în sec.de cîteva ori.
- Nu, drăguto. Sînt la fer ca și tatăl tău. Nu sînt făcut pentru soție și nici pentru copii, dar voi avea grijă să ai parte de ei. Ochii i-au strălucit a păcat. Și voi participa cu entuziasm la crearea lor, chiar dacă nu voi participa și ta creșterea lor. A trecut în spatele ei ca să-i închidă rochia. N-ai decît să crezi ce vrei, a sfătuit-o. Există prea puține lucruri pe care să nu le poți obține... e suficient să îndrăznești să întinzi mîna după ele.

CAPITOLUL 11

Orice sentiment de apreciere ar fi încercat Evie pentru soțul ei, acesta a dispărut a doua zi cînd Sebastian a părăsit ostentativ clubul, chiar înainte de prînz, că să-i facă o vizită lui madame Bradshaw. Terminase aranjamentele pentru în- mormîntarea care urma să aibă loc în dimineața următoare iar acum se concentra asupra clubului. *Jenner's* urma să fie închis două săptămîni, timp în care avea să fie invadat de tîmpiari, zidari și zugravi care să-l refacă din temelii,

Sebastian începuse de asemeni să facă schimbări majore, inclusiv cea de a-l promova pe Cam pe post.de om de încredere. Dată fiind originea lui, părea a fi o decizie controversată. Păreră unanimă era că țigani se țineau doar de furtișaguri și își dezamăgeau* apropiații. Să-l pui pe Cam responsabil cu strîngerea și plata unor mari sume de bani era ca și cum ai pune o pisică să păzească un cuib de păsări abia ieșite din ou. Cam era însă un personaj plăcut și cunoscut iar

Sebastian era convins că membrii clubului aveau să-i accepte noua poziție. Mai mult decît atît, nici unul dintre ceilalți treizeci de angajați nu era suficient de calificat pentru asta.

Acum, Că prostituatele casei plecaseră, era absolut necesar să facă ceva pentru ca membrii să poată beneficia de companie feminină, odată cu redeschiderea clubului. Spre nemulțumirea lui Evie, Cam fusese de acord cu ideea lui Sebastian de a face un aranjament cu madame Bradshaw. I se păruse chiar o idee excelentă. în mod natural, Sebastian se oferise să-i facă personal o ofertă. Cunoscînd apetitul sexual al soțului ei, Evie era convinsă că nu se dusese doar ca să negocieze. Sebastian nu se mai culcase cu nimeni de la Gretna Green. Fără îndoială simțea nevoia să fie consolată de o femeie binevoitoare.

Evie își tot repeta în gînd că nu-i păsa. Se putea culca cu zece femei... cu o sută... cu o mie... și tot n-o interesa. Ar fi fost 0 proastă dacă i-ar fi păsat. Sebastian nu era capabil de fidelitate. Nu se deosebea cu nimic de un motan care hoinărea pe alei și se împerechea cu toate pisicile pe care le întîlnea în cale.

Spumegînd de furie în ciuda aparenței stoice, Evie își prindea părul într-o coafură complicată. S- a întors de la oglindă și a lăsat peria pe măsuță de toaletă. Inelul i-a strălucit o clipă, cuvintele gravate pe el pîrînd să-și bată joc de ea.

- Dragostea mea te însoțește mereu, a șoptit ea cu amărăciune și l-a scos de pe deget. Nu avea rost

să-l poarte, de vreme ce toată căsătoria ei era o farsă.

A vrut să-l pună pe măsura de toaletă, după care s-a mai gândit puțin și l-a pus în buzunar, hotărînd să-l roage pe Cam să-l pună în seiful clubului. Chiar în momentul în care se pregătea să iasă din cameră a auzit o bătaie în ușă. Nu putea fi Sebastian, pentru că el nu se obosea niciodată să bată la ușa ei. A deschis ușa și s-a trezit față în față cu masivul Joss Bullard.

Deși Bullard nu era chiar urît de ceilalți angajați, nu se bucura de aceeași simpatie ca și Cam. Cei doi erau de vârste apropiate și se înfruntaseră de nenumărate ori. Ar fi fost o nedreptate să compari majoritatea bărbaților cu frumosul, brunetul Cam, al cărui farmec și simț al umorului îl făceau preferatul patronilor și colegilor. Ca să încline complet balanța în defavoarea lui, Bullard era lipsit de simțul umorului, nemulțumit de tot și toate și invidios pe toți cei care aveau mai mult ca el. Simțind că-i era greu chiar și să se poarte civilizat cu ea, Evie îl trata cu o politețe distantă.

Bullard o privea fix în ochi.

Cineva întreabă de dumneavoastră, la ușa din spate.

- Cine este? Evie s-a încruntat iar stomacul i s-a revoltat la gândul că unchiul ei aflaseră unde era.

Vestea despre moartea lui Jenner și despre închiderea temporară a clubului probabil că făcuse înconjurul Londrei. C-ce nume are?

-Doamna Hunt.

Annabelle. Inima lui- Evie bătea cu putere, de ușurare dar și de nerăbdare, deși îi venea greu să creadă că *Annabelle* ar fi îndrăznit să vină la ușa unui club.

- Ce veste bună! a exclamat ea. Te rog poștește-o sus, în sufragerie.

- Mi s-a spus că trebuie să coborîți, milady.

- Oh. Așa ceva nu se făcea. O fată de familie bună, așa cum era *Annabelle*, nu putea fi lăsată

• să aștepte la ușa din spate: Copleșită de îngrijorare, Evie a trecut pragul, gândindu-se doar la cum putea să ajungă cât mai repede la ea. Cu Bullard pe urmele ei, a coborît cele două etaje, fără să se țină de balustradă. Când a ajuns jos, inima îi bătea să-i sară din piept; S-a luptat câteva clipe cu ușa grea, a deschis-o și...

... Și a sărit înapoi, pentru că tu o aștepta *Annabelle* Hunt, ci unchiul Peregrine.

Mintea i s-a golit. L-a privit șocată o fracțiune de secundă, după care s-a dat un pas înapoi, cuprinsă de teroare. Peregrine fusese mereu dispus să-și folosească pumnii ca să o oblige să-l asculte întocmai. Nu conta că acum ea era lady St. Vincent, deci nu mai avea nici un drept legal asupra ei. Unchiul ei dorea să se răzbune, iar asta presupunea o bătaie zdravănă.

S-a întors pe călcîie, încercînd să o ia la fugă, dar Bullard i-a blocat calea.

- M-a plătit zdravăn ca să te aduc pînă aici, i-a spus printre dinți. Nu Cîștig atît nici într-o lună.

- Nul s-a zbatut ea. Nu-l lăsa să mă ia] îți dau oricît!

- Jenner te-a lăsat la ei în toți anii ăștia' Nu te- a vrut aici. Nimeni nu te vrea.

Deși Evie țipa și protesta, Bullard a împins-o spre unchiul ei, pe fața căruia se citea furia dar și triumful.

- Am făcut ce mi-ați cerut, i-a spus Bullard bărbatului care se afla în spatele unchiului Peregrine, pe care Evie l-a recunoscut imediat. Era unchiul Brook. Acum scoateți banii.

Păînd cumva încurcat și rușinat de situație, Brook i-a întins Cîteva monede.

Peregrine a apucat-o strîns pe Evie. Fața lui mare, pătrată, era roșie de furie.

- Fată proastă și nevrednică! a țipăt el, scuturînd-o cu putere. Dacă nu ne-ai fi încă de folos, te-aș arunca ca pe un gunoi! Cît ai crezut că te vei putea ascunde de noi? Vei plăti scump, îți promis!

- Te rog, Bullard, oprește-! a strigat Evie zbă- tîndu-se și împotrîvindu-se în timp ce Peregrine o trăgea după el, spre trăsura care îi aștepta. *Nul*

Dar Bullard nu a făcut nici un gest s-o ajute. O privea doar, cu ochii plini de furie. Nu înțelegea ce anume făcuse de o disprețuia într-atît. De ce nu o ajuta nimeni? L-a înghiontit cu coatele pe unchiul ei, încercînd să scape clar împiedicîndu-se în fuste. Nu mai avea șanse de scăpare Furios pentru că îi opunea rezistență, Peregrine a mîrîit:

-Supune-te, încăpățînată afurisită!

Cu colțul ochiului a văzut un băiat venind dinspre grajduri și ocolindu-i temător, l-a strigat:

- Cheamă-I pe Cam! țipătul i-a fost astupat de palma lui Peregrine, care i-a acoperit gura și nasul. L-a mușcat cu putere iar el și-a retras mîna, urlînd. Cam! a strigat ea din nou dară fost redusă la tăcere de o palmă peste ureche.

Peregrine a împins-o spre unchiul Brook pe care abia dacă l-a distins, privirea fiindu-i încetoșată.

- Urc-o în trăsură, a poruncit Peregrine, căutînd prin buzunare o batistă cu care să șteargă sîngele care îi șiroia din mîna.

Evie s-a zbătut și l-a împins pe Brook spre . trăsură, reușind să-i aplice o lovitură în gît. Impactul l-a făcut pe Brook să se înece și să-i dea drumul. .

A prins-o însă Peregrine, cu mîinile fii mari. A trîntit-d de trăsură: S-a izbit cu capul de ea și a văzut stele verzi. Amețită de lovitură, Evie nu s-a mai putut împotrivi cînd a fost urcată în trăsură.

Spre uimirea ei, înăuntru se afla vărul Eustace, palid și corpulent, ca un pui de balenă răsfrînt pe banchetă. A tras-o imediat lîngă el, cu o putere surprinzătoare, l-a pus o mîna peste gît și a gemut din cauza efortului:

- Te-am prins! Ți-ai încălcat promisiunea de a te mărita cu mine; nenorocito! Părinții mei au spus însă că averea ta va fi a mea și așa va fi, indiferent de ce trebuie făcut pentru asta.

- Dar sînt deja măritată, a spus Evie, încercînd să scape de sub munteledie grăsimi care o înconjură.

- Căsătoria va fi anulată. Așa că, vezi tu, planul tău a eșuat. Ar fi bine să nu mă superi, verișoară. Tata mi-a spus că pot să fac ce vreau cu tine după ce ne căsătorim. Ce-ai zice dacă ai sta o săptămînă încuiată într-un dulap?

Evie simțea că nu mai avea aer. Eustace o apăsa cu greutatea lui pe piept și stomac. Ochii s-au umplut de lacrimi de durere și disperare în timp ce se chinuia să respire.

Chiar dacă urechile îi țiuiau, a reușit să perceapă niște sunete care veneau de afară. Țipete și înjurături. Ușa trăsurii s-a deschis brusc și cineva a năvălit înăuntru. Evie a mijit ochii, îneer- cînd să vadă cine era. A oftat ușurată cînd a văzut părul auriu strălucind în lumină;

Era Sebastian, așa cum nu-l mai văzuse niciodată. Nu mai era detașat și stăpînt^ ci în culmea mîniei. Ochii îi erau reci, ca de repfilă, cu o privire ucigașă lipită de Eustace, care începuse să respire greu.

- Dă-i drumul, a spus Sebastian, răgușit din cauza furiei. *Acum*, grămadă de osînză ce ești! Altfel îți frîng gîtul!

Dîndu-și seama că Sebastian avea de gînd să se țină de cuvînt, Eustace i-a dat drumul lui Evie. Ea s-a împleticit spre Sebastian, inspirînd cu disperare. Aprins-o imediat și a ținut-o strîns.

-Gata, iubito. Acum ești în siguranță.

A aruncat spre Eustace o privire ucigașă.

- Data viitoare te omor, i-a spus. Nici o lege, nici o armă, nici măcar Dumnezeu nu mă vor opri. Eustace se trăsese spre fundul trăsurii și tremura ca o gelatină. Să nu-mi mai apari în cale, dacă îți la viața ta.

L-a lăsat pe Eustace tremurînd ca varga și a ajutat-o pe Evie să coboare din trăsură. Ea s-a agățat de el, încercînd să-și recapete ritmul respirației și privind în jur. Se părea că fusese anunțat și Cam, iar el era cel care îi "ținea pe cei doi unchi la distanță. Brook era doborît la pămînt iar Peregrine se clătina, părănd să fi fost atacat prin surprindere.

Cînd a atins pămîntul cu picioarele, Evie și-a îngropat fața în umărul soțului ei. Sebastian clocotea pur și simplu. A cercetat-o scurt, cu mare atenție, Jrecîndu-și palmele peste trupul ei. Vocea îi era surprinzător de tandră:

- Ești rănită, Evie? Privește-mă în ochi, iubito. Așa... Te-au rănit în vreun fel, iubita mea?

- N-nu. Evie îl privea, încă amețită. Unchiul Peregrine, a șoptit ea... E foarte p-putemic:

- Mă ocup eu de el, a asigurat-o și a strigat spre Cam: Rohan! Vino și ia-o de aici!

Tînărul l-a ascultat imediat și s-a apropiat de Evie din cîtiva pași mari. l-a spus ceva, cuvintele lui avînd o rezonanță străină, vocea lui avînd un efect liniștitor asupra ei.

Ea a ezitat înainte de a-l urma și a aruncat o privire îngrijorată în direcția lui Sebastian.

- Totul e bine, i-a spus el fără să o privească, fixîndu-l în schimb pe Peregrine. Du-țe.

Evie și-a mușcat buza dar l-a luat pe Cam de braț și l-a lăsat să o tragă deoparte.

- Ce drăguț din partea ta să ne Vizitezi, unchiule! s-a auzit vocea tăioasă a lui Sebastian. Ai venit să ne feliciți, nu-i așa?

- Am venit după nepoata mea, a pufnit Peregrine, l-a fost promisă fiului; meu. Căsătoria voastră nu este legală!

- Este a *mea*, a ripostat Sebastian. Sînt convins că nu ești într-atît de prost încît să crezi că voi renunța la eapuri și simplu!

- Voi face în așav fer încît căsătoria să fie anulată, l-a asigurat Peregrine.

- Ar fi **fost** posibil dacă nu am **fi** consumat această căsătorie. Dar te asigur că am făcut-o.

- Am găsit un doctor dispus să depună mărturie că e încă fecioară.

- Pe naiba! a spus Sebastian pe un ton glumeț, îți dai seama ce efect va avea asta asupra mea? Am muncit din greu pentru reputația mea de-acum. Al naibii să fiu dacă o să permit să fiu bănuțit măcar de impotență! Și-a dat jos haina și a aruncat-o spre Cam, care a prins-o cu un gest sigur. Privirile ucigașe aruncate de Sebastian nu părăsiseră nici măcar o clipă chipul lui Peregrine. Te-ai gîndit că ar putea fi însărcinată?

- Totul se poate rezolva.

Fără să înțeleagă pe deplin ce voia să spună unchiul ei, Evie s-a sprijinit cu mai multă putere de Cam. El a strîns-o protector în timp ce continua să-l privească cu ură nemăsurată pe Peregrine.

- Nu te teme, draga mea, i-a șoptit el lui Evie.

Auzind cuvintele lui Peregrine, Sebastian se schimbă la față.

- Fermecător de-a dreptul, a spus el. Prefer să o omor în loc să o las pe mîna ta!

•Peregrine și-a pierdut și ultima brumă de stăpînire de sine și s-a năpustit asupra lui cu un urlat:

- Te voi călca în picioare dacă va fi nevoie, ticălosule!

Evie a oftat cînd l-a văzut pe Sebastian trecînd pe lîngă ea și ripostînd.

- Ce prostie! l-a auzit pe Cam murmurînd. Ar fi trebuit să-i pună piedică. A tăcut brusc, văzînd că Sebastian a reușit abia în ultimul moment să evite pumnul greu al tui Peregrine. Apoi l-a lovit în falcă. Deși făcuse uz de toată puterea, lovitura nu a avut efect asupra masivului ei unchi. îngrozită, Evie i-a văzut lovindu-se reciproc cu pumnii. Sebastian era mai agil, dar Peregrine a reușit totuși să-l pocnească de cîteva ori, făcîndu-l să se dea cîtiva pași înapoi.

Din club ieșiseră deja cîtiva angajați care strigau, încurajîndu-l pe Sebastian, în timp ce cîtiva trecători se grăbeau și ei spre locul de unde veneau zgomotele.

- Fă ceva, Cam, l-a rugat Evie.

- Nu pot.

- Tu știi să te bați. Tata spunea mereu că...

- Nu, a spus Cam. E bătaia lui. Dacă aș interveni ar însemna că nu se poate descurcă singur.

- Dar chiar nu poate! a strigat Evie văzîndu-l pe Sebastian clătînîndu-se după Ce încasase o nouă lovitură.

- Îl subestimezi, a spus Cam privindu-l cu atenție pe Sebastian. Așa, bravo! Știe să lovească cu dreapta. Și se ține destul de bine pe picioare. De obicei bărbații de talia lui nu sînt atît de rapizi. Dacă acum ar... la naiba, o șansă ratată! A sărit în sus văzînd cum Sebastian îl lovea puternic cu stînga în

falcă pe Peregrine. Așa se face! Are putere și precizie... trebuie doar îndrumat cum se cuvine.

Peregrine era la pământ, o masă informă. Angajații clubului și-au dat seama că bătaia luase sfârșit și s-au apropiat de Sebastian, strigînd și bătîndu-l prietenește pe spate, asigurîndu-l că nu era chiar molîul pe care îl crezuseră. Sebastian le-a primit laudele cu o privire încărcată de ironie și i-a supravegheat personal pe cei care l-au încărcat în trăsură pe adversarul lui.

Cam a întors-o cu blîndețe pe Evie cu fața spre el. ' . . . :

- Spune-mi cum a început totul, a somat-o el. Acum, pînă nu vine soțul tău.

Evie i-a explicat rapid cum o păcălise Bullard să coboare și cum o aruncase în brațele rudelor ei, în schimbui a cîtorva bănuți. Se bîlbîia îngrozitor, dar Cam a reușit totuși să o înțeleagă.

- Bine, bine, a șoptit el, cu chipul lipsit de expresie. Mă ocup eu de Bullard. Tu du-te să ai grijă de St. Vincent. Va avea nevoie de tine. Bărbații sînt întotdeauna plini de vigoare după o bătaie bună.

Evie a clătinat din cap* nedumerită.

- Vigoare? N-am nici cea mîi mică idee ce vrei să spui cu asta.

Ochii lui au strălucit, amuzați.

- O să vezi tu.

Înainte ca ea să-l poată chestiona s-a apropiat Sebastian. Se părea că nu-i făcea deloc plăcere să o vadă pe Evie în brațele lui Cam. Faja îi era împietrită.

- Vreau să știu ce naiba s-a întîmplat, a spus el furios, șmulgînd-o posesiv pe Evie de lîngă Cam. Lipsesc și eu două ore, într-o dimineață liniștită de duminică și cînd mă întorc totul e cu fundul în sus...

- Îți explică ea, l-a întrerupt Cam, privind pe după Sebastian, în grajd. Mă scuzați, trebuie să mă ocup de ceva urgent... Și a dispărut în mulțime.

CAPITOLUL 12

Cam l-a găsit pe Joss Bullard lîngă grajd și l-a luat imediat la întrebări. Bullard respira greu iar ochii îi ieșiseră din orbite. Nu fuseseră niciodată prieteni. Se toleraseră reciproc pentru că trăiseră sub același acoperiș, ca doi frați, vitregi avînd aceeași figură paternă: pe Jenner. Băieți fiind se jucaseră și se bătuseră mereu. Ca adulți munciseră cot la cot După cît de bun fusese Jenner cu el, Cam nu se așteptase la așa ceva din partea lui Bullard. Era copleșit de furie dar și nedumerit în aceeași măsură. A clătinat ușor din cap și l-a privit fix în ochi pe Bullard.

V

- Nu știu de ce ai ademenit-o să coboare și nici ce ai crezut că vei cîștiga cu asta... a început. Cam.

- Mi-au dat bani, a ripostat imediat Bullard. Și ar fi bine să scăpăm cît mai repede de bîlbîita asta.

- Ai înnebunit? a izbucnit Cam, furios. Ce e cu tine? Vorbești de *fiica lui Jenner*! N-ar fi trebuit să faci așa ceva nici dacă îți plăteau o avere!

- N-a făcut nimic pentru Jenner, niciodată, l-a întrerupt cu asprime Bullard. Și nici pentru club. A venit aici cînd el era pe moarte și vrea să ia totul. Ea și nenorocitul acela de bărbat al ei!

Cam îl asculta cu atenție dar nu reușea să înțeleagă de unde venea gelozia iui Bullard. Era țigan, așa că nu punea mare preț pe bunurile materiale. Bani erau buni doar ca să-ți aducă o plăcere de moment, cînd îi chelțuiai. În tribul de nomazi în care trăise pînă la doisprezece ani, nimeni nu-și dorea mai mult decît îi era necesar. Nimeni nu se îmbracă cu mai mult de un rînd de haine odată și nu călărește mai mult de un cal, era o zicală binecunoscută.

- Este singurul copiii al lui Jenner; i-a răspuns Cam. Ceea ce i-a lăsat ei moștenire nu are nici o legătură cu tine sau cu mine. Dar nimic nu este mai rău decît să trădezi încrederea cuiva care se bazează pe tine. Ai trădat-o. V ai încercat să-i ajuți să o răpească, împotriva voinței ei...

- Și așa face-o din nou! a spus Bullard și a , scuipat .cu năduf.

Cam îl privea cu mare atenție. Nu arăta deloc bine. Era palid iar ochii îi erau tulburi.

- Ești bolnav? l-a întrebat încet Spune-mi dacă e așa. Vorbesc eu cu St. Vincent. Poate reușesc să-l conving să...

- Du-te naibii! Sicap eu de tine, țigan împutit! Scap eu de voi, de toți!

Ura din cuvintele lui Bullard nu lăsa loc îndoielii. Pentru el nu mai era Cale de întoarcere. Singura întrebare pe care putea să și-o pună era dacă să-l ia de guler și să-l târască înăuntru, în club, sau să-l lase să fugă. Și-a amintit privirea lui St. Vincent și și-a spus că acesta era în stare să-

l omoare, dacă avea ocazia, lucru care ar fi dus la

o mulțime de neplăceri pentru toată lumea și în special pentru Evie. Nu... era mai bine să-l lase pe Bullard să dispară.

L-a privit în ochi pe tînărul pe care îl cunoștea de ani buni și a clătinat din cap, mînios. Era un suflet pierdut... așa erau numiți cei care erau prizonieri pe un tărîm întunecat, din altă lume. Dar cum de i se întîmplase asta lui Bullard? Și cînd?

- Ar fi bine să te ții departe de club, a șoptit Cam. Dacă te prinde St. Vincent...

- St. Vincent n-are decît să putrezească în iad, a mîrîit Bullard încercînd să-l lovească.

Cam s-a ferit cu un gest reflex și. s-a tras într-o parte. Bullard s-a întors cu spatele și a luat-o la fugă.

Atenția i-a fost atrasă de nechezatul unui cal. A întins mîna și l-a mîngîiat pe grumazul de satin. Inelele de aur de pe degetele lui au strălucit în lumina amiezii.

- E un nesăbuit, a spus ei cu blîndețe, calmînd calul cu vocea și atingerea lui. A oftat, pentru că mintea îi zburase la altceva. Jenner i-a lăsat o moștenire... iar eu am promis că voi face în a^i fel încît să intre în posesia ei. *Acum* ce-aș putea să fac?

Sebastian a tras-o pe Evie înăuntru, în club, unde era liniște. Gînd au ajuns la etaj, în bibliotecă, Evie respira greu pentru că se străduise să țină pasul cu el. Rafturile din lemn de mahon erau înțesate de cărți legate în piele. Lipite de pereți erau teancuri de reviste și ziare . Sebastian a împins-o pe Evie înăuntru și a închis cu putere ușa în urma lor. ;

- Ești rănită? a întrebat-o scurt.

- Nu. Evie a încercat să rămînă tăcută dar cuvintele au țîșnit, pline de resentiment. De ce ai lipsit atît de mult? Am avut nevoie de tine iar tu nu ai fost aici!

- în jurul tău erau treizeci de angajați care te puteau proteja. De ce ai coborît, ca să o luăm cu începutul? Trebuia să rămîi înăuntru pînă cînd știai sigur cine era jos.

- Bullard mi-a spus că mă aștepta Annabelle Hunt: Iar cînd am văzut că era de fapt unchiul, tot el m-a împiedicat să intru înapoi. M-a aruncat în brațele unchiului meu.

- Dumnezeule! Sebastian făcuse ochii mart. îl fac fărîme, gunoiul...

- Și în timp ce se petreceau toate astea, tu erai în pat cu o prostituată! a continuat Evie cu năduf.

După ce a rostit aceste cuvinte și-a dat seama că asta conta de fapt pentru ea... mai mult decît trădarea lui Bullard sau atacul unchiului ei. Făptui că Sebastian o trădase atît de Curînd cu o altă femeie,

Sebastian a privit-o în ochi.

- Nu este adevărat.

- Nu mă minți, i-a spus Evie. Furia amîndurora plutea prin aer. Știu unde ai fost.

- Cum de ești atît de sigură?

- Ai stat la madame Bradshaw mai bine de două ore!

- Discutam afaceri. *Discutam*, Evie! Iar dacă nu mă crezi n-ai. decît să te duci naibii. Pentru că dacă m-aș fi culcat cu cineva aș fi fost cu siguranță mai relaxat decît sînt acum!

Se uita în ochii lui împietriți și a simțit cum mînia se risipea. Nu avea de ales: trebuia să-l creadă. Era mult prea furios și ofensat.

- Oh, a murmurat ea.

- Oh? Doar atât ai de spus?

- Bănuiesc... că n-ar fi trebuit să trag concluzii pripite. Dar cunoscându-ți trecutul... am presupus că...

încercările ei lamentabile de a-și cere scuze au făcut ca Sebastian să-și piardă^ de tot ștăpînirea de sine,

- Ei bine, bănuielile tale au fost greșite! Poate că n-ai observat, dar sînt extrem de ocupat, în fiecare minut al zilei; NU am timp pentru o tăvăleală. Iar dacă aş avea... S-a oprit brusc. Nu mai semăna deloc cu viconte elegant pe care îl văzuse pentru prima oară, de la distanță, în salonul lordului Westcliff. Acum era furios, cu hainele rupte. Și respira greu. Dacă aş avea... S-a întrerupt din nou. Sîngele îi năvălise în obraji.

Alarmată, Evie a țîșnit spre ușă dar el a prins-o imediat și a lipit-o de perete. Mirosul de haine umede de transpirație și de bărbat tînăr, sănătos i-a umplut nările.

Sebastian i-a sărutat tîmpla, cu respirația întretăiată. După un moment în care a rămas nemișcat, Evie a simțit atingerea buzelor tui în colțul sprînceriei. Inspirația lui fierbinte îi trimitea fiori în întreg trupul. A trecut apoi la urechea ei, trasîndu- i conturul cu delicatețe.

Șoaptele lui păreau să vină dintr-Un cotlon al minții ei. .

- Pînă acum... ți-aș fi rupt deja hainele cu mîinile și cu dinții, te-aș fi întins, goală, pe covor, mi-aș fi lipit buzele desîinii tăi... sărutîndu-i... pînă

. cînd sfîrcurite s-ar fi întărit, după care i-aș fi mușcat ușurel...

Evie simțea că se pierde în șoaptele lui:

- ... Țe-aș fi sărutat tot tîjpul, pînă aş fi ajuns la coapse... centimetru cu centimetru... apoi aş fi pătruns tot mai adanc, pînă la clitoris..., șt l-aș fi ațîțat cu limba, în cerc... pînă cînd te-aș fi auzit rugîndu-mă, implorînd. Cu limba înăuntru tău, te-aș gusta... te-ăș înghiți cu totul, pînă cînd ai striga, ajunsă la orgasm. Și nu m-aș opri pînă cînd nu ai fi Scăldată în sudoare,; tremurînd. Iar după ce te-aș fi torturat de ajuns, ți-aș desface picioarele și te-aș pătrunde...

Sebastian s-a oprit, sprijinindu-șe de ea. După un timp i-a spus abia șoptit:

- Te-ai umezit, nu-i așa?

Evie ar fi roșit și mai tare, dacă așa ceva ar mai fi fost posibil. Pielea îi ardea. A dat ușor din cap, înțelegînd ce anume o întrebuse.

- Te doresc cum n-am mai dorit pe nimeni, niciodată, i-a spus Sebastian. Spune-mi ce pot să fac. Ce trebuie să fac să ajung în patul tău.

Evie l-a împins, neajutorată.

- Nu e nimic de făcut. P-pentru că eu îmi doresc singurul l-lucru pe care nu mi-l poți oferi. Vreau să-mi fii fidel, iar tu nu poți fi așa.

- Aș putea. Cuvintele au țîșnit însă mult prea repede; Nu era-sincer.

- Nu cred, i-a șoptit ea.

l-a prins fața în palme și i-a mîngîiat obraji cu degetele mart Cînd i-a vorbit, gura îi era aproape lipită de a ei:

- Evie, nu-mi pot ține promisiunea. Nu pot să trăiesc lîngă tine, să te văd în fiecare zi și să nu fii a mea. Nu pot... A simțit-o cum tremura, și-a plecat capul și a sărutat-o pe gît. Gura lui era convingătoare, erotică și tandră... la fel erau și degetele care rătăceau pe sîinii ei.

A sărutat-o pasional. Ea și-a ferit fața:

- Nu, Sebastian.

El și-a frecat fața de părul ei, de creștetul capului. Ceva din întreaga, situație trebuie să i se fi părut comic pentru că a rîs încet, ironic:

Va trebui să găsești o soluție, Evie. Gîndește- te repede la ceva... pentru că altfel...

- Mă dorești numai pentru că nu sînt disponibilă.

- Nu este acesta motivul, a întrerupt-o el.

Evie l-a privit neîncrezătoare.

- Nu v-vreau să fac parte din baremul tău.

Sebastian rămăsese tăcut și își ferise privirea de la ea. Mascându-și nerăbdarea, Evie a așteptat ca el să accepte că avea dreptate. El a ridicat încet privirea și s-a uitat în ochii ei.

- Bine, a spus răgușit. Ți accept condițiile. Voi fii, monogam. A părut să rostească cu dificultate cuvântul, ca și cum ar fi fost într-o limbă străină.

- Nu te cred,

- Dumnezeu, Evie! Știi câte femei au încercat să-mi smulgă o asemenea promisiune? Iar acum, când îți promit fidelitate, nu mă crezi. Recunosc că trecutul meu prolific...

- Promiscuu, l-a corectat Evie.

El a pufnit nerăbdător:

- Promiscuu, deșănțat, cum vrei tu să-i spui.

Dar m-am distrat de minune și al naibii să fiu dacă îți voi spune că-mi pare rău. Nu m-am culcat niciodată cu o femeie împotriva voinței ei. Și nici nu am lăsat-o pe vreuna nesatisfăcută, dm câte știu.

- Nu e vorba de asta. Evie s-a încruntat. Nu te învinuiesc pentru trecutul tău... sau mai bine zis nu încerc să te pedepsesc pentru el. l-a ignorat exclamația sceptică și a continuat: dar asta nu înseamnă că ești un candidat prea bun la fidelitate, nu-i așa?

Morocănos, aproape arogant, Sebastian i-a răspuns:

- Ce vrei de la mine, Evie? Să-nii cer scuze pentru că sînt bărbat? Să fac unjurămînt de abstenență. pînă cînd vei decide că Sînt vrednic de favorurile tale?

Evie se holba la el, uimită de întrebarea lui.

Pentru Sebastian, femeile fuseseră mereu o pradă ușoară. Dacă îl făcea să aștepte, oare el urma să-și piardă interesul în ceea ce o privea? Sau era posibil ca el să ajungă să se cunoască, să se înțeleagă? își dorea ca el să o prețuiaască și altfel, dincolo de latura fizică. Voia să fie ceva mai mult decît parteneră lui de pat.

- Sebastian... A rostit cu grijă cuvintele. Ai făcut vreodată un sacrificiu pentru o femeie?

Părea un înger căzut atunci cînd s-a întors cu • fața spre ea, sprijinindu-și umerii lați de perete:

- Ce fel de sacrificiu? s

- De orice fel.

- Nu.

- Care a fost cea mai lungă perioadă în care nu ai... fără...? Căuta cuintele potrivite. în care nu ai făcut dragoste?

- Eu nu-i spun așa. Dragostea nu are nici" o legătură cu asta.

- Cît? a insistat ea.

- O lună, cred

Ea s-a gîndit puțin.

- Bine.,, dacă nu ai de-a face cu nici o femeie timp de șase luni... mă culc cu tine, după aceea.

- Șase luni? Sebastian făcuse ochii mari. Ce te face să crezi că meriți o jumătate de an de abstenență, draguțo?

- Poate că nu, a spus Evie. Sau poate da. Doar tu poți răspunde la această întrebare.

Era evident că Sebastian ar fi fost mai mult decît bucuros să-i poată spune că nu merita atîta așteptare. A măsurat-o însă cu privirea, din cap pînă în picioare, iar dorința îi strălucea în ochi. O dorea, mai mult ca orice.

- E imposibil, a răbufnit el.

- De ce?

- Pentru că eu sînt Sebastian, lord St. Vincent, și nu pot duce o viață de celibatar. Toată lumea știe asta.

Era atât de arogant și de indignat încât Evie a trebuit să facă mari eforturi să nu izbucnească în hohote de râs.. într-un târziu a reușit să-și înfrîngă amuzamentul și a spus cu calm:

- Nu ți-ar strica să încerci. *

- Ba da! A încercat să-i explice: tu nu ai Suficientă experiență încât să înțelegi, dar... unii bărbați posedă o mîi mare nevoie sexuală ca alții. Iar eu mă număr printre primii. Nu pot suporta să treacă prea mult timp fără... S-a întrerupt yăzîndu-i expresia. La naiba, Evie, nu e sănătos pentru un bărbat să nu-și elibereze sămînta în mod regulat.

- Trei luni, a spus ea. E ultima mea ofertă.

-Nu!

- Atunci găsește-ți altă femeie.

- *Pe tine* te vreau. Doar pe tine. Numai diavolul știe de ce. O privea cu ochi arzători. Aș putea să te oblig. Nu ai dreptul să-mi interzici să vin în patul țău. -

Inima i-a stat în loc și a pălit vizibil. Nu voia însă să cedeze în fața lui. Ceva înăuntrul ei o forța să-i țină piept, să-l trateze de la egal la egal.

- Haide, s-o văd și pe asta, l-a provocat pe un ton distant. Obligă-mă. l-a surprins licărul de surpriză din ochi. Sebastian nu a scos nici un cuvînt. Abia atunci a înțeles. Nu poți să faci asta, a spus Evie. Nu ai fi fost în stare să o violezi pe Lillian. Ai blufat doar. Nu ai putea niciodată să siluiești o femeie. A zîmbit ușor. Nu a fost nici o clipă în pericol, nu-i așa? Nu ești ticălosul care te pretinzi a fi.

- Ba sînt! Sebastian a luat-o în brațe și a sărutat-o cu furie, luîndu-i gura cu asalt. Evie nu i s-a împotrivit. A închis ochii și l-a lăsat să facă ce voia. Curînd, el gemea ușor, sărutînd-o cu tandrețe și pasiune. Cînd a ridicat în sfîrșit capul, tremurau amîndoi.

- Evie, i-a spus răgușit. Nu-mi cere asta.

-Trei luni de abțință, a repetat ea. Iar dacă reușești, te voi primi în patul meu, ori de cîte ori vei dori.

- Pentru cît timp?

- Pentru întreaga viață. Dar dacă nu reușești ... Evie a făcut o pauză, să se gîndească la ceva care avea să-l revolte pînă în străfundurile sufletului. Dacă nu reușești, atunci va trebui să te duci la fostul țău prieten, lordul Westcliff și să-i ceri scuze pentru că ai răpit-o pe Lillian Bowman.

- Pe naiba!

- Acesta este prețul meu.

- E mult prea mult. Eu nu-mi cer niciodată scuze.

- înseamnă că nu ar trebui să accepți provocarea mea. Iar dacă o vei face... trebuie să ai mare grijă să nu calci strîmb.

- Nu vei avea de unde să știi dacă am făcut-o.

- Voi ști, cu siguranță.

Au urmat cîteva clipe de liniște.

- Unde ți-e inelul? a întrebat-o deodată Sebastian.

Zîmbetul s-a șters imediat de pe față ei. îi era greu să recunoască faptul că și-l scosese într-un acces de furie, așa că a murmurat:

- L-am dat jos.

- Și ce-ai făcut cu el?

A dus imediat mîna la buzunar.

- E... aici... îl pun înapoi pe deget-dacă vrei...

- Dă-mi-l mie.

Crezînd că avea de gînd să i-l ia de tot, Evie l-a strîns în pumn. Descoperea abia atunci că se atașase de blestematul de inel. Mîndria o împiedica însă să-l roage s-o lase. să-l păstreze. L-a scos cu greu din buzunar și a atins pentru ultima oară cuvintele gravate: *Tha GadAgam Ort...*

Sebastian i-a luat inelul din mână și l-a pus pe deget. Mîinile lui erau mult mări mări, așa că inelul i-a încăput doar pe vârful degetului mic, l-a prins bărbia în palmă și a privit-o în ochi.

- Accept provocarea ta, i-a spus serios. Și voi reuși. Iar peste trei luni îți voi pune inelul la loc pe deget, te voi duce în patul meu și voi face cu tine lucruri interzise în lumea civilizată.

Hotărîrea de care dăduse dovadă pînă atunci nu a ajutat-o să-și stăpînească bătăile nebunești ale inimii, pe care le-ar fi simțit orice femeie rațională auzind aceste cuvinte. Și nici nu a făcut ca genunchii să nu i se înmoaie atunci cînd el a lipit-o de trupul lui și a sărutat-o. A ridicat mîinile, care îi rămăseseră suspendate în aer asemenea aripilor unui fluture, spre capul lui. Textura părului lui era mult prea ademenitoare ca să-i poată rezista. Și-a trecut degetele printre șuvițele aurii și l-a tras și mai aproape.

Limbile li s-au întîlnit și fiecare alunecare, fiecare mîngîiere făcea să simtă în stomac un bulgăre de căldură... de fapt, nu în stomac, ci mai jos... acolo unde îi primise, unde el o invadase. Șocată, și-a dat seama cît de mult îl dorea din nou.

A gemut încet cînd el s-a retras. Frustrarea îi copleșea pe amîndoi.

- Nu ai spus că nu am voie să te sărut, i-a spus Sebastian, iar ochii îi ardeau. Am de gînd să te sărut lung, cît de des doresc, iar tu nu ai voie să protestezi. Aceasta este concesiya pe care o poți face, în schimbul abstenenței mele, naiba să te ia!

Nu i-a lăsat timp nici să fie de acord, nici să protesteze, l-a dat drumul din îmbrățișare și s-a îndreptat spre ușă:

- Iar acum te rog să mă scuzi. Mă duc să-l omor pe Joss. Bullard.

CAPITOLUL 13

Sebastian l-a întîlnit pe Cam în coridorul care ducea spre bibliotecă.

- Unde este? l-a întrebat, fără alt preambul.

Cam s-a oprit înaintea lui, fără ca fața să-i fi căpătat vreo expresie anume.

- A plecat.

• - De ce nu l-ai urmărit? Ochii lui Sebastian străluceau de furie. Vestea aceasta era ultima picătură. Era deja destul de frustrat din cauza jură- mîntului de abstenență făcut.

Cam nu era deloc tulburat. Ani întregi îi suportase lui Ivo Jenner izbucnirile vulcanice.

- Nu am crezut că ar fi nevoie, după judecata mea. Nu se mai întoarce.

- Nu te plătesc să emiți judecăți. Ci ca să acționezi! Ar fi trebuit să-l iei de gît, să-l tîrăști pînă aici și să mă lași *pe mine* să hotărăsc ce trebuie făcut cu ticălosul acela!

Cam a rămas tăcut și a aruncat pe furiș o privire spre Evie, care răsuflesse ușurată. Știa amîndoi că Sebastian ar fi fost în stare să-l omoare pe Bullard, dacă îl mai găsea în club, iar ultimul lucru pe care și-l putea dori Evie era ca soțul ei să fie acuzat de crimă.

- Vreau să fie găsit, a spus vehement Sebastian, măsurînd încăperea în sus și în jos. Vreau să tocmești doi oameni care să-l caute zi și noapte și să-l aducă la mine. Jur să servească de exemplu pentru oricine ar încerca să mai ridice un deget măcar împotriva soției mele. A ridicat brațul și a făcut un semn spre ușă. Vreau să-mi aduci o listă de nume în cel mult o oră. Cei mai buni detectivi pe care-i poți găsi. Și să fie particulari. Nu am nevoie de vreun idiot de polițist. Du-te.

Deși Cam avea cu Siguranța propriile păreri, le- a păstrat pentru el.

- Am înțeles, domnule. A ieșit imediat din cameră, lăsîndu-l pe Sebastian să privească în urma lui.

Evie a încercat să-l tempereze:

- Nu trebuie să-ți verși nervii pe Cam. El...

- Să nu încerci-măcar să-l scuzi în fața mea, i- a spus ferm Sebastian. Și tu și eu știm prea bine că l-ar fi putut prinde pe șobolanul acela nenorocit dacă ar fi vrut. Și al naibii să fiu dacă-ți voi permite să-i spui pe numele mic. Nu e nici fratele și nici prietenul tău. Este doar un angajat și de aici încolo vreau să i te adresezi cu „domnule Rohan”.

- Dar este prietenul meu, a răspuns Evie, furioasă. De ani de zile!
- Femeile măritate nu se împrietenesc cu tineri necăsătoriți.
- Să nu î-îndrăznești să mă i-insulți cu asemenea aluzii- - Evie abia dacă mai putea vorbi din cauza indignării. Nu am făcut nimic să merit o asemenea lipsă de î-încredere!
- în tine am încredere. Nu și în ceilalți.

Evie l-a privit încruntată, convinsă că o ironiza.

- Te porți de parcă aș fi urmărită pas cu pas de o hoardă de bărbați, ceea ce nu e adevărat. La Stony Cross Park bărbații mă ocoleau, îmi evitau compania, iar tu erai unul dintre ei.

Acuzația, deși adevărată, a părut să-l uimească. A privit-o tăcut un timp.

- Nimănui riu-i era ușor să te abordeze, i-a spus el. Vanitatea unui bărbat este mai fragilă decât ți-ai imagina tu. Confundăm cu ușurință timiditatea cu răceala, tăcerea cu indiferența. Ai fi putut să te manifesti puțin, să știi. O scurtă întâlnire... un zîmbet... ar fi fost de ajuns să sar pe tine mai ceva ca un cocoș de munte.

Evie se uita la el cu ochi mari. Nu se gândise niciodată la toate astea. Era oare posibil să fie parțial răspunzătoare pentru trecutul ei?

- Bănuiesc... a spus ea gânditoare, că aș putea să fac eforturi ca să-mi depășesc timiditatea.
- Fă ce vrei. Dar când te vei afla în compania lui Rohan sau a altuia ca el te rog să nu uiți Că îmi aparții complet.

Evie a încercat să-i înțeleagă cuvintele și l-a privit cu uimire. - E posibil...? Ești gelos?

- Da, a recunoscut el. Așa se pare. l-a aruncat o ultimă privire lui Evie și a ieșit din încăpere.

În dimineața care a urmat a avut loc înmormântarea. Sebastian se ocupase de tot, reușind un echilibru perfect între demnitatea sobră și pompa ușor teatrală. Era genul de procesiune pe care Ivo Jenner ar fi adorat-o, pentru că ocupa în întregime St. James,

Dricul negru cu ornamente aurii era tras de patru cai care aveau la căpăstru pene de struț. Coșciugul din stejar, împodobit cu mînere de alamă și o plăcuță inscripționată, strălucitoare, fusese bine închis pentru a-i descuraja pe jefuitorii de morminte, des întâlniți în cimitirele Londrei, înainte să fie așezat capacul, Evie a văzut pe unul din degetele tatălui ei un inel de-al lui Cam, un gest de despărțire care a impresionat-o. La fel de mult a impresionat-o și Sebastian, care a trecut un pieptăn prin părul rebel al tatălui ei, atunci când credea că nu-l vedea nimeni.

Era o zi foarte friguroasă. Vîntul tăios îi trecea prin pelerina grea de lînă. Mergea călare, la pas, iar Sebastian o însoțea pe jos, ținînd strîns hățurile. Douăzeci și patru de pași încheiau procesiunea, urmați de o mulțime de negustori, curioși, pungași și Griminali. Prieteni și dușmani laolaltă.

Nimeni nu se aștepta ca Evie să ia parte la înmormîntare, pentru că doamnele erau considerate prea delicate ca să reziste unei realități atît de crude. Și totuși Evie insistase să participe. Voia să-și ia răriaș bun de la tatăl ei. Sebastian încercase să protesteze dar Cam intervenise:

- Jenner trebuie eliberat de cătușele durerii fiicei lui, îi spusese Cam cînd discuția dintre cei doi soți începuse să se aprindă, țigani cred că dacă cineva jelește prea mult un mort, acesta se va întoarce ca să-l consoleze. Dacă participînd la înmormîntare o ajută să... Se oprise și ridicase din umeri.

Sebastian îl privise amenințător.

- Iar începi cu poveștile cu fantome? Renunțase însă să se mai contrazică cu Evie și-i făcuse pe plac.

Evie plînsese pînă cînd simțise că lacrimile îi secaseră dar rezistase stoic la toată înmormîn-

tarea, chiar și atunci când sicriul fusese coborât în pământ. Când acesta a fost complet acoperit, Cam - s-a apropiat de groapă cu o sticlă din argint. Așa cum cerea tradiția neamului lui, a turnat solemn câteva picături de coniac.

Enervat de acest gest, preotul mai în vârstă a făcut un pas înainte:

- Oprește-te! Ce-i cu obiceiurile acestea păgâne? Pîngărești un loc sacru...

- Domnule, l-a întrerupt Sebastian punînd o mîna pe umărul preotului. Nu cred că prietenului nostru Jenner i-ar fi displăcut, l-a zîmbit conspirativ și a adăugat: e coniac franțuzesc, dintr-un an excelent. Dați-mi voie să vă trimit câteva sticle la reședință, să-l puteți degusta în voie.

Căzînd pradă farmecului lui St. Vincent, preotul i-a întors zîmbetul.

- Ești foarte amabil, domniule. Mulțumesc.

Majoritatea celor care participaseră la înmormîntare plecaseră, așa că Evie și-a lăsat privirile să rătăcească în jur. Atenția i-a fost atrasă imediat de un bărbat care stătea sprijinit de un felinar, de cealaltă parte a scuarului. Era îmbrăcat într-un palton închis la culoare și avea o pălărie gri. L-a recunoscut abia atunci când i-a zîmbit.

Era Joss Bullard, și-a dat ea seama. Părea că venise pentru un ultim omagiu, de la distanță. Și totuși nu avea expresia unui bărbat îndurerat. Avea o expresie diabolică. O privea fix pe Evie și a făcut un semn cu degetul, ca și cum i-ar fi tăiat gîtul, făcînd-o să se dea un pas înapoi, involuntar.

Sebastian a observat că se petrecea ceva și s-a întors spre ea, cuprinzîndu-i umerii cu mîinile înmănușate.

- Evie, a murmurat el, privind-o îngrijorat. Te simți bine? -

Evie a dat din cap și a privit în direcția felinarului. Bullard dispăruse.

-Mi-ef-frig, i-a răspuns, cu dinții clănțănind. O nbuă pală de vînt rece i-a dat jos gluga.

Sebastian i-a ridicat imediat gluga și i-a strîns-d în jurul gîtului.

- Te duc înapoi la club. Îi plătesc imediat pe vizitii și mergem. A scos din buzunar un săculeț de piele și s-a apropiat de grupul de bărbați care așteptau respectuoși lîngă mormînt.

Surprinzîndu-i privirea îngrijorată, Cam s-a apropiat de ea. Evie l-a prins de mîneca hainei și i-a șoptit:

- Tocmai l-am văzut pe Joss Bullard. Acolo, lîngă felinar.

El a făcut ochii mari și a dat din cap.

Nu-și mai puteau spune nimic. Sebastian se întorsese și o luase pe Evie pe după umeri.

- Ne așteaptă trăsura, i-a spus.

- Nu era nevoie de trăsură, a protestat ea. . Puteam să merg pe jos,

- Le-am spus să umple vasul cu apă fierbinte, i-a spus el zîbind. S-a uitat apoi Spre Cam. Vino și tu cu noi, cu trăsura.

-V, Mulțumesc, i-a răspuns tînărul. Prefer să merg pe jos.

- Bine. Atunci ne vedem la club.

- Da, domnule.

În timp ce-l însoțea pe Sebastian spre trăsură, Evie s-a străduit să nu se întoarcă și să se uite la Cam. Se întreba dacă avea să reușească să-l

găsească pe Bullard și ce se întîmpla dacă-l găsea. A urcat în trăsură și și-a aranjat imediat poalele rochiei în jurul vasului fierbinte, înfiorîndu-se de plăcerea dată de valurile de căldură. Sebastian s-a așezat lîngă ea, cu un zîmbet slab întipărit pe față.

Evie și-a amintit de călătoria la Gretna Green, nu foarte îndepărtată. I se părea că trecuse o veșnicie de-atunci. S-a ghemuit lîngă Sebastian, recunoscătoare că acesta nu a încercat să o îndepărteze.

- Te-ai ținut destul de bine, ținînd cont de împrejurării i-a spus el cînd trăsura a pornit.

- A fost cea mai elaborată înmormîntare din cîte am văzut, i-a răspuns ea. Tatei i-ar fi plăcut mult. Sebastian a pufnit amuzat.

- Atunci cînd am avut dubii am ales excesul. În speranța că i s-ar fi potrivit cel mai bine. A ezitat înainte de a continua: mîine voi pune să fie complet golit apartamentul tatălui tău. Și zugrăvit. Altfel nu vom mai scăpa niciodată de mirosul acela de boală.

- Mi se pare o idee excelentă.

- Clubul se va redeschide peste două săptămîni. Te voi lăsa să locuiești acolo pînă atunci, să te obișnuiești cu ideea că tatăl tău nu mai este, dar cînd clubul își va redeschide porțile te voi instala confortabil acasă la mine.

- Poftim? Evie l-a privit uimită. În casa ta din Mayfair?

^ Are tot ce-i trebuie iar personalul e complet. Dacă nu-ți va plăcea acolo vom căuta altceva. Pînă atunci, însă, va trebui să locuiești acolo.

- Și ai de gînd să,, locuiești și tu acolo, cu mine?

- Nu. Eu voi sta în continuare la club. Așa pot controla totul mai ușor.

Evie s-a luptat să nu-i bage în seamă indiferența. Care să fi fost motivul acestei răcirii bruște? Ea nu-i crea bătăi de cap, nu-i ceruse niciodată mare lucru, nici măcar atunci cînd fusese îndurerată, Uimită și furioasă în același timp, și-a coborît privirea, fixîndu-și mânușile din poală.

- Vreau să stau și eu acolo, a murmurat.

Sebastian a clătinat din cap.

- Nu ai nici un motiv să rămîi. Nu este nevoie de tine acolo. Va fi mai bine pentru toți ca tu să locuiești într-o casă așa cum se cuvine, în care să-ți poți primi prietenele, să nu fii trezită de zgomotele venite de la parter...

- Dorm foarte adînc. Zgomotele nu mă deranjează deloc. Și-mi pot primi prietenele la club..

- Nu o poți face pe față.

Ce conta că el avea dreptate? Evie a tăcut în timp ce cuvintele lui, *nu este nevoie de tine acolo*; îi răsuna în minte.

- Vreau să trăiești *într-un mediu sigur și respectabil, a continuat Sebastian. Clubul nu este un loc potrivit pentru o doamnă.

- Nu sînt 0 doamnă, a ripostat Evie, ironică. Sînt frica unui jucător înrăit și nevasta unui ticălos.

- Ai cu atît mai multe motive să nu te afli prea mult timp sub influența mea.

- Oricum nu plec de-acolo. Mai discutăm în primăvară, dar pînă atunci...

- Evie, i-a spus el încet. Nu ai de ales.

Ea s-a tras de lîngă el. Nici o sută de vase fierbinți nu ar fi putut să topească gheața cafei aluneca prin vene. Mîntea ei căuta cu frenezie argumente care să-l facă să se răzgîndească... însă el avea dreptate... nu avea nici un motiv să locuiască acolo.

Parcă o strîngea ceva de gît. S-a gîndit cu disperare că ar fi trebuit să se obișnuiască pînă atunci cu toate astea... să nu fie dorită, să fie mereu singură. De ce o mai durea încă, pentru numele lui Dumnezeu? Cît își dorea să fi fost asemenea lui Sebastian, să poată ridica un zid protector, din gheață, în jurul inimii ei.

- Cum rămîne cu înțelegerea noastră? a întrebat ea cu tristețe. Ai de gînd să o ignori sau...

- Oh, nu. Voi trăi în castitate, ca un călugăr, pînă cînd va veni și clipa recompensei. Dar îmi va fi mai ușor să rezist tentației dacă nu te voi avea lîngă mine.

- Gine știe, poate că nu voi rezista eu tentației, a murmurat Evie. Poate că voi găsi un domn care să-mi țină companie. Nu te-ar deranja, nu-i așa?

Nu s-ar fi crezut în stare să rostească asemenea cuvinte, dar acestea îi zburaseră din dorința disperată de a-l răni, de a-l înfuria. Încercarea a eșuat însă. După o scurtă tăcere, l-a auzit răspunzîndu-i:

- Deloc, drăguț. Ar fi o dovadă de egoism din partea nea să-ți neg dreptul la distracție. N-ai decît să faci ce vrei... atîta vreme cît îmi vei sta la dispoziție atunci cînd te voi chema.

În spatele străzilor largi și a piețelor impozante din zonele bune ale Londrei exista o lume ascunsă, cu alei întunecate, în care se trăia în mizerie. Crimele și prostituția erau singurele mijloace de supraviețuire. Aerul era greu respirabil din cauza mirosului de canal iar casele erau înghesuite una într-alta.

Cam s-a aventurat în labirintul de străzi, atent la cursele și pericolele cărora le putea cădea pradă un vizitator neavizat. A intrat într-o curte, trecând pe sub o arcadă, ajungând la o casă din lemn în care dormeau la grămadă oameni lipsiți de adăpost. Pe lângă pereți se furișau șobolani care dispăreau apoi în crăpăturile fundației. Curtea era goală, cu excepția a două fete care stăteau de vorbă în prag și a unor copii care răscoleau prin mormanele de haine vechi; Aceștia i-au aruncat iui Cam priviri bănuitoare și au dispărut în fundul curții.

Una dintre prostituate i-a zîmbit, dînd i-a iveală un șir de dinți stricați:

- Ce cauți un băiat frumos ca tine la Angman's Court?

- Caut un bărbat cam atât de înalt - i-a arătat Cam - cu părul negru. A trecut pe aici în ultimele minute? .

- I-auzi la el, a chicotit cealaltă fată. Ce nevoie ai tu de un bărbat cînd o poți avea pe Lushing Lou? Și-a dat bluza deoparte, dezgolindu-și sîni. Hai cu mine și n-o să-ți pară rău.

Cam a scos din buzunar o monedă din argint pe care ea a urmărit-o cu o privire lacomă.

- Spune-mi încotro a luat-o.

- Îți spun dacă-mi dai banii și vrei o tăvăleală zdravănă. Nu m-am mai culcat cu un băiat așa frumos...

În curte a răsunat un rîset aspru. Era Joss Bullard.

- Nu mă prinzi tu, țigan împutit!

Cam s-a întors în loc și s-a uitat la casele dimprejur. O mulțime de fete apăruseră la ferestre dar nu o recunoștea pe nici una.

- Bullard, a spus el cu grijă. Ce vrei de la fata lui Jenner?

L-a auzit rîzînd din nou» dar de data aceasta sunetul venea din altă direcție:

- Vreau să-i fac felul.

- De ce?

- Pentru că e o lipitoare care mi-a luat totul. Vreau să moară! Să o las pradă șobolanilor pînă cînd nu mai rămîne nimic din ea.

- De ce? I-a întrebat uimit Cam. Ea m-a rugat să te ajut, chiar dacă ai trădat-o. Vrea să respecte dorința tatălui ei, să-ți dea bani suficienți ca să poți...

r-S-o ia naiba de nenorocită!

Cam a clătinat ușor din cap pentru că nu înțelegea de unde venea atîta ostilitate, atîta ură.

A auzit un sunet în spatele său și s-a întors brusc. Un par i-a trecut razant pe lângă cap. Atacatorul nu era Bullard ci un vagabond care hotărîse, dintr-un impuls, Să-și încerce norocul și să-l jefuiască. Arăta ca un tînăr care crescuse în stradă, din fragedă copilărie. Cam a scăpat de el cu cîteva lovituri bine țintite. Alți cîteva vagabonzi au apărut de nicăieri, hotărîți să-și unească forțele și să-l atace. Dîndu-și seama că era în minoritate, Cam s-a retras sub arcadă, urmărit de vocea lui Bullard.

⁹- Pun eu mîna pe ea, să știi!

- Niciodată! i-a răspuns Cam. te trimit în fundul iadului înainte!

- Te iau și pe tine, atunci, i-a replicat Bullard, rîzînd iar.

Ceva mai tîrziu, în aceeași zi, Cam a căutat-o pe Evie. Sebastian era ocupat cu un grup de - meșteri care reparau parchetul din salonul mare. A găsit-o în încăperea în care se aflau de obicei mesele ctejbc, sortînd absentă fișele de plastic și așezîndu-le în stive. Cam s-a apropiat neavizat.

Ea ș-a speriat puțin eînd a atins-o ușor pe braț dar i-a zîmbit ușurată și l-a privit în ochi. Cam nu-și arăta niciodată tulburarea. Era un bărbat prozaic care nu se lăsa pradă anxietății și lua fiecare întîmplare așa cum venea, trăind doar în prezent. Și totuși evenimentele zilei își lăsaseră amprenta asupra lui. Părea îmbătrînit.

- Nu am putut să pun mîna pe el, i-a spus Cam încet. A dispărut într-o casă dubioasă și nici nu am apucat să-l văd. I-am auzit doar vocea. Te urăște de moarte, grad//, deși nu înțeleg de ce. Nu a fost niciodată un tip prea vesel, dar acum e complet diferit. Parcă e posedat. Trebuie să-i spun lui St. Vincent.

- Să nu faci asta, i-a răspuns imediat Evie. Nu ai face decît să-l îngrijorezi și să-l înfurii. Are destule pe cap, acum. *

- Dar dacă Bullard încearcă să-ți facă rău...

- Aici sînt în siguranță, nu? N-ar îndrăzni să vină la dub, știind că soțul meu a pus un preț pe capul lui.

- Există intrări secrete în clădire.

- Nu le poți închide?

Cam s-a gîndit, încruntat.

- Pe majoritatea lor le pot închide. Dar pentru cineva priceput...

- Înțeleg. Fă tot ce poți; A adăugat, gînditoare: contează prea puțin, de vreme ce voi pleca curînd. St. Vincent vrea să părăsesc clubul peste două săptămîni. Nu e de părere că ar trebui să locuiesc aici, acurfl că tata...

- Poate că are dreptate, i-a spus Cam, compătitor. Nu ești în siguranță aici.

- Nu face asta din motive de siguranță. A luat o fisă neagră și a rotit-o pe masa de joc. Vrea să stăm la distanță unul de celălalt.

- Răbdare, a consolat-o Cam în șoaptă.

CAPITOLUL 14

Din fericire pentru Evie, în cele două săptămîni care au urmat, activitatea Fntensă din club a ajutat-o să mai uite de durere. Cînd i-a spus lui Sebastian că voia să-i fie de ajutor a fost îndrumată imediat spre biroul unde erau așezate .la grămadă teancuri de corespondență și registre contabile, l-a spus apoi să-i supravegheze pe zugravi, pe decoratori, pe fîmplari, responsabilități care ar fi îngrozit-o cu ceva timp în urmă. Să vorbească cu atîția oameni străini a fost la început un efort uriaș iar în primele zile s-a luptat din răputeri să nu se bîlbîie. Dar cu cît vorbea mai mult cu cei din jur cu atît i se părea mai ușor. Îi era de ajutor și faptul că muncitorii o ascultau cu un amestec de răbdare și respect, așa cum nu o mai făcuse nimeni pînă atunci.

Primul lucru pe care l-a făcut Sebastian după înmormîntare a fost să aranjeze o întîlnire cu șeful poliției ca să discute despre recenta înăsprire a legii jocurilor de noroc. Cu farmecul care îi era caracteristic, Sebastian i-a explicat că *Jenner's* era un club destinat celor care voiau să socializeze, nu numai un club în care se jucau jocuri de noroc. De aceea nu trebuiau să aibă loc aici raiduri ale poliției, mai ales că membrii clubului erau oameni integri și onești. Șeful poliției i-a promis că nu se vor face raiduri la *Jenner's*, atîta vreme cît clubul păstra o aparență de respectabilitate.

. Aflînd de succesul repurtat de Sebastian, Cam Rohan a remarcat admirativ:

- Inteligent din partea ta, domnule. încep să cred că poți convinge pe oricine de orice.

Sebastian a zîmbit încîntat și s-a uitat la Evie, care era așezată în apropiere.

- Mi se pare că lady St. Vincent e cea mai bună dovadă, i-a răspuns.

Părea că Sebastian și Cam se hotărîseră să-și unească forțele, avînd același scop: acela de a repune clubul pe picioare. Nu erau mereu prietenoși unul cu celălalt dar nici ostili; Cam remarcase cu siguranță aptitudinile de șef ale lui Sebastian de care era atîta nevoie în zilele care au urmat morții lui Ivo Jenner. Sebastian renunțase la aerele de indolență specifice aristocrației și preluase conducerea clubului cu hotărîre și autoritate.

Așa cum era de așteptat, la început angajații clubului l-au privit pe Sebastian cu scepticism. Era un aristocrat răsfățat care nu muncise nici o zi din viața lui. Au presupus, asemenea lui Evie, că Sebastian avea să se sature curînd de responsabilitățile pe care le presupunea conducerea unui club. Cu toate acestea însă nimeni nu a îndrăznit să-l provoace, mai ales că era suficient de clar că Sebastian era dispus să-i concedieze imediat pe cei care nu-i respectau ordinele. O dovadă vie era Clive Egan, care fusese concediat cît ai clipi.

Mai mult decît atît, pasiunea sinceră nutrită de Sebastian pentru club nu putea fi ignorată. Era foarte interesat de tot, de la felurite de mîncare pregătite la bucătărie pînă la costurile specifice unei săli de joc. Recunoștea că mai avea multe de învățat despre jocurile de noroc, așa că încerca să înțeleagă matematica for. Într-una din zile, Evie a intrat în sala de joc și i-a găsit pe Sebastian și Cam la masa principală, în timp ce Cam îi explica mecanismul probabilității.

-... sînt treizeci și șase de combinații posibile, pentru două zaruri. Bineînțeles, fiecare din ele are șase fețe. Cînd arunci simultan două zaruri, combinația obișnuită, așa-numita „șansă acumulată” are șanse de cîștig de unu la treizeci și cinci. Cam a făcut o pauză și l-a cercetat cu privirea pe Sebastian.

Acesta a dat din cap:

- Continuă.

- jucătorii știu că suma fețelor de deasupra ale celor două zaruri se numește punct. Doi de unu înseamnă punct de doi. Doi de șase înseamnă punct de doisprezece. Dar șansele de a arunca un anume număr variază. Ai o singură posibilitate să dai un doi și șase posibilități de a arunca un șapte.

. \ '

- înseamnă că probabilitatea de a arunca un șapte este de...

- Șaisprezece la sută, i-a continuat Cam fraza. Inelele i-au strălucit în lumină cînd a aruncat zarurile spre extremitatea mesei. Cînd s-au oprit, ambele cuburi de fildeș arătau cifra șase. Ca să reușești un doisprezece, pe de altă parte, probabilitatea este de 1,7 la sută. Bineînțeles că șansele cresc cu cît arunci de mai multe ori... după ce ai dat cu zarurile de o sută și șaiszeci și șase de ori, probabilitatea să nimeriști un doisprezece este de nouăzeci și nouă la sută. Iar probabilitățile diferă, în funcție de puncte. Îți pot arăta cu creionul pe hîrtie - e mai ușor de înțeles. Vei avea un mare avantaj atunci cînd le vei ști pe toate pe de rost. Puțini jucători le știu: asta îi separă pe „corbi” de „porumbei”. Chiar și atunci cînd joci onest, în majoritatea cazurilor avantajul este de partea băncii... a făcut o pauză și a spus respectuos:

- Bună seara, milady. Ochii întunecați i-au zîmbit lui Evie, care se apropiase de masa de joc.

- Bună seara, a șoptit Evie, așezîndu-se la masă, lîngă Sebastian. L-a întrebat, cu un surîs larg pe chip: te pricepi la cifre, domrii meu?

- Am avut dintotdeauna această impresie... pînă acum, i-a răspuns Sebastian, mîhnit. Toți crupierii știu să facă aceste calcule, Rohan?

- Se pricep destul de bine, domnule. Au fost bine instruiți. Știu cum să tenteze un client să parieze în avantajul nostru, cum să deosebească un jucător bun de unul prost...'

- Cine i-a instruit? l-a întrebat Evie.

Cam i-a zîmbit:

- Eu, bineînțeles. Nimeni nu înțelege mai bine ca mine jocurile de noroc.

Evie a surîs și a ridicat privirea spre soțul ei: ,

- îi lipsește doar încrederea în sine, sînt sigură..

Sebastian nu a reacționat deloc la remarcă ei

batjocoritoare. I s-a adresat însă tui Cam:

- Vreau o listă, în ordine descrescătoare, cu toate împrumuturile și datele scadente. Registrul este pe raftul de sus, în birou. Ce-ar fi să te apuci chiar acum de ea?

- Da, domnule. S-a înclinat în fața tui Evie și a ieșit.

Evie a simțit cum i se strîngea stomacul. Era singură cu soțul ei, în camera de joc în care domnea

semiîntinericul. În ultimele zile, întâlnirile dintre ei fuseseră frecvente dar impersonale și fuseseră doar rareori sihguri. S-a aplecat peste masă, a întins mâna după zaruri și le-a așezat într- o cutie mică, din piele. Când s-a îndreptat i-a simțit mâna lui Sebastian alunecându-i ușor pe spate.

- E târziu, i-a spus pe un ton mult mai blînd decît cel folosit cu Cam. Ar trebui să mergi la culcare. Trebuie să fii extenuată, după cît ai muncit azi.

- N-am făcut prea multe. A ridicat stînjenită din umeri cînd el i-a trecut din nou mâna de-a lungul șirei spinării.

- Ba da, ai făcut. Te forțezi mult prea tare, draga mea. Ai nevoie de odihnă.

Evie a clătinat din cap. Îi era greu să gîndească clar atunci cînd el o atingea.

- M-am bucurat să am ce face, a reușit ea să spună. Îmi ia gîndul de la... de la.

- Da, știi. De aceea te-am și lăsat. Degetele lui lungi îi atingeau acum ușor ceafa. Trebuie să mergi la culcare, a continuat el, cu respirația întretăiată, asemenea ei. A tras-o mai aproape iar privirea i-a coborît spre rotunjimea sînilor ei. A rîs scurt. Iar eu ar trebui să vin cu tine, la naibaf Dar cum asta nu se poate... Vino încoace.

- De ce? a întrebat ea în timp ce el o sprijinea de masă și își strecura un picior printre faldurile fustei ei.

- Vreau să te torturez puțin.

Evie îl privea cu ochi mări. Inima îi bătea cu putere. -

- Cînd... A trebuit să-și dreagă glasul ca să poată continua. Cînd folosești cuvîntul „tortură” Sînt sigură că o faci în mod figurat.

El a clătinat din cap. - ' ,

- Mă tem că o fac în sens literal.

- De ce?

- Sper că nu ai crezut, iubita mea, că voi suferi doar eu în următoarele trei luni? Pune-ți mîinile aici, pe mine.

- U-unde?

- Oriunde. A așteptat ca ea să-i pună mîinile pe umeri, șovăind, l-a susținut privirea și a continuat: în mina arde un foc, Evie. Voi face în așa fel încît să-l simți și tu. -

- Sebastian... A încercat să plece, dar el a lipit-o și mai ferm de masă.

- E dreptul meu să te sărut, i-a amintit el. Oricînd vreau, oricît de mult vreau. Așa ne-a fost înțelegerea.

• Ea a privit agitată în jur. El ha citit imediat gîndurile.

- Nu dau doi bani dacă ne vede cineva. Ești soția mea. l-azîmbit larg. Jumătatea cea bună din întreg, l-a atins fruntea cu vîrfurile nasului. Premiul meu... plăcerea și durerea mea... dorința mea nesfîrșită. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Evie. Buzele i-au atins ușor nasul. Ai îndrăznit să-mi ceri ceea Ce nici o femeie nu a gîndit măcar. Acum voi plăti prețul, iubito. Dar mai târziu îl vei plăti tu pe-al meu, iar și iar... l-a cuprins buzele care tremurau într-un sărut, sprijinindu-i ceafa.

Era un bărbat căruia îi plăcea să sărute... A început prin a o atinge doar, cu buzele lipite... după care a convins-o să le desfacă... și a explorat-o subtil cu limba. Inima îi bătea repede, sîngele îi alerga prin vene, înfierbîntînd-o. Voia tot mai mult de la ea, o săruta în fiecare unghi posibil, tot mai adînc.

Și-a trecut palma pe-deasupra sînilor ei, degetul lui mare căutîndu-i în van sfîrcul prin materialul gros al corsetului. Își dorea să-i poată atinge pielea, așa că a ridicat mâna spre gîtul ei și a găsit punctul unde pulsul îi bătea nebunește. Și- a desprins gura de-a ei și a sărutat-o pe gît. Evie s-a agățat de umerii lui, încercînd să-și păstreze echilibrul. Cu un geamă surd, Sebastian a strîns- o mai aproape, căutîndu-i iar buzele. Ea nu-și mai putea înfrîna sunetele de plăcere. Voia mar mult, tot mai mult...

S-au întrerupt bruSc auzind cum cineva își dregea glasul. Dîndu-Și seama că intrase cineva, Sebastian i-a lipit capul de pieptul lui, continuînd să-i mîngîie obrazul cu degetul mare. l-a vorbit cu

răceală celui care îi deranjase.

- Ce s-a întâmplat, Gully?

Jim Gully abia dacă mai putea respira:

- îmi pare rău, domnule. Avem necazuri la parter. Echipa de dulgheri a făcut rost de o sticlă de băutură, nu se știe de unde, iar acum sînt cu toții beți criță. Au început să se certe în salonul pentru servit cafeaua. Doi dintre ei s-au luat deja la pumni în timp ce al treilea sparge toate farfuriile pe care le găsește prin dulapuri.

- Spune-i lui Rohan să se ocupe el.

- Domnul Rohan a spus că e ocupat.

* - Niște bețivi s-au luat la bătaie iar el e prea ocupat să facă ceva? a întrebat Sebastian, neîncrezător.

- Da, domnule.

- Atunci ocupă-te tu.

- Nu pot, domnule. A ridicat în aer un deget bandajat. M-am rănit aseară, cînd m-am bătut pe alee.

<

- Hayes unde este?

- Nu știu, domnule.

- Vrei să-mi spui, a întrebat Sebastian cu un calm care nu prevestea nimic bun, că din treizeci de angajați nici unul nu poate să-i pună la punct pe bețivii care distrug salonul în loc să-l recondiționeze?

•

- Da, domnule.

În pauza care a urmat s-au auzit zgomote de porțelan spart și de mobilă aruncată cît-colo, de pereți. Candelabru de deasupra lor a început să vibreze. Bătaia escalada iar zgomotele erau însoțite de cuvinte greu de înțeles.

- La naiba, a spus Sebastian printre dinți. Ce naiba fac acolo?

Evie clătina din cap, nedumerită, mușindu-și privirea de la soțul ei la Gully.

- Nu înțeleg...

- Consideră-I un ritual de inițiere, a răbufnit Sebastian și a pornit-o cu pași mari, aproape în fugă.

Evie și-a strîns fustele, le-a ridicat și a plecat după el. Ce voia să spună cu asta? Și de ce nu voise Cam să intervină? Nu putea să țină pasul cu Sebastian, așa că a rămas în urmă, atentă să nu se împiedice în fuste cînd cobora treptele. Pe măsură ce se apropia, zgomotele erau tot mai puternice. Cîțiva angajați se strînseseră în fața ușii salonului. L-a văzut pe Sebastian dîndu-și haină jos și aruncîndu-i-o cuiva, după care și-a croit drum printre bătauși.

L-a atacat strategic pe cel care părea cel mai nesigur pe picioare, aruncîndu-l lă pămînt cu cîteva lovituri. Ceilalți doi s-au întors în același timp și l-au atacat pe Sebastian: primul încerca să-l imobilizeze iar cel de-al doilea săruse cu pumnii spre el. *

Evie a scos un țipăt care a ajuns pînă la urechile lui" Sebastian. S-a uitat spre ea iar neatenția l-a costat: a primit o serie de pumni în cap, care l-au năucit.

- Nu! a strigat Evie și a dat să facă un pas înainte.

Un braț puternic a prins-o de talie:

- Așteaptă, a auzit un glas care îi era familiar. Dă-i o șansă.

- Cam! S-a întors imediat, panica i se citea în priviri. Or să-i facă rău! i-a spus, agățîndu-se de haina lui. Du-te să-l ajuți, Cam, trebuie...

- Se descurcă destul de bine, a observat calm Cam, întorcînd-o la loc, cu brațe ferme. Uită-te și tu.

- De ce nu-i sari în ajutor?

- Nu pot.

- Ba poți! Tu știi să te bați, mai bine ca...

- Trebuie să facă el asta, i-a spus ferm Cam, la ureche. Altfel nu va avea deloc autoritate aici. Cei care lucrează la club așteaptă ca el să le fie șef și prin fapte, nu numai cu vorba. St, Vincent nu le poate cere să facă ceva ce nu ar face el însuși. Iar el știe asta. Altfel nu ar fi făcut ceea ce face acum.

Evie și-a acoperit ochii când unul din oponenții lui Sebastian l-a atacat din spate în timp ce celălalt îi căra pumni cu nemiluita.

- Îți vor fi loiali doar dacă este dispus să-și folosească pumnii într-o demonstrație inutilă de forță?

- Da, în esență. Vor să vadă din ce aluat este făcut. Privește, i-a spus amuzat. O să fie bine, stai fără grijă.

Ea nu se putea uita. S-a întors spre Cam, tresărind ori de câte ori auzea zgomotul produs de o lovitură sau câte un geamăt. Este de n-netolerat! Cam, fă ceva!

- Nu l-a obligat nimeni să-l concedieze pe Egan și să conducă personal clubul. Trebuie să o facă și pe asta-

Ea înțelegea prea bine. Știa că și tatăl ei intervenea de obicei ca să pună capăt încăierărilor, ba chiar le provoca pe majoritatea. Dar Sebastian nu era obișnuit cu asta, nu avea brutalitatea sau apetitul lui Ivo Jenner pentru violență.

Și totuși și cel de-al doilea adversar al lui era acum la pământ. Chiar dacă era sau nu obișnuit să se bată, era clar că voia să facă ceea ce trebuia ca să-și dovedească curajul. Cel de-al treilea s-a repezit la ei dar Sebastian l-a pus imediat jos cu clouă lovituri cu dreapta și una cu stînga. Adversarul s-a prăbușit la pământ, cu un geamăt. Angajații care se strînseseră ciorchine l-au aclamat pe Sebastian, întîmpinîndu-i victoria cu urale și ropote de aplauze. Sebastian le-a acceptat cu o înclinare scurtă a capului, dar când a văzut că Evie se sprijinea de brațul lui Cam s-a înnegrit la față.

Bătăușii înfrinți au fost scoși afară de spectatorii entuziasmați. Ca din senin au apărut mături și fărâșe, pentru ca mizeria să fie îndepărtată rapid. Angajații îl priveau acum mai prietenos ca înainte pe Sebastian. Acesta și-a șters cu mîneca un firisor de sînge care i se prelingea la colțul gurii, s-a aplecat să ridice un scaun răsturnat și l-a pus la locul lui.

Cînd încăperea s-a mai golit, Cam i-a dat drumul brațului lui Evie și ‘ s-a apropiat de Sebastian:

— Te lupți ca un adevărat gentleman.

Sebastian l-a privit ironic:

- De ce mi se pare că nu sună a compliment?

Cam și-a pus mîinile în buzunare și a continuat:

- Te-ai descurcat destul de bine cu doi bețivi...

- Erau *trei*, a mîrîit Sebastian.

- Bine, trei bețivi. . . Dar dăta viitoare s-ar putea să nu ai la fel de mult noroc.

- Data viitoare? dacă tu crezi că am de gînd să fac din asta un obicei...

- Jenner făcuse, a spus Cam, cu mult cahn. La fe! și Egan. Aproape în fiecare seară se întîmplă câte ceva pe aleea din spate, în grajduri sau în sala de joc, după ce jucătorii se satură de alcool, femei și pariuri. Ajunsesem deja să o facem pe rînd. Trebuie neapărat să înveți cîteva trucuri ca să oprești rapid o bătaie. Cu cît mar repede o faci, cu atît pagubele vor fi mai mici iar poliția vasta departe.

- Dacă te referi la tacticile folosite de bătăușii de stradă...

- Doar nu credeai că e vorba de un antrenament de o jumătate de oră fa clubul de pugilism, i-a răspuns acid Cam.

Sebastian a deschis gura să protesteze dar s-a oprit cînd a văzut-o pe Evie apropiindu-se; Pa fața ei se citea îngrijorarea. Ostilitatea lui s-a risipit ca prin farmec. Cam se uita cînd la ea, cînd la el, cu mult interes.

- Ești rănit?; a întreat Evie privindu-l îndeaproape. Spre marea ei ușurare, Sebastian părea răvășit dar nu părea să fi fost lovit.

El a clătinat din cap și a rămas nemișcat cînd ea a întins mîna să-i îndepărteze o șuviță de păr din ochi.

- Sînt bine, a mormăit el. Față de bătaia pe care am încasat-o de la Westcliff, asta n-a fost nimic.

Cam l-a întrerupt ferm:

- Te mai așteaptă multe altele. De aceea trebuie să înveți să te bați. Fără să mai aștepte consimțământul lui Sebastian, s-a dus la ușă și a strigat: Dawson! Vino încoace! Nu, nu e vorba să-ți dau ceva de lucru! Vrem să-i dai câțiva pumni lui St. Vincent. S-a uitat înapoi la Sebastian și a spus, inocent: cu asta l-am convins. Se grăbește încoace.

Evie și-a ascuns zîmbetul și s-a tras într-un colț, înțelegînd că scopul iui Cam efa de a-l ajuta pe soțul ei. Dacă Sebastian avea să insiste să se bată Ca un gentleman nu avea prea multe șanse în fața atacatorilor cu care se putea confrunta.

Dawson, un angajat ținăr, masiv, a intrat în cameră. :

- Dawson e cel mai bun bătauș al nostru, a spus Cam. Ți va arăta cîteva manevre de bază cu care să poți pune un om la pămînt. Dă-I pe St. Vincent cu fundul de pămînt, Dawson. Ai grijă, însă, sa nu-i frîngi spatele.

Dawson părea mai mult decît încîntat să o facă. l-a aplicat cîteva lovituri, i-a pus un braț pe după gît și l-a aruncat peste umăr. Sebastian, a, aterizat pe spate, cu un geamăt: Dawson se pregătea să i se arunce pe piept, dar Cam a intervenit grăbiț, îndepărtîndu-l.

- Bravo, Dawson. Foarte bine. Ajunge, pentru moment. •

Evie a urmărit totul cu pumnul lipit de buze.

Cam a întins mîna, dorind să-l ajute pe Sebastian să se ridice. Acesta nu i-a acceptat ajutorul și s-a ridicat singur, aruncîndu-i priviri ucigătoare. Cam a continuat însă să-l instruiască:

- Sînt niște mișcări simple. Trebuie doar să-i pui mîna pe după gît, să-i prinzi brațul și să-l răsucești așa. îl vei pune jos cu ușurință. în funcție de cît de tare îl izbești de pămînt va fi incapabil să se miște un număr de secunde. Uite, încearcă cu mine.

Sebastian a exersat cu Cam, de cîteva ori. A învățat rapid, aruncîndu-l la pămînt cu un amestec de eficiență și părere de rău.

- Nu pot lupta așa, a mormăit el.

Cam i-a ignorat comentariul.

- Iar dacă ești atacat din spate, lasă capul în jos, cu bărbia lipită de piept. încleștează-ți dinții, ține gura închisă și aruncă-ți capul pe spate, rapid și cu forță, direct în figură. Nu trebuie să țintești neapărat. Cît privește lovitura din față... Ai mai făcut asta pînă acum? Nu? Ei bine, trebuie să încerci să-l lovești într-o zonă moale a capului, niciodată în frunte sau în oasele craniului. Folosește-te de toată greutatea ta si încearcă să lovești cu zona de deasupra sprîncenelor, cam la trei centimetri de ele.

- Ajunge, a spus Sebastian. Gata, Rohan.

- Dar mai sînt cîteva lucruri...

- Nu-mi pasă.

Cam s-a uitat spre Evie care a ridicat din umeri și a clătinat ușor din cap pentru că nu înțelegea motivul nerăbdării lui. După cîteva clipe, Cam i-a spus lui Dawson că putea pleca.

S-a întors spre Sebastian care își scutura nervos haina și l-a întrebat calm:

- Ce s-a întîmplat, milord?

Sebastian a pufnit, nemulțumit:

- Nu am pretins niciodată că aș fi un model de virtute. Am făcut multe în trecut. Dar sînt anumite lucruri la care nici măcar eu nu mă pot coborî. Bărbații de rangul meu nu rup picioare, nu dau capete în gură, nu strîng de gît și nu pun piedică nimănui. Și nu trag pe nimeni de păr, pentru numele lui Dumnezeu!

- Căre-ți este rangul.maieexact, dacă îmi este permis să întreb? l-a întrebat Cam. Ești nobil? Nu trăiești ca unui, Dormi într-un club, în camera ocupată pînă de curînd de două tîrfe. Și tocmai ai pus punct unei încăierări între bețivi. E cam tîrziu să fii pretențios, nu crezi?

- E vina mea că am standarde? a ripostat Sebastian.

- Deloc- Vina ta este că ai două rînduri de standarde. Țiganii au o zicală: nu* poți călări doi cai pentru că ai un singur fund. Dacă vrei să supraviețuiești aici va trebui să te schimbi. -Nu poți poza

în aristocratul nonșalant care e deasupra tuturor acestor lucruri. La naiba... ai încercat să-ți asumi un rol de care nici eu nu m-am putut achita. Vei avea de-a face cu jucători înrăiți, bețivi, hoți, mincinoși, criminali, polițiști și mai mult de treizeci de angajați care sînt convinși că nu vei apuca o lună aici. Acum, pentru că Jenner e mort iar tu i-ai luat locul, toți se vor aștepta la favoruri, vor încerca să profite de tine și să-ți demonstreze că-ți sînt superiori. Și nimeni nu-ți va spune adevărul pe de-a întregul. Despre nimic. Va trebui să-ți ascuți instinctele. Să-i faci pe oameni să se teamă' atunci cînd te întîlnesc. Altfel, ai șanse mici de succes... Vocea i s-a frînt. Era clar că ar fi vrut să spună mîi multe dar o privire aruncată spre Sebastian l-a făcut să înțeleagă că orice alte cuvinte erau de prisos. Și-a trecut mîna prin părul

răvășit și a ieșit la rîndul lui din cameră:

A trecut un minut pînă cînd Evie a îndrăznit să se apropie de soțul ei. El continua să privească fix peretele. În timp ce majoritatea oamenilor păreau să îmbătrînescă brusc atunci cînd erau obosiți și supărați; Sebastian arăta mai tînăr decît era. L-a privit în ochi și i-a șoptit:-

- De ce faci asta? Nu e pentru bani. Ce sperf să găsești aici?

Ochii lui au strălucit, amuzați:

- Cînd îmi voi da seama... o să-ți spun.

CAPITOLUL 15

În după-amiaza următoare, cînd Sebastian a intrat în birou a găsit-o pe Evie adunînd note de plată și trecînd sumele în registru. I-a spus, fără vreo altă introducere: ' '

- Ai o vizitatoare, l-a întîlnit privirea, peste teancul de hîrtii. Este doamna Hunt.

Evie îl privea uimită. Inima îi bătea cu putere. Se tot întrebese dacă să-i scrie sau nu lui Annabelle. Îi era dor de prietena ei dar nu era sigură cum avea să primească ea vestea. S-a ridicat încet de pe scaun.

- Ești sigur că nu e o altă înscenare?

- Sînt sigur, i-a răspuns Sebastian. Îmi răsună încă în urecții acuzațiile și invectivele ei. Nici doamna Hunt nici domnișoara Bowman nu păreau dispuse să accepte faptul că nu ai fost răpită, violată și obligată să te măriți, sub amenințarea cu moartea.

- Domnișoara Bowman? a repetat Evie, confuză. Și-a dat apoi seama că nu putea fi vorba de Lillian. Ea nu mai era domnișoara Bowman ci
șe afla în luna de miere, cu lordul Westcliff. Daisy este și ea aici?

- Și e pusă pe fapte mari. Trebuie neapărat să le convingi că nu te-am silit să te măriți cu mine, pentru că le cred în stare să cheme poliția.

Evie l-a prins de mîneca hainei:

- Nu pot să cred că au îndrăznit să vină aici. Sînt sigură că domnul Hunt nu știe unde este acum Annabelle.

- Sînt de acord cu tine, i-a răspuns Sebastian. . Hunt nu i-ar permite soției lui să stea la o distanță mai mică de zece kilometri de mine. Iar familia Bowman n-ar accepta niciodată ca fiica lor mai mică să pună piciorul într-un club. Cunoscîndu-le însă pe prietenele tăie, sînt convins că au pus la cale un adevărat complot pentru a-și ascunde urmele.

- Unde sînt? Să nu-mi spui că le-ai lăsat să aștepte afară, la ușa din spate.

- Au fost conduse în salonul de lectură.

Evie era atît de nerăbdătoare să-și revadă prietenele că abia s-a abținut să nu o ia la fugă atunci cînd a ieșit din birou. S-a îndreptat grăbită spre salon, cu Sebastian pe urmele ei, dar s-a oprit în prag, nehotărîtă.

A văzut-o mai întîi pe Annabelle, cu bucele strălucitoare de culoarea mierii, cu fața luminoasă și proaspătă, asemenea unei picturi.. Cînd se cunoscuseră, lui Evie îi fusese teamă să-i vorbească, fiind

convinsă că o asemenea ființă fermecătoare avea să o strivească cu disprețul ei. Descoperise însă, mai târziu, că Annabelle era caldă și blândă, cu simțul umorului.

Daisy Bowman, sora mai mică a lui Lillian avea o personalitate debordantă, în ciuda staturii delicate. Idealistă dar și foarte hotărâtă, ea devora romanele de dragoste care abundau în ticăloși romantici. Aparența de elf ascundea însă un munte de inteligență pe care majoritatea oamenilor aveau tendința să o treacă cu vederea. Avea pielea deschisă la culoare, părul negru și ochii ca de „turtă dulce... ochi neastîmpărați, cu gene lungi.

Cînd au dat cu ochii de Evie, prietenele ei s-au repezit spre ea, cu chicote nedfemne de niște doamne. Evie rîdea din toată inima, îmbrățișîndu-le și sărutîndu-le. Cele trei femei au continuat să exclame și să țipe pînă în clipa în care cineva a năvălit în cameră.

Era Cam, cu ochii mari și respirația întretăiată, ca și cum ar fi alergat. Și-a rotit privirea prin încăpere, evaluînd situația. S-a relaxat curînd și a șoptit:

- La naiba! Am crezut că s-a întîmplat ceva.
- Totul e în regulă, Cam, i-a spus Evie zîmbind. Au venit prietenele mele, asta-i tot.

Cam s-a uitat la Sebastian și a spus:

- Nici porcii sacrificați nu fac atîta zgomot.

Sebastian s-a chinuit să nu zîmbească.

- Doamnă Hunt, domnișoară Bowman, vi-I prezint pe domnul Rohan. Iertați-i vă rog lipsa de tact, pentru că este...

- Un sălbatic? a întrebat Daisy, cu inocență.

De data aceasta Sebastian nu și-a mai ascuns zîmbetul.

- Voiam să spun că e neobișnuit cu prezența doamnelor în Club.

- Asta sînt? Niște doamne? â Întrebai Cam privind curios spre vizitatoare, oprindu-se mai mult timp asupra lui Daisy.

Ignorîndu-I în mod deliberat, Daisy i s-a adresat lui Annabelle:

- Auzisem Că țiganii au farmec. Se pare că e doar un mit.

Cam a strîns din dinți. Înainte ca schimbul de replici să continue, a intervenit Evie, care i-a spus lui Sebastian:

- Aș vrea să discut în particular cu prietenele mele, dacă nu ai nimic împotriva.
- Bineînțeles, i-a răspuns el curtenitor. Să vă trimit ceai, iubita mea?
- Da, mulțumesc.

Bărbații au ieșit închizînd ușa în urma lor. Daisy nu mai avea răbdare:

- Cum îi poți vorbi așa lui St. Vincent după tot ce a făcut?
- Îmi p-pare rău pentru ceea ce i s-a î-ntîmplat lui Lillian, a început Evie să se scuze, dar...

- Nu e vorba doar de asta, a întrerupt-o Daisy. Ci despre ce ți-a făcut și f/e! A profitat de tine, te-a forțat să te măriți cu el și apoi...

* Nu m-a forțat deioc.Evie își muta privirea de la față indignată a lui Daisy la chipul preocupat al lui Annabelle. E adevărat! Eu i-am propus. Hai să ne așezăm și vă p-povestesc totul... dar maiîntîi, cum de ați reușit să veniți aici, la club?

- Domnul Hunt este plecat cu afaceri, a spus Annabelle zîmbind. Le^am spus soților Bowman că o iau pe Daisy cu mine la cumpărături, pe Șt. James Street.

- Și chiar am fost la cumpărături, a intervenit Daisy. Numai că la întoarcere am făcut un mic ocol...

În minutele care au urmat au stat aproape una de alta, iar Evie le-a povestit tot ce se întîmpla de cînd fugise din casa familiei Maybrick. Spre marea ei ușurare, prietenele ei nu au cbandamnat-o pentru ceea ce făcuse. Au fost preocupate și înțelegătoare, deși era clar că nu erau de acord cu alegerea pe care o făcuse.

- îmi pare rău, a spus la un moment dat Evie, văzînd că Annabelle se încruntase. Știu că nu agreezi căsătoria mea cu St. Vincent.
- Nu contează dacă o agreeăm sau nu, i-a spus Annabelle cu blîndețe. Voi rămîne prietena ta indiferent ce vei face. Nu mi-ar fi păsat nici dacă te-ai fi măritat cu diavolul însuși.
- Care e rudă apropiată cu St. Vincent, nu încape îndoială, a spus Daisy.
- Acum, că e un *fait accompli*, a continuat ArtnabeUe aruncîndu-i lui Daisy o privire amenințătoare, vrem să aflăm cum te putem ajuta.
- Evie le-a zîmbit recunoscătoare.
- Am nevoie doar de prietenia voastră. Eram atît de speriată că o voi pierde! <
- Niciodată. Annabelle t-a mîngîiat bucele roșii. Draga mea, nu vreau să par băgăcioasă, dar sînt sigură că nu ai prea multe rochii/de vreme ce ai plecat în grabă de acasă. Așa că ți-am adus cîte ceva. Știu că ești în doliu, așa că ți-am adus doar haine maro, gri și negre și bineînțelele cîteva cămăși de noapte, mănuși și altele... Te rog să trimiți să le aducă din trăsură. Avem aproximativ aceeași înălțime, așa că cu cîteva modificări minore...
- Oh, Annabelle! a exclamat Evie îmbrățișîndu-și prietena. Cît ești de drăguță! dar nu vreau să-ți sacrifici trusoul de nuntă pentru...
- Nu e deloc un sacrificiu, i-a spus Annabelle zîbind. Oricum nu le voi mai putea îmbrăca, în curînd.
- Evie și-a amintit că Annabelle îi spusese, cu o lună în urmă, că bănuia că ar fi însărcinată.
- Bineînțele... Oh, Annabelle, am fost atît de p-preocupată de problemele mele îndîit nici măcar nu te-am întreat c-cum te simți! E adevărat, deci? Doctorul a confirmat?
- Da, a întrerupt-o Daisy fidicîndu-se și dansînd un scurt dans al victoriei. Vom fi mătuși!
- Evie s-a ridicat și ea în picioare și au dansat amîndouă, ca niște copii, în timp ce AnnabeHe, care rămăsese așezată, le urmărea amuzată.
- Uitați-vă la voi! a spus ea. Aș vrea să fi fost și Lillian aici. Ar fi făcut cu siguranță un comentariu plin de miez despre purtarea voastră.
- Auzind numele lui Lillian, ardoarea lui Evie s-a domolit brusc. 3-a așezat la loc pe scaun și a privit-o cu îngrijorare pe AnnabeHe.
- Mă va ierta vreodată că m-am m-măritat cu St. Vincent după ceea ce i-a făcut ei?
- Bineînțele, i-a spus Annabelle cu blîndețe. Doar știi cît de loială este. Îți va ierta orice, cu excepția unei crime. Mă tem însă că nu-l va ierta prea ușor pe St. Vincent.
- Daisy s-a încruntat și a început să-și aranjeze fustele.
- Este foarte clar că St. Vincent are în Westcliff un mare dușman. Ceea ce face ca situația noastră, a tuturor, să fie foarte dificilă.
- Conversația a fost întreruptă de sosirea ceaiului. Evie a turnat în cești, pentru ea și Annabelle. Daisy a refuzat-o, preferînd să se plimbe prin încăpere și să caute prin cărțile de pe rafturi. S-a uitat mai îndeaproape și a exclamat:
- Pe majoritatea e un strat gros de praf. Par să nu fi fost citite de ani buni!
- Annabelle a ridicat privirea spre ea și i-a zîmbit îngăduitor:
- Pun pariu că majoritatea nu au fost deschise niciodată. Nu cred că domniile care frecventează acest club aleg cărțile în detrimentul unor alte distracții, mult mai la îndemînă.
- Dar de ce să ai un salon pentru lectură dacă nimeni nu citește? Daisy era scandalizată. Nimic nu te poate stimula mai mult ca o carte. Uneori, cînd citesc o poveste de dragoste care mi se pare antrenantă, inima începe să-mi bată cu putere!
- Mai e ceva... a murmurat Annabelle. Daisy nu o mai auzea, pentru că se îndepărtase, ajun- gînd la capătul rafturilor cu cărți. Că tot am ajuns la acest subiect, Evie... sînt necăjită pentru că nu ai avut cu cine să stai de vorbă înainte de noaptea nunții. St. Vincent a fost atent cu tine?
- Evie a simțit că obraji îi luau foc. A dat repede din cap.
- A fost foarte priceput, așa cum era de așteptat.

- Dar a fost blînd cu tine?

- Da... așa cred.

Annabelle i-a zîmbit înțelegătoare.

- Este un subiect delicat, nu-i așa? Sînt sigură însă că ai unele întrebări. Sper să îndrăznești să mi le pui. Sînt că și sora ta mai mare, știi asta.

- Și eu simt la fel, i-a răspuns Evie, strîngînd-o de braț. Cred că aş avea să te întreb cîte ceva dar e afît de...

- Drace! s-a auzit Daisy din cealaltă extremitate a camerei. Cînd m-am sprijinit de raftul acesta am auzit un zgomot și totul a început să se rotească.

- Este o ușă secretă, i-a explicat Evie. În club sînt cîteva uși și coridoare ascunse, ca să te poți ascunde în caz că poliția face un raid Sau să poți pleca pe furiș.

-Asta unde dă?

Temîndu-se să nu-i dea idei, pentru că îi cunoștea firea aventuroasă, Evie a murmurat:

- Oh, nicăieri! Cred că dă într-o debara. Ar fi mai bine să o închizi, draga mea.

- Hmm.

În timp* ce Daisy continua să examineze rafturile cu cărți, Evie și Annabelle și-au reluat discuția șoptită.

- Adevărul este, a spus Evie, că St. Vincent a fost de acord cu o perioadă de a-abstinență, dedragul meu, iar dacă va reuși ne vom relua relațiile conjugale.

- Ce-a făcut? a șoptit Annabelle, făcînd ochii mari. Dumnezeule, nu #ot să cred! Cuvintele St. Vincent și abstinență nu pot fi rostite în aceeași frază. Cum ai reușit Să-l determini să facă una ca asta?

- A spus... că mă dorește afît de mult încît e dispus să încerce.

Annabelle a clătinat din cap, sceptică.

- Nu poate fi adevărat. Deloc. O să te înșele, vei vedea.

Probabil, Dar cred cu adevărat că intențiile lui sînt sincere.

- St. Vincent nu este niciodată sincer, a spus Annabelle, strîmbîndu-se.

Evie și-a amintit disperarea din sărutul lui Șt. Vincent de mai devreme, din aceeași încăpere. Felul în care îi tremurase vocea, tandrețea gurii lui care îi atingea pielea. Pasiunea din vocea lui în timp ce murmură: *te doresc mai mult decît orice pe lumea asta...*

Cum să-i explice toate astea lui Annabelle? Cum puteau cîteva simple cuvinte să justifice dorința ei instinctivă de a-i crede? Era o naivitate din partea ei să creadă că ea, neîndemînată Evie Jenner, devenise brusc obiectul dorinței unui bărbat asemenea lui Sebastian, care le avusese pe majoritatea femeilor frumoase din Anglia.

Și tot Sebastian era bărbatul care o privise cu aroganță pe vremea cînd se aflau amîndoi la conacul lui Westcliff. Ceva la el era schimbat și continua să se schimbe. Poate din cauza încercării nereușite de a o răpi pe Lillian? Sau totul începuse mai tîrziu, în timpul călătoriei lor spre Gretna CBreen? Sau poate avea legătură cu clubul. Se purtase ciudat din clipa în care îi pășise pentru prima oară pragul. Parcă tînjea după ceva nenumit încă, un lucru pe care nici măcar el nu-l putea explica...

- Oh, nu, a spus AnnabeHe uifîndu-se peste umărul lui Evie.

- Ce s-a întîmplat? Evie se întorsese să-i urmărească privirea lui Annabelle.

Nu mai era. nevoie de nici o explicație. Rămă- sesră doar ele două în încăpere. Unul din corpurile bibliotecii era deplasat față de celelalte. Așa cum era de așteptat, Daisy căzuse pradă curiozității și trecuse pragul ușii secrete.

- Unde duce? a întrebat Annabelle cu un oftat, lăsînd deoparte ceașca de ceai pe jumătate plină.

- Depinde în ce direcție a luat-o, i-a răspuns Evie, încruntată. E ca un labirint. Pasajele se bifurcă și există scări secrete care duc la etajul doi. Slavă Domnului, clubul este închis, așa că numărul necazurilor în care ar putea intra s-a redus considerabil.

- Nu .uita că este vorba de Daisy Bowman, a spus sec AnnabeHe. Dacă există și cea mai mică

șansă să dea de necaz, o. va face.

În timp ce se strecura pe coridorul întunecat, Daisy simțea aceeași emoție din copilărie, din vremea în care se juca cu Lillian de-a pirații, în casa lor de pe Fifth Avenue. După lecții, fetele fugeau în grădină ca să-și facă o peșteră secretă, a piraților. Își petrecuseră o vară întregă săpând un tunel pe sub gardul viu care străjuia casa. Cu răbdare, tăiaseră rădăcinile și săpaseră. Își țineau înfîlnirile secrete în „peștera piraților”, acolo unde păstrau un mic cuțar plin cu comori. Când au fost descoperite de grădinarul îngrijorat că i se usca gardul viu, au fost pedepsite săptămîni de-a rîndul.

Daisy s-a simțit cuprinsă de nostalgie, dar și de singurătate, amintindu-și de sora ei mai mare.. Fuseseră mereu împreună, se certaseră, rîseseră și se salvaseră reciproc ori de cîte ori avuseseră ocăzia. Bineînțeles că era fericită pentru ea, pentru că își găsisse jumătatea perfectă în persoana lui Westcliff ... dar asta nu făcea să nu-i simtă acut lipsa. Iar acum, cînd și prietenele ei, inclusiv Evie, își găsiseră soți, se simțea exclusă din lumea lor, a femeilor măritate. Trebuia să-și găsească și ea un soț, repede. Un domn sincer, drăguț, care să-i împărtășească dragostea pentru lectură. Un bărbat cu ochelari, căruia să-i placă copiii șrcîinii.

Și-a continuat drumul prin coridorul secret și aproape că s-a împiedicat de niște trepte care au apărut pe neașteptate. În capătul coridorului se vedea o lumină slabă. Cînd s-a apropiat a văzut că venea de după o ușă. Curioasă să afle ce anume era dincolo de ea, Daisy s-a oprit și a auzit cîteva bătăi scurte, ciudate. A urmat o pauză, apoi bătăile s-au repetat.

Curiozitatea a învins-o. A împins cu hotărîre ușa și a intrat într-o încăpere în care erau cîteva mese goale și cîteva scaune, alături de un bufet pe care erau așezate două urne mari din argint. A văzut și de unde proveneau bătăile. Un bărbat repara lambriul, bătînd cu putere cuiele în lemn. Cînd a văzut ușa deschizîndu-se s-a ridicat imediat în picioare, strîngînd și mai tare ciocanul în mînă, ca și cum ar fi fost o armă.

Era Cam, țiganul cu ochi ca de panteră flărhîndă. Își scosese haina și vesta... Și cravata... era îmbrăcat doar cu o cămașă albă, subțire, pe care și-o îndesase în pantalonii strîmți pe talie. Daisy a avut aceeași reacție ca atunci cînd se aflau la etaj: inima a început să-i bată cu putere, de parcă îi spărgea pieptul. Și-a dat seama că era singură cu el și nu a mai putut să se miște din loc. S-a mulțumit doar să-l privească, fără să clipească, cum se apropia de ea.

Nu mai văzuse pînă atunci un bărbat de o asemenea frumusețe exotică, întunecată... pielea îi era de culoarea mierii, ochii ca două alune erau umbriți de gene lungi, negre, iar părul des îi cădea mereu pe frunte.

- Ce cauți aici? a întrebat-o Rohan fără să se oprească, așteptînd ca ea să facă, instinctiv, un pas înapoi. Umerii i s-au lipit de perete. Nu avea o experiență prea mare, dar nici un bărbat nu se apropiase niciodată de ea atît de direct. Era clar că nu știa prea multe despre manierele de salon.

- Explorez, a spus ea, respirînd sacadat.
- Ți-a arătat cineva coridorul secret?

Daisy s-a speriat cînd a văzut că Rohan și-a sprijinit palmele de perete, cuprinzînd-o între ele. Era puțin mai înalt ca media. Încercînd să-și stăpînească nervozitatea, a înghițit în sec și i-a răspuns:

- Nu. L-am descoperit singură. Ai un accent ciudat.
- Și tu. E american?

Daisy a dat din cap, incapabilă să mai scoată un cuvînt din clipa în care a văzut strălucirea diamantului din lobul urechii lui. Stomacul i s-a strîns, aproape cu repulsie, iar pielea i s-a înfierbîntat. Și-a dat seama, surprinsă, că era roșie ca focul. El era atît de aproape încît putea să-i simtă mirosul de piele curată; de săpun, amestecat cu mirosul de cai și piele tăbăcită. Era o aromă plăcută, diferită de cea a tatălui ei, care mirosea mereu a apă de colonie și a cremă de ghețe.

Și-a plimbat privirea de-a lungul brațelor lui, cu mînele suflecate, oprindu-se asupra unui desen uimitor de pe antebrațul drept. Un cal mic, negru, înaripat.

Rohan i-a surprins privirea și a lăsat brațul în jos, ca ea să vadă mai bine.

- Este un simbol irlandez, i-a șoptit el. Un cal de coșmar, numit *pooka*.

Cuvîntul i s-a părut absurd, așa că Daisy a zîmbit.

- Se duce la spălat? l-a întrebat, ezitînd puțin.

El a clătinat din cap iar genele lungi i-au umbrît ochii.

- Pooka este un fel de Pegas al miturilor grecești? l-a întrebat Daisy, lipindu-se cît putea de mult de perete.

Rohan a studiat-o cu atenție, din cap pînă în picioare, așa cum nu o mai făcuse nici un bărbat pînă atunci.

- Nu. Este mult mai periculos. Are ochi de foc, poate sări un munte dintr-un singur pas iar vocea lui, care seamănă cu cea a unui om, este adîncă precum o peșteră. l_a miezul nopții s-ar putea opri în fața casei tale, să te ia la o plimbare. Dacă mergi cu el, veți străbate pămîntul și oceanele... iar dacă te vei mai întoarce, viața ta nu va mai fi la fel.

Daisy simțea cum i se făcea pielea de găină. Știa prea bine că trebuia să pună punct acestei conversații și să plece cît mai curînd de acolo.

- Ce interesant! a murmurat ea și s-a întors orbește în îmbrățișarea lui, căutînd să scape pe ușa pe care intrase. El o închisese însă, iar acum ușa era mascată de celelalte lambriuri. Panicată, a început să apese în diverse locuri, încercînd să descopere mecanismul care o putea deschide.

L-a simțit pe Rohan apropiindu-se de ea, din spate, gura lui aproape atingîndu-i urechea.

- Nu-I vei găsi. Trebuie să apeși într-un loc anume ca să poți deschide ușa.

- Ce-ar fi să mi-l arăți tu? i-a sugerat Daisy, încercînd să imite tonul sarcastic folosit de Lillian. Nu a reușit însă: vocea îi era nesigură și părea derutată/tulburată.

, - Eu cu ce mă aleg?

Daisy se sufoca de indignare. S-a întors cu fața spre el, încercînd să-l „dezarmeze” din vorbe:

- Dacă insinuezi, domnule Rohan, că ar trebui să... ei bine, ești cel mai puțin gentleman dintre toți bărbații pe care i-am cunoscut.

El nici nu s-a clintit, l-a zîmbit larg:

- Știu însă unde e ușa, i-a amintit el.

- Vrei bani? a pufnit ea.

- Nu.

Daisy a înghițit în sec.

- Vrei să mă ții în brațe, atunci? Sau să mă săruți?

Ochii lui Rohan au strălucit periculos.

-Da.

Lui Daisy nu-i venea să creadă. Primul ei sărut, își imaginase dintotdeauna un moment romantic, într-o grădină englezească. La lumina lunii, bineînțeles... cu un gentleman blond, cu alura unui băiețandru, care avea să-i recite un poem înainte ca buzele să li se întîlnească. Nu-și imaginase că se va întîmpla într-o încăpere de la subsolul unu club, cu un dealer țigan. Pe de altă parte, însă, avea deja douăzeci de ani și venise vremea să acumuleze ceva experiență.

A înghițit din nou în sec și a încercat să-și controleze ritmul respirației, în timp ce-i privea fix pieptul dezvelit de cămașă. A tras-o mai aproape de el iar parfumul lui masculin a învăluit-o. A ridicat mîna spre chipul ei, atingîndu-i ușor, în treacăt, sînul. O făcuse probabil din greșeală, și-a spus ea, amețită. Degetele lui lungi au alunecat pe obrazul ei.

A privit-o în ochi și i-a atins gura cu vîrfurile degetelor pînă cînd ea a desfăcut ușor buzele. Cu cealaltă mîna a mîngîiat-o pe gît, pe ceafă, apoi i-a susținut capul... ceea ce a fost un lucru bun, pentru că șira spinării părea să se topească precum zahărul. Buzele li s-au atins iar el a explorat-o încet, cu tandrețe. O senzație caldă de plăcere i-a invadat venele pînă cînd a simțit că nu mai putea rezista și s-a lipit de trupul lui. S-a ridicat pe vîrfuri și l-a prins cu putere de umeri. A oftat atunci cînd i-a simțit mîinile alunecîndu-i pe trup.

Cînd el a ridicat în sfîrșit capul, ea a descoperit cu uimire că se agățase de el ca și cînd ar fi alunecat într-un lac și i-ar fi fost teamă să nu se înece. S-a retras de lîngă el, atît cît i-a permis peretele. Confuză și rușinată de răspunsul dat de trupul ei, l-a privit cercetător în ochii păgîni:

- N-am simțit nimic, i-a spus cu răceală. Dar meriți toate laudele, pentru că te-ai străduit. Acum arată-mi unde...

S-a întrerupt, surprinsă, realizînd că-i luase cuvintele drept o provocare. De data aceasta gura lui a fost mai posesivă, mai dominatoare. A fost luată prin surprindere atunci cînd a simțit atingerea catifelată a limbii lui, iar senzația i-a trimis valuri de plăcere în tot trupul.

Cînd sărutul s-a sfîrșit, Rohan s-a dat puțin înapoi ca să o privească în ochi, provocînd-o tăcut să nege atracția pe care o simțise pentru el.

Cu ultimele urme de mîndrie, ea a spus slab:

-Tot nimic.

De data aceasta el a tras-o cu sălbăcie la pieptul lui. Daisy nu-și imaginase că un sărut putea fi atît de profund, l-a simțit piciorul croindu-și drum printre picioarele ei, pieptul puternic lipit de sîinii ei mici. Cînd i-a eliberat buzele, ea se simțea lipsită de vlagă.

A deschis ochii și l-a privit cu senzualitate:

- A fost... mult mai bine, a reușit ea să spună cu demnitate. Mă bucur că te-am putut învăța cîte ceva. S-a îndepărtat de el, dar nu suficient de repede ea să nu-i observe zîmbetul ironic. Rohan a întins mîna și a apăsat un dispozitiv ascuns. Ușa s-a deschis.

Pentru ca să se simtă și mai încurcată, el a însoțit-o pe coridorul întunecat, pe treptele înguste, ghidînd-o prin întuneric, de parcă ar fi avut ochi de pisică. Cînd au ajuns sus, în dreptul ușii salonului, s-au oprit în același timp.

Daisy s-a simțit datoră să spună ceva, așa că a murmurat:

- La revedere, domnule Rohan. Probabil nu ne vom mai întîlni niciodată. Nu putea decît să spera asta - cu siguranță nu ar mai fi îndrăznit să mai dea vreodată ochii cu el.

El s-a aplecat peste umărul ei pînă cînd buzele i-au atins urechea:

- Poate că am să apar la fereastra ta în miez de noapte, i-a șoptit, și te voi duce departe, peste mări și oceane.

Cu aceste cuvinte i-a deschis ușa, a împins-o ușor în salon și a închis ușa în urma ei. Clipind des, ea le-a privit pe Annabelle și Evie.

Annabelle a vorbit prima:

- Trebuia să-mi dau seama că nu vei rezista în fața unei uși secrete. Unde-ai fost?

- Evie avea dreptate, i-a răspuns Daisy, roșie ca focul în obraji. Ușa nu ducea nicăieri.

CAPITOLUL 16

Deși hainele pe care i le adusese Annabelle Hunt erau mai potrivite pentru perioada de sfîrșit de doliu, Evie s-a hotărît să le poarte. Oricum purtase rochii din alte materiale, nu din crep și nimeni din club nu ar fi îndrăznit să o critice, așa că avea prea puțină importanță dacă purta negru, maro sau gri. Mai mult decît atît, eră convinsă că pe tatăl ei nu l-ar fi deranjat.

A citit din nou biletul care însoțise hainele, scris de Annabelle. Un zîmbet i-a luminat chipul.

Mi le-am comandat la Paris, fără să iau în considerare virilitatea domnului Hunt. Pînă cînd voi putea să le port din nou vor fi deja demodate. Sînt cadoul meu pentru tine, draga mea prietenă.

Evie a probat rochia din lînă gri, subțire și a constatat că i se potrivea perfect. Plăcerea i-a fost însă umbrită de melancolie: s-a gîndit la tatăl ei. Se plimba neconsolată prin sala mare de joc și l-a văzut pe Sebastian discutînd cu cîțiva meșteri acoperiți de praf din cap pînă în picioare. Era mult mai înalt ca toți și înclina capul ori de cîte ori

aceștia îi vorbeau. La un moment data făcut o remarcă și ceilalți au izbucnit în râs.

Ochii lui Sebastian zîmbeau încă atunci când el s-a uitat în direcția ei. Și-a luat rămas-bun de la meșteri și a venit spre ea, fără grabă. Evie s-a străduit să-și mascheze nerăbdarea, ca să nu pară îndrăgostită pînă peste cap. Oricît ar fi încercat însă să-și ascundă adevăratele sentimente, ele păreau să iasă la suprafață și să strălucească, asemenea prafului de diamant. Oricît, de ciudat ar fi fost, și el părea fericit să o vadă. .

' - Evie... S-a aplecat deasupra chipului ei. Te simți bine?

- Da, eu... Nu... Și-a frecat nervoasă tîmplele. Sînt obosită și plictisită... și mi-e foame.

El a izbucnit în râs:

- Aș putea să fac ceva în privința asta.

- Nu vreau să te întrerup din treabă.

- Rohan se poate ocupa de restul. Vino, să vedem dacă sala de biliard e liberă.

- Biliard? a repetat ea, ezitînd. De ce să mergem acolo?

- Ca să jucăm, bineînțeles, i-a răspuns el, provocînd-o cu privirea.

- Femeile nu joacă biliard.

- în Franța joacă.

- Din cîte mi-a spus Annabelle, în Franța femeile fac multe alte lucruri.

- Da. Franțuzoaicele sînt foarte emancipate. Englezoaicele, în schimb, au tendința de a privi plăcerea cu multă suspiciune.

Sala de biliard era într-adevăr liberă. Sebastian a cerut să li se aducă ceva de mîncare, s-a așezat lîngă Evie la masa mică din colț și a ținut-o de vorbă în timp ce mîncă. Ea nu înțelegea de ce își pierdea timpul cu ea, cînd avea atîtea responsabilități pe cap. Iar anii întregi în care citise plictiseala pe chipul bărbaților cu care discuta îi măci- naseră încrederea în ea însăși. Și totuși Sebastian o asculta cu atenție, de parcă ea ar fi spus ceva foarte interesant. O încuraja să spună lucruri îndrăznețe și să discute cu el în contradictoriu.

După ce Evie a terminat de mîncat, Sebastian a îndemnat-o să se apropie de masa de biliard și i-a întins un tac. I-a ignorat încercările de a-l refuza și a început să-i explice regulile de bază.

- Nu-mi spune că ți se pare scandalos, i-a spus el cu o severitate plină de ironie. Nimic nu este imposibil pentru tine, după ce ai fugit cu mine la Gretna Green. Haide, apleacă-te peste masă.

Ea l-a ascultat orbește și a roșit atunci cînd el s-a aplecat deasupra ei, cuprinzînd-o ca într-o colivie cu trupul lui și potrivindu-i mîinile pe tac.

-îndoaie puțin arătătorul, i-a spus el. Așa. Nu-I ține atît de ștrîns, relaxează puțin mîna. Perfect. Gapul lui era foarte aproape de al ei iar parfumul lui cu aromă de santal o învăluia/ încearcă să-ți imaginezi traseul pe care îl va face bila cea albă ca să o lovească pe cea colorată. Va trebui să lovești pe aici - i-a arătat un loc în centrul mesei

- ca să trimiți bila în buzunarul lateral. Uite, lasă puțin capul în jos. Trage tacul spre înapoi și încearcă să lovești cu precizie.

Evie a încercat, dar nu a reușit să lovească bila albă așa cum ar fi trebuit, iar aceasta s-a rostogolit spre laterala mesei.

- Nu-i nimic, i-a spus Sebastian și a reșezat bila la locul inițial, Cînd se întîmplă să ratezi, freacă vîrfurile tacului cu cretă și încearcă să arborezi un aer gînditor. Trebuie mereu să faci în așa fel încît să pară că echipamentul este de vină, nu tu.

Evie a zîmbit fără să vrea și s-a aplecat din nou deasupra mesei. Poate că făcea ceva nepotrivit, la atît de scurt timp de la moartea tatălui ei, dar se simțea bine, pentru prima oară după mult timp.

Sebastian a venit din nou în spatele ei și i-a cuprins mîinile într-ale lui.

- Dă-mi voie să-ți arăt cum trebuie mînuit tacul. Uite așa. S-âu concentrat amîndoi asupra tacului, iar Evie l-a făcut să treacă de cîteva ori prin cercul format din degetele ei. Nu i-au scăpat însă conotațiile sexuale ale acestor mișcări, așa că a roșit puternic.

- Rușine să-ți fie, I-a auzit pe Sebastian mur- murînd. Nici o femeie decentă nu ar trebui să

gîndească astfel.

Evie a chicotit iar Sebastian s-a dat deoparte, privind-o.

- Încearcă din nou.

Ea s-a concentrat din nou, s-a tras înapoi și a lovit cu convingere. De data aceasta, bila colorată a ajuns în buzunarul lateral.

- Am reușit! a strigat ea.

Sebastian a continuat să-i explice regulile și să-

i arate cum să-și poziționeze corpul, folosindu-se de orice pretext ca să o atingă. Lui Evie îi făcea plăcere, așa că s-a prefăcut că nu-i lua în seamă mîngîierile. Și totuși, cînd a ratat o lovitură pentru a patra oară, s-a întors spre el, acuzator:

- Cum să nimeresc dacă-mi pui mîinile *aici*?

- Încercam să-ți corectez postura, a explicat el. Văzînd că Evie îl privea ironic, a Zîmbit și s-a sprijinit de masa de biliard: e vina ta că mă port astfel. Te rog să mă crezi că mi se pare degradant să te urmăresc asemenea unui adolescent care se ține după fustele unei servitoare.

- Ai urmărit multe servitoare cînd erai foarte tînăr?

- Dumnezeu, bineînțeles că nu! Cum poți să mă întrebi așa ceva? Sebastian părea indignat. Chiar în clipa în care Evie, simțindu-se vinovată, a vrut să-și ceară scuze, el a continuat: ele mă urmăreau pe mine.

Evie a ridicat tacul, prefăcîndu-se că îl amenința.

El a prins-o de încheietură și i-a luat tacul din mîină.

- Ușurel, nu te înfierbînta. Ce vei mai face cu mine dacă mă ologești?

- Vei avea un rol pur ornamental, i-a răspuns Evie rîzînd.

- Și asta înseamnă ceva, bănuiesc. Dumnezeu să-mi ajute să rămîn întreg și să nu-mi pierd frumusețea.

- Pentru mine n-ar conta.

- Poftim?

- Dacă... încurcată, Evie a făcut o pauză. Dacă ți s-ar întîmpla ceva... dacă nu ai mai fi... la fel de frumos... Asta nu înseamnă nimic, pentru mine. Eu tot te-aș... A făcut o pauză, după care a continuat: tot te-aș dori de soț.

Zîmbetul de pe chipul lui Sebastian a dispărut. A privit-o lung, cu atenție, continuînd să o țină de încheietura mîinii. Pe față i se citea ceva... o emoție nedefinită, vulnerabilitate.

- Fără îndoială, nimeni nu mi-a mai spus așa ceva, vreodată. Sper să nu fii într-atît de naivă încît să-mi atribui calități pe care nu le am.

- În nici un caz! a răspuns imediat Evie. .

Sebastian a rîs încet și tensiunea ciudată dintre ei s-a risipit. A tras-o lîngă el și a sărutat-o lung, apăsător.

- Evie, a șoptit. Ești atît de caldă, de frumoasă... la naiba! Mai am două luni, treisprezece zile și șase ore pînă cînd te voi duce în patul meu. O să mă omori, diavoliță ce ești!

Aproape că-i părea rău pentru înțelegerea făcută. L-a strîns în brațe, iar buzele ei le-au căutat pe ale lui. El a gemut și a întins mîna să închidă ușa camerei. S-a Juptat un timp cu închi-zătoarea, dar a reușit în final să răsucescă cheia în broască și a îngenuncheat în fața ei. Ea s-a sprijinit de ușă în timp ce el îi ridica fusta, căutînd înfrigorat pe sub straturile de material.

- Sebastian, nu... a șoptit Evie. Te rog, nu poți sa...

Sebastian i-a ignorat protestele și i-a lăsat în jos ciorapii.

- Înnebunesc dacă nu fac măcar atît.

- Nu... a mai spus ea slab, dar el nu o mai auzea.

Mîna i se sprijinea pe glezna ei, gura lui îi atinge genunchiul. Evie simțea cum, dorința o cuprîndea. Inima îi bătea cu putere iar pielea i se trezea la viață. Sebastian i-a ridicat partea din față a

fusteii pînă la nivelul taliei și a obligat-o să o prindă în mîini:

- ține-o tu, i-a șoptit.

Ea nu ar fi trebuit să-l asculte, dar mîinile ei păreau să aibă o voință proprie. Gura lui rătăcea tot mai sus, iar răsufarea lui o ardea. A închis ochii cînd l-a simțit strecurîndu-și două degete înăuntrul ei.

-Sebastian...

- Șșt. Degetele lui intra și mai adînc, gura lui îi săruta sexul, necăjind-o, ațîțind-o. Evie s-a arcuit, încercînd din răsputeri să nu strige. El nu s-a oprit, nu a încetinit ritmul, nu a lăsat-o să-și tragă răsufarea. îi mîngîia pielea înfierbîntată, provo- cîndu-i noi și noi senzații, pînă cînd ea s-a cutremurat, înăbușindu-și un țipăt. Gura lui nu a părăsit-o nici atunci, ci* abia cînd ea a rămas complet nemișcată, secătuită de senzații.

Sebastian s-a ridicat într-un final, și-a lipit trupul excitat de al ei și și-a sprijinit fruntea de ușa. Evie i-a cuprins talia cu mîinile, a închis ochii și și-a lipit obrazul de umărul lui.

- înțelegerea noastră... a murmurat ea.

- Ai spus că te pot săruta, i-a răspuns el șoptit, aproape de ureche. Numai că... nu ai specificat și unde, iubita mea.

CAPITOLUL 17

- M-ai chemat, domnule? Evie stătea în picioare, în fața biroului la care Sebastian continua să rămînă așezat. Unul dintre servitori o însoțise prin haosul care domnea în club, pînă la el.

Era seara redeschiderii clubului și se părea că o mulțime de oameni doreau să devină membri. În fața lui Sebastian era un teanc de hîrtii și aproape doisprezece bărbați așteptau nerăbdători pe culoar ca să fie primiți. Prin aer pluteau murmure, zgomote de pahare care se ciocneau, sunetele muzicii. Pentru a onora amintirea lui Ivo «tenner, șampania curgea în valuri, contribuind la atmosfera de plăcere lipsită de inhibiții. Clubul se deschisese din nou și domniile londoneze se simțeau foarte bine.

- Da, te-am chemat, i-a răspuns Sebastian la întrebare. De ce naiba mai ești aici? Trebuia să fii plecată de vreo opt ore.

Ea l-a privit fără să clipească.

- Mai am de împachetat.

- De trei zile tot împachetezi. Ai doar șase rochii. Toate lucrurile tale încap într-o valiză mică. Tragi de timp, Evie.

- Și ce te interesează pe tine? a ripostat ea. În ultimele două zile te-ai purtat ca și cum nu aș exista. Cred că nici nu ai observat că sînt încă aici.

Sebastian ar fi omorît-o din priviri. Încerca însă să-și păstreze stăpînirea de sine. Să nu o observe? Ar fi dat o avere să fie așa. Fiecare cuvînt, fiecare gest al ei era o adevărată tortură. Tînjea în permanență după o privire din partea ei. Chiar acum, cînd o privea cît era de frumoasă în rochia neagră din catifea, simțea că înnebunește. Negrul sumbru al doliului se presupunea că dezavantaja femeile, că le făcea să pară anoste, mohorîte. În loc de așa ceva, pielea ei părea și mai albă iar părul îi strălucea și mai tare, ca o flacăra. Voia să o ducă în patul lui și să facă dragoste cu ea; să scape de neliniștea care n făcea să rătăcească dintr-o cameră într-alta și să uite ce anume căuta. Nu mai fusese niciodată așa... distrat, nerăbdător, agonizînd de dorință.

Trebuia să scape de ea. Trebuia să o protejeze pe Evie de pericolele și depravarea dintr-un club... și de el însuși. Trebuia să o știe în siguranță, departe de el. Era singura soluție.

- Vreau să pleci, i-a spus. Acasă totul este pregătit. Te vei simți mai bine acolo, e mult mai confortabil. Și nici nu-mi voi mai face griji să nu cumva să intri în vreun bucluc. S-a ridicat în picioare, avînd grijă să păstreze distanța între ei. Trimite imediat după trăsura. Ai la dispoziție un sfert de oră.

- Nu am luat cina. Nu pot lua nici măcar masa, pentru ultima oară?

Deși nu o privea, Sebastian îi simțea sfidarea copilărească din glas. A simțit cum i se strânge inima... inima pe care-o considerase mereu doar un organ extrem de eficient.

Nu și-a mai amintit dacă intenționa sau nu să o lase să ia cina acolo pentru că l-a văzut pe Cam apropiindu-se... însoțit de lordul Westcliff. S-a tras deoparte și și-a trecut, nervos mâna prin păr.

- La naiba! a șoptit printre dinți.

Evie s-a apropiat imediat de el.

- Ce s-a întâmplat?

- Ar fi mai bine să pleci, i-a spus el hotărât. Westcliff e aici.

- Nu plec nicăieri, a spus ea. Westcliff este un gentleman și nu s-ar lua la bătaie de față cu o doamnă.

Sebastian a râs cu ironie.

- Nu am de gând să mă ascund după fustele tale, draga mea. Și nu cred că a venit să ne batem. Totul s-a tranșat în seara aceea.

- Atunci ce vrea?

- Fie să mă avertizeze, fie să vadă dacă ai nevoie de ajutor. Fie ambele.

Evie i-a rămas alături în clipa în care Westcliff a intrat în birou.

Cam a vorbit primul.

- L-am rugat să aștepte, domnule, dar...

- Nimeni nu-l poate convinge pe Westcliff să facă ceva, i-a răspuns Sebastian. E în regulă, Cam. Du-te înapoi la mesele de joc. Și ia-o și pe lady St. Vincent cu tine.

- Nu, a spus repede Evie, privind îngrijorată de la chipul ironic al soțului ei la fața împietrită* ca de granit, a lui Westcliff. S-a întors spre acesta și i-a întins mâna: m-am gândit adesea la Lillian, domnule. E bine?

Westcliff a făcut o plecăciune și a vorbit, pe un ton grav:

- Destul de bine. Ar dori să vii să locuiești la noi, dacă aceasta este și dorința ta.⁴

- Deși cu doar câteva minute în urmă încercase să o convingă să plece, Sebastian a simțit că-l cuprinde furia. Ce ticălos arogant! Chiar credea că poate să i-o ia pe Evie de sub nas...

- Mulțumesc, domnule, i-a răspuns Evie cu blîndețe privindu-l în ochi. Sînteți foarte drăguți amîndoi, dar acum nu am nevoie de ospitalitate. Aș dori însă să o vizitez pe Lillian, cît mai curînd.'

- Foarte bine. Oferta rămîne valabilă. Și permite-mi să-ți prezint condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

- Mulțumesc, l-a zîmbit sincer, a văzut Sebastian, împuns de gelozie.

Marcus, lordul Westcliff, posesorul unuia dintre cele mai vechi titluri nobiliare din Anglia, avea reputația unui bărbat ale cărui opinii erau ascultate și urmate. Deși nu era frumos în sensul clasic, avea b vitalitate, o vigoare care făceau să fie remarcat în orice mulțime. Era un sportiv, un bun călăreț care își testa la limită capacitățile fizice. Era de fapt felul în care el privea viața: nu admitea decît excelență în tot ce alegea să facă.

Westcliff și Sebastian fuseseră prieteni de pe cînd aveau zece ani. Își petrecuseră împreună anii de școală, la internat. De copii, prietenia lor fusese unică, pentru că Westcliff credea cu tărie în moralitatea absolută și nu avea dificultăți în a distinge binele de rău. Pentru Sebastian, orice lucru în aparență ușor se transforma în ceva foarte complex, un exercițiu pentru inteligența lui. Westcliff alegea mereu calea cea mai scurtă și mai eficientă, în timp ce Sebastian o alegea pe cea mai ocolită, care avea să-l ducă, fără îndoială, la necazuri.

Și totuși cei doi se înțelegeau perfect, din cauză că amîndoi crescuseră sub influența unor tați autoritari și lipsiți de suflet. Împărtășeau aceeași viziune lipsită de romantism asupra lumii și știau că existau foarte puțini oameni pe lume în care să se poată încrede. Iar acum, se gîndea Sebastian cu

tristețe, îi înșelase încrederea lui Westcliff și nu mai putea spera să o recapete. Era pentru prima oară în viață că regreta ceva.

De ce naiba o alesese tocmai pe Lillian Bowman? Când își dăduse seama că lui Westcliff îi plăcea fata, de ce nu se reorientase? De ce nu căutase o altă moștenitoare bogată? Cît de prost fusese că nu o remarcase pe Evie! Privind retrospectiv, Lillian nu merita ca el să sacrifice o asemenea prietenie; Trebuia să recunoască: absența lui Westcliff din viața lui era ca o rană care nu avea să se închidă niciodată.

Sebastian a așteptat pînă cînd Cam a închis ușa în urma lui, apoi și-a luat soția pe după umerii fragili și l-a întrebat ironic pe fostul lui prieten: Ț

- Cum a fost luna de miere?

Westcliff a ignorat întrebarea.

- Date fiind circumstanțele, mă văd nevoit să te întreb - i-a spus el lui Evie - ai fost constrînsă să te măriți?

- Nu, i-a răspuns cu sinceritate Evie, lipindu-se de Sebastian ca și cum ar fi încercat să-l protejeze. Ca să fiu cinstită, a fost ideea mea. Eu am venit la el, cerîndu-i ajutorul, și mi l-a dat.

Westcliff nu părea prea convins. A spus scurt:

- Cred că aveai la dispoziție și alte alternative.

- în clipa aceea a fost singura la care m-am gîndit.-Și-a strecurat brațul subțire pe după talia lui Sebastian, făcîndu-l să-și țină respirația din cauza surprizei. Și nu-mi regret decizia. Aș face-o oricînd din nou, fără ezitare. St. Vincent s-a purtat foarte frumos cu mine,

- Minte, bineînțeles, a rîs Sebastian. Sîngele îi pulsa frenetic în vene. Simțea căldura trupului ei și mirosul pielii. Nu înțelegea de ce tot încerca să-i ia apărarea. M-am purtat ca un ticălos, i-a spus sec lui Westcliff. Din fericire pentru mine, ea era deja învățată cu traiul rău, din familie. Nici nu știe ce înseamnă să fii tratată așa cum se cuvine.

- Nu e adevărat, i-a spus Evie lui Westcliff. Nici ea, nici el nu-l învredniceau pe Sebastian cu vreo privire, lucru care îl înfuria. Se simțea exclus din conversație. Am trecut printr-o perioadă grea, după cum îți imaginezi. Nu aș fi supraviețuit fără ajutorul soțului meu. A avut grijă de sănătatea mea și m-a protejat cît a putut de mult. A muncit din greu să continue afacerea tatălui meu. M-a apărat de unchii mei, atunci cînd au vrut să mă ia de aici, împotriva voinței mele...

- Ai mers deja prea departe, draga mea, i-a spus Sebastian. Westcliff mă cunoaște prea bine ca să-și dea seama că toate astea nu pot fi adevărate. Mă preocupă doar propriul interes, întotdeauna.

Spre marea lui nemulțumire, cei doi riu păreau să-l ia în seamă.

- Așa cum îl cunosc acum pe soțul meu, sînt convinsă că nu ar fi făcut ce a făcut atunci dacă ar fi știut că ești îndrăgostit de Lillian. Nu o spun ea să-i scuz purtarea, dar...

- Nu o iubește! a răbufnit Sebastian, împingînd- o pe Evie de lîngă el. Simțea că încăperea se micșora în jurul lui, că pereții amenințau să se prăbușească peste el. Naiba s-o ia! Nu avea nevoie să- i ia apărarea! Și nici să pretindă că între ei exista afecțiune. Nici el și nici eu nu credem în dragoste. L-a privit fix pe Westcliff. De cîte ori mi- ai spus că dragostea este doar o iluzie de-a bărbaților care vor să considere căsătoria ceva mai suportabilă?

- M-am înșelat, a spus Westcliff. De ce ești atît de furios?

- Nu sînt... Sebastian s-a oprit, realizînd că striga. A privit-o pe Evie. Situația se inversase: ea, fata timidă, bîlbîită, era acum calmă și stăpîină pe ea... în timp ce el, bărbatul rece și detașat părea acum un idiot. Și asta în fața lui Westcliff, care îi studia cu atenție pe amîndoi.

- Ce trebuie să fac să mă văd scăpat de tine? a întrebat-o el pe Evie. Dacă nu vrei să te duci acasă la mine, du-te cu Westcliff. Puțin îmi pasă unde, atîta vreme cît nu te mai văd.

Ea a făcut ochii mari și s-a clătinat de parcă ar fi fost lovită cu un par. Și-a păstrat însă stăpînirea de sine, inspirînd adînc. Sebastian o privea, copleșit de dorința de a-i cere iertare în genunchi. A rămas însă împietrit, urmărind-o cum se apropia

de ușă.

- Evie, a șoptit.

Ea l-a ignorat și a ieșit.

Sebastian a strâns din pumni, urmărind-o cu privirea. După câteva secunde s-a întors spre Westcliff. Vechiul lui prieten îl privea fără ură, doar cu compasiune.

- Nu mă așteptam la asta, i-a spus cu calm. Nu ești deloc în apele tale, Sebastian.

Trecuseră ani buni de când Westcliff nu i se mai adresase pe numele mic.

- Du-te naibii, a spus Sebastian printre dinți. Probabil că aceleași cuvinte aveai de gând să mi le spui și tu în seara asta.

- Așa intenționez, a recunoscut Westcliff. Am hotărât însă să mai rămân la un pahar, ca să-mi povestești ce anume faci. Pentru început aș vrea să-mi explici cum de ai ajuns să conduci tu clubul.

Era cel mai prost moment în care să stea la povești, dar brusc Sebastian a simțit că nu-i păsa. Trecuse o veșnicie de când nu mai stătuse de vorbă cu cineva care să-l cunoască bine. Deși era convins că prietenia lor se năruise, simțea o mare ușurare să poată discuta cu Westcliff.

- Bine, a spus. Nu pleca. Mă întorc într-o clipă. Nu pot să-mi las soția să străbată neînsoțită clubul.

A ieșit din birou și s-a îndreptat cu pași mari spre holul de la intrare. Nu a zărit-o pe Evie, așa că a presupus că o luase prin altă parte. S-a uitat de jur împrejurul sălii mari. A reperat-o ușor, din cauza părului roșu ca focul. Se îndrepta spre colțul, în care era Cam.

A pornit după ea, grăbind tot mai mult pasul. Era într-o stare ciudată și încerca din răspuț să înțeleagă ce se întâmpla cu el. Știuse mereu cum să se poarte cu femeile. Și atunci de ce nu reușea să rămână detașat atunci când era vorba de Evie? Să se apropie de ea! nu, era imposibil. Păcatele și ticăloșiile lui aveau să o întineze și pe ea. Avea să devină cinică, răutăcioasă... avea să-l disprețuiască atunci când îl va cunoaște bine.

Cam, care era așezat pe un taburet înalt, a văzut-o pe Evie apropiindu-se. S-a întors spre ea, sprijinindu-și un picior în pământ. S-a uitat rapid în jur, atent ca de obicei la tot ce se întâmpla. L-a zărit pe Sebastian și a dat ușor din cap, semn că avea să o rețină pînă ajungea el acolo.

S-a uitat din nou prin sală, încruntat. A aruncat și o privire peste umăr. Nu a văzut pe nimeni în spatele lui, așa că s-a așezat mai bine pe scaun. Și totuși... ceva îi atrăgea privirile, ca un magnet. S-a uitat în sus, spre galeria de la etaj, și a înlemnit.

Sebastian i-a urmărit privirea plină de uimire și a văzut un bărbat brunet, îndesat, lângă balustrada balconului estic. Era murdar, cu hainele în dezordine. Era Joss Bullard, și-a dat seama Sebastian într-o clipă. Cum de intrase neobservat în club? Probabil printr-o ușă secretă. Doar erau atâtea! Și nimeni nu cunoștea locul mai bine ca Bullard sau Cam, care copilariseră aici.

A văzut strălucirea pistolului din mîna lui. Știa sigur care era ținta lui. Era Evie, care se afla cam la șase metri depărtare de Cam.

Mînat de instinct, Sebastian s-a avîntat cu viteza fulgerului. Frica pusese stăpînire pe el. A prins-o în brațe, aruncînd-o la podea și protejînd-o cu trupul lui.

Pocnitura pistolului s-a auzit clar în încăpere. Sebastian a simțit o lovitură în lateral, de parcă l-ar fi pocnit cineva cu pumnul, apoi o arsură puternică. Izbitura de podea l-a amețit pentru o clipă. A continuat să o acopere pe Evie, protejîndu-i cu mîinile capul, deși ea se zbătea.

- Stai liniștită, i-a spus el, temîndu-se ca nu cumva Bullard să tragă din nou. Stai, Evie.

Ea l-a ascultat. În jurul lor se auzeau zgomote... țipete... pași răsunători.

Sebastian a riscat o privire în sus, spre balcon. Bullard dispăruse. Gemînd de durere, s-a rostogolit pe oparte și a cercetat-o pe Evie cu privirea, îngrozit să nu cumva să o fi nimerit.

- Evie, iubita mea, ești rănită?

- De ce m-ai împins așa? Nu, nu sînt rănită.

Ce-a fost zgomotul acela?

S-a eliberat și s-a ridicat în picioare. Sebastian a rămas culcat Ja pământ, respirând greu în timp ce un fir de sânge cald i se prelingea pe piept, spre talie.

Oamenii se îmbulzeau spre ieșire, gata-gată să se calce în picioare. Un bărbat masiv s-a apropiat în grabă de ei, punându-se pavază în fața hoardelor dezlănțuite. Era Westcliff, și-a dat Sebastian seama, clipind. A întins orbește mâinile spre el, agățându-i-se de haină.

- Evie era ținta, a spus răgușit. Buzele îi amortiseră. Ai grijă de ea, ai grijă...

Evie a scos un țipăt văzînd cum cămașa lui se înroșea de sânge. Abia atunci și-a dat seama că fusese rănit, l-a desfăcut repede cămașa, fără să mai piardă timp cu descheiatul nasturilor. Westcliff și-a dat și el jos haina și vesta și le-a făcut ghem. Atunci când i-a descoperit rana, Evie a pălit dar a reușit să se stăpînească și a încercat să oprească sîngerarea cu bandajul improvizat.

Atunci când l-a apăsă, Sebastian nu a putut să-și reprime un geamăt. Mirosul de sânge proaspăt plutea prin aer. Westcliff s-a aplecat și a examinat rana:

- Glonțul a intrat și a ieșit, J-a auzit Sebastian spunîndu-i lui Evie. Nu pare să fi atins vreun organ vital.

Westcliff îi apăsa pe rană iar Evie i-a așezat capul în poala ei. l-a luat mîna și l-a strîns cu putere de degete. Sebastian se simțea ancorat, parcă strînsoarea ei îi contrabalansa durerea. O privea intens, fără să reușească să-i descifreze expresia. Avea o strălucire ciudată în ochi, un amestec de tandrețe și părere de rău... ceva rar, greu de definit. Nu știa ce anume era. Nimeni nu-l mai privise astfel pînă atunci.

A încercat să spună ceva, să mai alunge din tensiunea care se citea în ochii ei:

- Asta se întîmplă dacă înc... A fost nevoit să facă o pauză, din cauza durerii... încerc să fac pe eroul, a terminat el fraza. Mă voi rezuma la fapte rele, de aici încolo. E mult... mai sigur.

- Împușcătura a venit de sus, de la galerie, a spus Westcliff.

- Este un fost angajat..., Bullard... pe care l-am concediat de curînd.

- Ești sigur că lady St. Vincent era ținta?

-Da.

- Poate că astfel a vrut de fapt să se răzbune pe tine.

Totul se învîrtea cu el. Nu reușea să gîndească limpede.

- Nu..., a șoptit el. Ar fi făcut asta... dacă ar fi crezut că o iubesc. Dar cum toată lumea știe... că nu e o căsătorie din dragoste...

Westcliff l-a privit într-un mod straniu dar nu a spus nimic. Sebastian nu avea cum să știe cum arătau, el și Evie, în clipa aceea. Știa doar că avea dureri crîncene. A început să tremure violent iar dinții îi clănțăneau. Abia dacă a observat că Westcliff a dispărut un timp, că a strigat ceva și s-a întors cu un vraf de haine. Nu era foarte clar dacă stăpînii lor renunțaseră de bunăvoie ia ele sau nu. L-a acoperit cu ele și a continuat să-i apese rana.

Sebastian și-a pierdut un timp cunoștința. Când și-a revenit, Evie îl mîngîia pe obrazul transpirat și rece ca gheața, în același timp.

- Doctorul trebuie să apară, i-a murmurat ea. Cum reușim să oprim sîngerarea, te ducem sus.

- Unde e Rohan? a reușit el să spună,

- A pornit în urmărirea lui Bullard, i-a răspuns Westcliff. L-am văzut cățărîndu-se pe o coloană, pînă la etaj.

- Dacă nu reușește să-l prindă o voi face eu, a spus Sebastian abia șoptit. Iar atunci...

- Șșt... l-a liniștit Evie, atingîndu-i ușor pieptul cu mîna. Palma i s-a oprit în dreptul inimii, după care i-a urmărit cu vîrfurile degetelor lanțul fin din aur din jurul gîtului, descoperind că de el era atîrnat inelul ei.

Sebastian nu voia ca ea să știe că el îi purta inelul pe sub cămașă. Agitat, el i-a șoptit:

- Nu înseamnă nimic... Am vrut doar să fie în siguranță...

- Înțeleg, i-a răspuns Evie, mîngîindu-i pieptul.

L-a sărutat pe frunte și i-a zîmbit. Cred că îți dai seama că mi-ai oferit cea mai bună scuză să rămîn. Voi avea grijă de tine pînă cînd vei fi în stare să mă dai afară, fără ca cineva să te ajute.

Sebastian nu îi putea întoarce zîmbetul. Îl cuprinsese îngrijorarea la gîndul că Evie nu era nicăieri în siguranță pînă cînd Bullard nu era prins.

- Westcliff, a spus stîns. Cineva trebuie.. să-mi apere soția.
- Nu va păți nimic, l-a asigurat Westcliff.

Sebastian l-a privit pe fostul lui prieten, singurul bărbat cu adevărat onorabil din cîți cunoscuse vreodată. Știa amîndoi ceea ce Evie cea lipsită de experiență nu avea cum să știe... Chiar dacă glonțul nu îi atinsese nici un organ vital, rana se putea infecta. Putea să moară din această cauză. Iar dacă se întîmpla asta, Evie avea să rămînă singură și fără apărare într-o lume plină de animale de pradă. Plină de bărbați ca el.

Tremurînd de frig și din cauza șocului, Sebastian s-a străduit să spună cîteva cuvinte:

- Westcliff... ce ți-am spus mai devreme... îmi pare rău. iartă-mă. S-a luptat să rămînă conștient. Evie... Ai grijă de ea, te rog. Și s-a cufundat în întuneric.

- Sebastian, a șoptit Evie, ducîndu-i mîna inertă la obrazul ei. l-a sărutat degetele în timp ce lacrimile îi alunecau pe obraji.

- Totul va fi bine, a liniștit-o Westcliff. A leșinat doar. își va reveni imediat.

Ea a oftat adînc.

- S-a aruncat intenționat în fața mea, a spus după cîteva clipe. A încasat glonțul în locul meu.
- Așa se pare. Westcliff o privea cu interes, gîndindu-se că și Sebastian și mireasa lui suferiseră schimbări interesante de cînd fugiseră să se căsătorească la Gretna Green.

Cînd Lillian aflase că Evangeline Jenner se măritase cu St. Vincent fusese furioasă dar și îngrozită în același timp de ceea ce i se putuse întîmpla prietenei ei..

Monstrul acelaș strigase Lillian. Să-i facă asta lui Evie... Nici nu-ți imaginezi cît de fragilă este. A fost cu siguranță crud cu ea. Evie nu are pe nimeni care să o apere și este atît de inocentă!.. Dumnezeu, îlucid!

- Sora ta spunea că nu părea nefericită, a spus Westcliff, încercînd să fie rațional, deși și pe el îl îngrozea gîndul că Evangeline Jenner cea neajutorată era acum la cheremul lui St. Vincent.

- l-a fost probabil teamă să recunoască, spusese Lillian, străbătînd camera în sus și în jos. Probabil că a violat-o. A amenințat-o. Poate a și bătut-o...

- Nu, nu, a liniștit-o Westcliff, luînd-o în brațe. Din cîte mi-au spus Daisy și Annabelle, ar fi avut timp să le spună dacă s-ar fi întîmplat așa ceva. Dar nu a făcut-o. Dacă așa te vei simți mai liniștită, îți promit să mă duc la club și să-i ofer refugiu.

Poate locui cu noi, în Hampshire, dacă dorește.

- Pentru cît timp? murmurase Lillian, cuibă- rindu-se mai bine în îmbrățișarea lui.

- Nedeterminat, bineînțeles.

-Oh, Marcus... Ochii îi străluciseră din cauza lacrimilor. Ai face tu asta pentru mine?

- Orice, iubita mea, i-a spus el cu blîndețe. Orice te face fericită.

De aceea venise Westcliff la Jenner's în seara aceea: ca să se asigure că Evie nu era ținută prizonieră acolo. în ciuda așteptărilor, găsise o femeie care părea dornică să rămînă și care ținea evident la St. Vincent.

în ceea ce-l privea pe St. Vincent, mereu rezervat și indiferent... era greu de crezut că bărbatul care le trata cu cruzime pe femei era același cu cel care tocmai își riscase viața. Să primească scuze de la cineva care nu-și exprimase în întreaga viață nici măcar un regret și apoi să-l audă implorînd, practic, protecție pentru soția lui, toate astea duceau la concluzii de neconceput pînă atunci. în sfîrșit, St. Vincent învățase să țină la cineva mai mult decît la propria persoană.

Era o situație extraordinară. Cum de reușise cineva ca Evangeline Jenner să-l schimbe atît de mult pe St. Vincent? Greu de imaginat. Și totuși Westcliff aflase mai demult că misterele atracției nu puteau să fie întotdeauna explicate logic. Uneori chiar diferențele dintre doi oameni erau

cele care îi țineau împreună.

- Doamnă, a spus el, politico.
- Evie, i-a răspuns ea, mîngîindu-și în continuare soțul pe obraz.
- Evie. Trebuie să te întreb... De ce i-ai făcut tocmai lui St. Vincent propunerea?

Evie a zîmbit, gînditoare.

- Trebuia să scap de familia mea, legal și permanent. Căsătoria era singura alternativă. Și după cum știi prea bine nu aveam o mulțime de pețitori din care să pot alege. Cînd am aflat ce i-a făcut St. Vincent lui Lillian, am fost oripilată... dar mi-a trecut prin gînd că... era singura persoană care părea la fel de disperată ca și mine. Atît de disperată încît să fie de acord cu orice propunere.

- Tot atunci te-ai gîndit ca el să se ocupe de clubul tatălui tău?
- Nu. A fost decizia lui și chiar m-a luat prin surprindere. De fapt, pot spune că m-a surprins mereu, de cînd ne-am căsătorit.
- Cum adică?
- A avut mare grijă de mine, deși și-a susținut sus și tare indiferența. Nu e deloc lipsit de inimă, deși încearcă să pretindă altceva.
- Nu este, a spus și Westcliff. Nu e deloc lipsit de inimă... deși am avut dubiile mele, pînă în seara asta.

CAPITOLUL 18

Deși Westcliff și Câm au avut mare grijă, urcarea lui Sebastian la etaj l-a slăbit considerabil. Evie îi urma îndeaproape, îngrijorată din cauza palorii lui. Cam încerca să-și păstreze cumpătul și să se concentreze pe ce avea de făcut.

- Nu știi cum de a reușit să intre, i-a șoptit. Evie și-a dat seama că se referea la Bullard. Știi toate intrările. Credeam că m-am ocupat de...
- Nu este vina ta, Cam, l-a întrerupt Evie.
- Probabil că i-a dat cineva drumul înăuntru, chiar dacă i-am avertizat pe toți...
- Nu este vina ta, a repetat ea. Băiatul a tăcut, deși era clar că nu era de acord.

Westcliff a dat cîteva indicații șoptite, după care a rămas tăcut. Îl ținea pe Sebastian din partea de sus a corpului, în timp ce Cam îl ținea de picioare. L-au dus în dormitorul principal, fără prea mare dificultate. Camera fusese reamenajată de curînd, pereții fiind zugrăviți în crem. Patul vechi fusese aruncat și înlocuit cu unul nou, imens, adus din casa lui Sebastian. Cine s-ar fi gîndit că avea să se transforme din nou în camera unui bolnav, la atît de scurt timp după moartea tatălui ei?

La indicațiile lui Evie, două servitoare alergau înapoi și încolo, aducînd prosoape și apă și rupînd un cearșaf în fișii late. Sebastian a fost pus pe pat iar Evie i-a scos cizmele, în timp ce Cam și Westcliff îi scoteau hainele pătate de sînge.

Evie a înmuiat o cîrpă curată în apă călduță și a șters petele de sînge de pe trupul soțului ei. Cît de puternic și în același timp lipsit de apărare părea! ■

Westcliff a luat la rîndul lui o cîrpă și a șters cu grijă porțiunea din jurul glontelui, ca săyadă mai bine.

- După Cum arată, cred că Bullard a folosit un pistol de calibrul cincizeci.
- Pistolul e la mine, a spus Cam scurt. Bullard l-a aruncat pe coridor după ce a tras.

Westcliff l-a privit cu interes:

- Dă-mi-l să-l văd.

Băiatul a scos pistolul din buzunarul hainei și i l-a întins. Westcliff l-a examinat cu ochi de expert.

- Este un pistol de duel. O armă scumpă, care face parte dintr-un set. Este fabricat de Manton, cel de pe Dover Street. S-a uitat și mai îndeaproape: are și o plăcuță pe care este gravat numele proprietarului... deși este greu de descifrat. L-a privit pe Cam, ridicînd o sprînceană, și i-a spus: o să-l

rețin, cu permisiunea ta.

Cam și-a dat seama că permisiunea lui nu-i era cu adevărat necesară, așa că i-a replicat sec:

- Nici o problemă, domnule.

Conversația le-a fost întreruptă de sosirea doctorului Hammond, un om blînd cu o bună reputație, cel care îl îngrijise în trecut și pe tatăl ei. Cam și Westcliff au ieșit din încăpere cît timp doctorul a examinat pacientul, i-a curățat rana și l-a bandajat.

- Deși nu a fost atins nici un organ vital, i-a spus el lui Evie, rana este gravă. Refacerea depinde de rezistența fiecăruia, de calitatea îngrijirilor pe care le primește... și de Divinitate, ca întotdeauna. Sînt sigur că va face febră mare. În majoritatea cazurilor sînt chemat să scot sînge din bolnav, ca să îndepărtăm cît mai mult din răul din corp. Vom vedea dacă va fi nevoie. Pînă atunci, să se odihnească, să bea multe lichide și să ia medicamentele pe care i le-am prescris,

l-a întins o sticlă de sirop iar Evie i-a mulțumit în șoaptă. După plecarea doctorului, l-a acoperit pe Sebastian cu o pătură, pentru că l-a văzut tremurînd necontrolat din cauza șocului și a pierderii de sînge.

A deschis ochii și a distins-o cu dificultate.

- Am dat de necaz dacă am nevoie de ajutorul Divinității... Trebuie neapărat să găsesc un înger corupt pe care să-l mituiesc.

Ea a izbucnit în rîs.

- Lasă blasfemiile. A deschis sticluța cu sirop, a turnat într-o lingură și și-a trecut brațul pe sub gîtul lui. Haide, înghite asta.

El a înghițit, s-a strîmbat și a tras o înjurătură.

Fără să-și retragă brațul, Evie s-a întins după ceașca cu apă pe care i-a lipit-o de buze.

- Bea, i-a șoptit.

Sebastian a ascultat-o și s-a sprijinit mai bine între perne.

- Bullard...

- Cam nu a reușit să-l prindă, i-a răspuns Evie, luînd un borcănel în care se găsea salvie. Este jos, împreună cu lordul Westcliff, discută cu polițistul care a venit să ancheteze.

- A mai fost cineva rănit? a întreat-o Sebastian, încercînd să se ridice. A pălit brusc din cauza durerii și a căzut înapoi, cu un oftat.

- Nu te mișca, i-a spus Evie. Vei începe iar să sîngerezi. l-a pus o mîna pe piept și a atins ușor lanțul care strălucea în lumină, pînă la inel. Nu mai sînt alți răniți, i-a răspuns ea la întrebare. Cînd clienții clubului au aflat că atacatorul a fugit s-au întors cu toții, părăind chiar că i-au distrat cele întîmplate.

El a zîmbit slab.

- A fost chiar mai palpitant... decît plănuisem eu.

-Cam spune că afacerea nu va avea deloc de suferit.

- Măsuri de precauție... a șoptit Sebastian, extenuat de efortul de a vorbi. Spune-r lui Cam...

- Da, va angaja mai mulți oameni. Nu te gîndi acum ia toate astea. Trebuie să te preocupe doar gîndul să te faci bine.

- Evie... Mîna lui tremurîndă o căuta pe-a ei. Du-te cu Westcliff, a murmurat, închizînd ochii După.

După ce? Evie îl privea cu atenție. Și-a dat seama că se referea la propria moarte, l-a simțit mîna alunecînd dintr-a ei și a strîns-o ferm. Mîna lui arăta altfel acum... nu mai era îngrijită, cu manichiura făcută proaspăt. Unghiile îi erau tăiate scurt, pielea i se mai asprise.

- Nu, a răspuns ea. Nu va exista nici un „după”. Rămîn cu tine, în fiecare clipă. Te voi ține aici, cu mine. Respira greu, pentru că panica pusese stăpînire pe ea. Și-a lipit palma de palma lui, unindu-și pulsul cu al lui: unul puternic, alături de unul slab. Dacă dragostea mea te poate ține în viață, vei rămîne cu mine. .

Sebastian s-a trezit din cauza durerii pe care o simțea nu numai acolo unde era rana, ci și în oase, în încheieturi și în cap. Gura îi era uscată și tot trupul îi ardea. A încercat să se răsucescă, în încercarea zadarnică de a se răcori. Două mâini blânde au coborât deasupra lui și o bucată de pânză udă, rece, i-a atins fața. A oftat și a încercat să ridice mâna, să atingă bucata de pânză.

- Nu, Sebastian... Nu te mișca. Lasă-mă să te ajut. Era vocea lui Evie, care răzbătea de undeva de departe. S-a lăsat să cadă înapoi pe saltea în timp ce ea continua să-i răcorească trupul, alinându-i chinul,

- Evie, a spus el, răgușit.

Ea i-a atins buzele crăpate cu o bucată de gheață.

- Da, dragul meu. Sînt aici.

A deschis ochii. Gheața se topise imediat. 'Înainte să aibă timp să o roage, ea i-a pus din nou o bucată pe buze, după care i-a șters pieptul și brațele. În cameră era întuneric, doar o geană de lumină venea de afară, prin fereastra acoperită cu o draperie. Era cu siguranță întredeschisă, pentru că se simțea o adiere de aer proaspăt.

Evie i-a urmărit privirea și a șoptit:

- Doctorul mi-a spus să nu deschid fereastra. Dar mi s-a părut că te odihnești mai bine așa.

A continuat să-l șteargă cu cîrpa umedă. Părea un înger binevoitor, așa cum era îmbrăcată, într-un halat alb, cu pielea ei atît de diafană.

- Cît? a întrebat el.

- Aceasta este a treia zi. Întoarce-te puțin, dacă poți, iubitele... stai să-ți aranjez perna... așa. L-a șters și pe spate iar el a gemut din cauza durerii. Și-a amintit Celelalte dați în care ea îi atinsese spatele... mîinile ei ușoare... fața ei frumoasă, în lumina lămpii. Nu contenise să-l îngrijească, cu o intimitate uimitoare. Îl acoperise cu pături atunci cînd frisoanele îl chinuseră și îl ținuse strîns în brațe. Fusesse acolo ori de cîte ori o strigase, îl înțelesese mereu, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Cea mai mare temere a lui fusese să depindă de cineva. Iar acum era tot mai slăbit, pentru că febra făcea ravagii. Moartea îi părea un spectru nerăbdător, gata să-l ia cu ea atunci cînd nu se putea apăra. Se retrăgea în să ori de cîte ori Evie era cu el... încă mai aștepta, dar nu mai era la fel de amenințătoare.

Nu înțelesese pînă atunci cît era ea de puternică. Chiar și atunci cînd văzuse cu cîtă dragoste își îngrijise tatăl nu se gîndise cum era să te bazezi pe ea, să ai cu adevărat nevoie de ea. Nimic nu o făcea să dea înapoi, nimic nu i se părea prea mult. Era sprijinul lui, pavăza lui.

L-a cuprins în brațele subțiri, dar puternice și l-a așezat ușor la loc.

- Bea puțină apă, l-a rugat ea, susținîndu-i capul. Sebastian a vrut să refuze, deși își simțea gura uscată, pentru că îi era greață. Pentru mine, a insistat ea, lipindu-i cana de buze.

Sebastian a ascultat-o... și i-a făcut plăcere să o audă laudîndu-l:

- Bravo. Ești un înger. Încearcă acum să te odihnești.

A oftat și s-a relaxat, în timp ce ea îi răcorea gîtul și fața.

S-a cufundat într-un ocean dens, de întuneric, într-un vis care nu-i dădea pace. După un timp care putea fi un minut dar și o zi deopotrivă, el s-a trezit din cauza durerii. Rana îi ardea de parcă acolo îi fusese înfiptă o suliță cu vîrf otrăvit.

Vocea ai calmă l-a ajutat să se liniștească.

- Te rog, Sebastian, culcă-te la loc. A venit doctorul. Lasă-I să te examineze.

Sebastian a descoperit că era prea slăbit ca să se mai miște. Se simțea de parcă îi fuseseră afirmate greutatea de mîini și de picioare.

- Ajută-mă, i-a spus lui Evie. Nu voia să rămînă întins pe spate. Evie l-a înțeles imediat și i-a îndesat o pernă la spate.

- Bună ziua, domnule, s-a auzit vocea bari-tonală a doctorului. Era un bărbat mereu zîmbitor, cu barbă argintie și fața rumenă. Speram în unele ameliorări, i-a spus el lui Evie. Febra i-a mai scăzut?

Ea a clătinat din cap.

- îi e foame sau sete?

- îi dau cîte puțină apă, din cînd în cînd, a murmurat Evie, luîndu-l de mînă pe Sebastian. Dar nu poate mîncă nimic, nici măcar supă.

- Trebuie să-i examinez rana.

Sebastian a simțit cum îi erau date deoparte hainele și bandajul. A încercat să protesteze, pentru că i se părea indecent, dar Evie i-a pus mîna pe piept, oprindu-l:

- Nu-i nimic, i-a șoptit. Încearcă să te ajute.

Prea slăbit ca să-și poată ridica singur capul,

Sebastian s-a concentrat asupra figurii lui Evie, atunci cînd i-a studiat rana, alături de doctor. Expresia ei nu s-a schimbat, dar și-a dat seama după cît de des clipea că starea lui nu se îmbunătățise.

- Este exact cum mă temeam, a spus încet Hammond. Îi supurează, vezi? Trebuie să îndepărtăm din sîngele bolnav. Să sperăm că astfel inflamația se va reduce.

- Dar a pierdut deja atît de mult sînge... a spus Evie, nesigură.

- Nu-i scot mai mult de doi litri, i-a răspuns ferm Hammond. A încercat să o liniștească. Nu-i voi face nici un rău, doamnă, din contră. Asta va contribui la decompresia vaselor de sînge.

Sebastian privise mereu cu neîncredere acest procedeu, iar acum, că era vorba de propria-i persoană, cu atît mai mult. Pulsul i s-a accelerat frenetic. A strîns-o pe Evie de mînă.

Nu, a murmurat. Un val de amețală l-a cuprins iar în fața ochilor avea sute de stelute. Nici nu și-a dat seama cînd a leșinat, însă cînd a deschis din nou ochii a descoperit că avea un braț legat de spătarul unui scaun, cu un lighean așezat dedesubt. În vas nu era sînge — încă - dar Hammond se apropia chiar atunci, ținînd ceva în mînă.

- Ce este aceasta? a auzit vocea lui Evie. Sebastian a apelat la toată forța de care era capabil ca să se poată întoarce spre ea.

- Se numește sacrificator, i-a răspuns doctorul. E cea mai eficientă ustensilă, mult superioară vechii lanțete.

- Evie, a șoptit Sebastian. Ea părea să nu-l audă. Îl privea cu mare atenție pe Hammond, care continua să-i explice:

- În cutia aceasta sînt douăsprezece lame prinse pe circumferința unei rozete acționate de un arc. Cu o simplă apăsare, lamele pătrund în carne și sîngele începe imediat să curgă.

-Evie.

Ea l-a privit pe Sebastian. Ceea ce a citit pe chipul lui a făcut-o să se apropie imediat de pat.

- Da, i-a răspuns, cu o cută de îngrijorare pe frunte. O să te ajute, dragul meu...

- Nu. Avea să-l omoare. Îi era și așa atît de greu să lupte cu febra și cu durerile. Dacă mai pierdea sînge nu avea cum să mai supraviețuiască. A încercat să-și retragă mîna dar scaunul nici nu s-a clintit măcar. La naiba! S-a uitat la soția lui, luptîndu-se cu un nou val de amețală. Nu... a repetat el. Nu-l lăsa...

- Iubitule, a șoptit Evie și s-a aplecat să-l sărute pe buze. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Ar putea fi singura ta șansă.

- O să mor, Evie... Privirea i se împăienjenea: S-a chinuit să țină ochii deschiși, deși o vedea ca prin ceață. O să mor, a șoptit el din' nou.

- Lady St. Vincent, s-a auzit vocea sigură a doctorului Hammond, temerea soțului dumitale este pe deplin justificată. Și totuși, judecata lui este afectată de boală. În astfel de momente soția este cea care trebuie să hotărască.

Călăul, se părea, putea să apară sub diverse chipuri. Evie era singura lui speranță. Sebastian nu ar fi crOzut niciodată că va ajunge aici... ca viața lui să depindă de decizia unei tinere care, mai mult ca sigur, avea să cedeze în fața lui Hammond. Sebastian nu mai avea la cine să apeleze, în afara ei.

I-a simțit degetele atingîndu-i obrazul înfier- bîntat și a ridicat privirea spre ea, rugător, incapabil să scoată vreun cuvînt.

Dumnezeule, Evie, nu-lăsa...

- Bine, a spus Evie, uitându-se la el. Inima lui Sebastian s-a oprit pentru o clipă. Era convins că ea i se adresase doctorului. Ea s-a apropiat însă de scaun, i-a desfăcut mîna și a început să-i maseze pielea înroșită.

Cînd a vorbit, se bîlbîia puțin:

- Domnule d-doctor... Lordul St. Vincent nu este de acord cu a-această procedură. Iar eu trebuie să-i îndeplinesc dorința.

Spre eterna lui umilire, Sebastian a lăsat să-i scape un oftat de ușurare.

- Te rog să te mai gîndești, i-a spus grav Hammond. Este dorința unui om care și-a ieșit din minți din cauza febrei. Poate să moară. Lasă-mă să-l ajut. Trebuie să ai încredere în judecata mea, pentru că am multă experiență în astfel de cazuri.

Evie s-a așezat cu grijă pe pat și i-a sprijinit capul lui Sebastian în poală.

- Am tot respectul pentru j-j... S-a oprit și a clătinat cu putere din cap, enervată de propria bîlbîială. Soțul meu are dreptul să la decizii în ceea ce-l privește.

Sebastian și-a încleștat degetele în fusta ei. Bîlbîiala era un semn clar al anxietății ei. Nu avea însă de gînd să dea înapoi. Avea să-i stea alături. El a oftat adînc, mai relaxat.

Hammond a clătinat din cap și a început să-și strîngă instrumentele.

- Nu-mi dați voie să-mi fac meseria, a spus cu demnitate, și nu-mi respectați opiniile profesionale. Mă tem că nu vă mai pot fi de nici un folos. Prevăd un sfîrșit nefericit al acestei situații dacă nui se administrează tratamentul adecvat. Dumnezeu să vă ajute pe amîndoi.

Doctorul a ieșit din încăpere cu un aer dezaprobator.

Ușurat peste măsură, Sebastian i-a atins coapsa lui Evie cu degetele lui lungi.

- Cale bătută! a reușit să rostească atunci cînd ușa s-a închis în urma lui Hammond.

Evie nu știa dacă să rîdă sau să plîngă.

- Ești un nesuferit încăpățînat! i-a spus, cu ochii încă în lacrimi. Tocmai am reușit să-l punem pe fugă unul dintre cei mai renumiți doctori din Londra. Orice alt doctor vom aduce va dori să facă același lucru. Să-ți ia sînge. După cine să mai trimit acum? După vrăjitoare? După vreun șaman? După prezicătoarea de la Covent Garden?

Cu ultimele puteri, Sebastian a reușit să-i ducă mîna la buze.

- Tu, i-a șoptit. Doar pe tine te vreau.

CAPITOLUL 19

Evie a avut multe îndoieli după clipa în care a decis să nu-l lase pe doctorul Hammond să se ocupe de Sebastian. După plecarea acestuia, starea lui Sebastian s-a înrăutățit considerabil, rana i s-a inflamă și mai tare iar temperatura i-a crescut și mai mult. La miezul nopții nu mai era lucid. Ochii îi ardeau, cu străluciri diavolești, fața îi era roșie. O privea pe Evie fără să o recunoască și murmură cuvinte fără înțeles.

- Șșt, îi șoptea Evie din timp în timp. Șșt, Sebastian, nu... Dar el continua, mintea lui era tot mai chinuită. Într-un final, ea a renunțat să mai încerce să-l facă să tacă, i-a luat mîinile într-ale ei și i-a ascultat răbdătoare litania. Dacă ar fi fost conștient, nu ar fi permis nimănui să pătrundă în sufletul lui, să-i știe cele mai ascunse gînduri. Dar Evie știa mai bine ca oricine ce însemna să trăiești în singurătate, să tînjești după un suflet- pereche. Și mai înțelegea că tocmai singurătatea îl transformase în omul care era acum.

După un timp, cînd glasul lui răgușit s-a stins în cîteva șoapte, Evie i-a schimbat compresa rece de pe frunte și i-a umezit buzele crăpate, l-a cuprins obrazul în palmă, iar barba lui îi înțepa pielea. În

delirul lui, Sebastian și-a lipit și mai tare obrazul de mîna ei, cu un murmur incoerent. O ființă frumoasă, chinuită, plină de păcate. Unii ar fi spus că nu ar fi trebuit să îngrijească un astfel de ora,' dar cînd se uita la bărbatul neajutorat își dădea seama că nici un altul nu avea să însemne același lucru pentru ea... pentru că în ciuda a toate, el fusese dispus să-și dea viața pentru ea.

S-a urcat în pat, lîngă el, și **a astupat cu palma** inelul atîrnat de lanțul de ia **gîtul lui. A adormit** lîngă el, pentru cîteva ore.

■S-a trezit cînd s-au ivit zorii și și-a dat seama că Sebastian nu se mișca deloc. I-a atins fruntea și gîtul. Ardea. Părea imposibil ca un om să fie atît de fierbinte. A coborît din pat și a tras cu disperare de șnurul clopoțelului.

Cu ajutorul lui Cam și' al servitoarelor, Evie a acoperit patul cu o pînză impermeabilă, după care i-a pus lui Sebastian pe trup săculeți din muselină plini cu gheață. Sebastian nu a scos nici un sunet și nici nu s-a mișcat în tot acest timp. Speranțele lui Evie s-a năruit curînd, pentru că febra a început din nou să urce, după ce scăzuse un scurt răstimp.

Cam, care preluase și îndatoririle lui Sebastian, părea la fel de obosit ca și Evie. încă îmbrăcat în costum de seară, cu cravata gri atîrnîndu-i la gît, s-a apropiat de Evie.

Pînă atunci ea nu cunoscuse cu adevărat ce însemna disperarea. Nu deznădăjduise nici măcar în cele mai negre zile petrecute în casa familiei Maybrick. Dar dacă Sebastian murea, totul se năruia.

Sebastian fusese bărbatul care o eliberase din temnița propriei sfoșenii. Și avusese grijă de ea, de la început, așa cum nu o mai făcuse nimeni. Și- a amintit de cărămida fierbinte pe care i-o adusese în trăsură, în timpul călătoriei lor spre Scoția, și a zîmbit. I s-a adresat lui Cam, fără să-și desprindă privirea de la chipul de ceară al soțului ei:

- Nu mai știu ce să fac. După orice doctor aș trimite ar vrea să procedeze la fel ca Hammond. Iar eu i-am promis că nu voi permite asta.

Cam a ridicat mîna și i-a îndepărtat șuvițele de păr care îi cădeau în ochi.

- Bunica mea a fost vindecătoare, a spus el gînditor. îmi amintesc că ea vindeca astfel de răni spălîndu-le cu apă sărată și punînd mușchi de turbă. Iar. cînd aveam febră mă puneam să mestec rădăcini de barba-împăratului.

- Barba-împăratului, a repetat Evie. N-am auzit dea pînă acum.

Crește în ținuturile cu mlaștini de turbă și iarbă nipgră.

- Crezi că ai putea găsi?

- Rădăcini de barba-împăratului?

-Și turbă.

- Cred că da, deși va dura.

- Nu cred că mai are mult timp la dispoziție. Vocea i s-a frînt. îngrozită că nu-și va mai putea stăpîni emoția, s-a tras de lîngă Cam, care încerca să o consoleze. Nu... Sînt bine. Te rog, găsește... ce crezi tu că-i poate fi de ajutor.

- Mă întorc curînd. Și a dispărut cît ai clipi.

Evie a rămas lîngă patul lui Sebastian, chinuită din cauza indeciziei, conștientă că ar fi trebuit să se odihnească, să mănînce ceva. Se temea însă să-l lase singur, chiar și pentru cîteva minute.

A încercat să-și limpezească mintea și să ia o hofărire, dar creierul parcă îi era blocat. Așezată pe scaun, își fixa cu privirea soțul aflat pe moarte. Era epuizată, nu mai era în stare nici măcar să gîndească, cu atît mai puțin să ia o hotărîre. Nici nu și-a dat seama că a intrat cineva în cameră, fiind atentă doar la mișcările slabe ale pieptului lui Sebastian, semn că respira încă. După un timp a conștientizat că un bărbat se apropiase de scaunul ei. Prezența lui emana vitalitate și forță în atmosfera împietrită a camerei. A ridicat privirea. Era lordul Westcliff, care părea foarte îngrijorat.

Fără să scoată un cuvînt, i-a întins mîna, să o ajute să se ridice.

-Ți-am adus pe cineva, i-a spus încet. Evie s-a întors, încercînd să distingă cine era.

Era Lillian Bowman, acum lady Westcliff, care arăta uimitor în rochia ei roșie. Pielea ei delicată era ușor bronzată de soarele-din sudul Italiei iar părul negru îi era strîns într-un coc foarte la modă, pe ceafă, prins cu panglici din mătase. Lillian era înaltă și subțire, genul de fată care ar fi putut deveni cu ușurință căpitan pe o navă de piraiți... o fată făcută pentru aventuri periculoase, neconvenționale. Deși nu era la fel de romantică și frumoasă ca Annabelle, Lillian avea trăsături care o distingeau imediat ca fiind americană, chiar înainte de a-i auzi accentul newyorkez.

Din cercul lor de prietene, Evie se simțise cel mai apropiată de ea. Lillian nu avea blîndețea maternă a lui Annabelle și nici optimismul molipsitor al lui Daisy... și o intimidase întotdeauna cu limba ei ascuțită și nerăbdarea ei. Și totuși, Lillian era cea pe care puteai conta atunci cînd dădeai de necaz. După ce a studiat-o o clipă, Lillian s-a apropiat de ea fără să ezite și a îmbrățișat-o.

- Evie, i-a murmurat cu dragoste. În ce te-ai băgat?

Surpriza și ușurarea de a-și revedea prietena au copleșit-o pe Evie. Ochii o usturau și i s-a pus un nod în gît. Nu și-a mai putut reține lacrimile. Ullian a strîns-o și mai tare în brațe.

- Ar fi trebuit să-mi vezi reacția cînd Annabelle și Daisy mi-au spus ce ai făcut. Aproape că am căzut din picioare, după care i-am tras cîteva înjurături lui St. Vincent, pentru că a profitat de tine. Am fost chiar tentată să vin aici și să-l împușc cu mîna mea. Dar se pare că altul mi-a luat-o înainte.

- îl iubesc, a spus Evie printre sughituri.

- Nu se poate! a spus Lillian.

- Ba da, îl iubesc, și îl voi pierde, ca pe tata. Nu voi putea suporta... cred că o să înnebunesc.

Lillian a oftat și a șoptit:

- Numai tu ești în stare să iubești un ticălos, un fanfaron egoist ca el. Recunosc, este atrăgător... dar ar fi trebuit să-ți îndrepti afecțiunea spre cineva care să te iubească la rîndul lui.

- Lillian, a protestat slab Evie.

- Bine, bine, știu că nu trebuie să vorbești de rău un om aflat în suferință. O să-mi țin gura, pentru moment. S-a dat un pas înapoi și a privit-o. Au vrut și fetele să vină, dar Daisy este nemăritată și nu poate nici să strănute dacă nu are însoțitoare, iar Annabelle obosește imediat, din cauza sarcinii. Dar sîntem noi aici, eu și Westcliff, și ne vom ocupa de toate,

- Rana lui... s-a infectat... E în comă, cred.

Lillian s-a întors spre soțul ei și l-a întrebat pe o

tonalitate complet nepotrivită pentru încăperea în care zăcea un bolnav: .

- E în comă, Westcliff?

Westcliff, care stătuse pînă atunci aplecat asupra lui Sebastian, i-a aruncat o privire muștrătoare:

- M-aș mira să fie, după zgomotul pe care-l faceți amîndouă. Nu, dacă ar fi în comă nu ar reacționa în nici un fel. Și a fost evident deranjat de țipetele voastre.

- Nu am țipat, am vorbit mai tare, l-a corectat Lillian. E o diferență.

- Este? a întrebat-o Westcliff cu un aer inocent, acoperindu-l pe Sebastian pînă la talie cu pătura. Ridici vocea atît de des încît nici nu-mi mai dau seama. v

Lillian a rîs și a eliberat-o pe Evie din îmbrățișare.

- Orice femeie ar face la fel ca mine, dacă ar fi măritată cu tine... Dumnezeu! E oribil! a exclamat ea, văzînd rana pe care Westcliff tocmai o descoperea.

- Da, a încuviințat sumbru Westcliff, uitîndu-se la rana infectată

Evie s-a apropiat imediat de pat, ștergîndu-și lacrimile de pe obraji. Atent, ca de obicei, Westcliff i-a întins o batistă curată. Ea și-a șters ochii și și-a suflat nasul în timp ce și privea soțul.

- Este așa de ieri după-amiază, i-a spus lui Westcliff cu glas tremurat. Nu l-am lăsat pe doctorul Hammond să-i scoată sînge... pentru că nu a vrut Sebastian. Dar acum cred că ar fi trebuit să-l las. Poate că-i făcea bine. Numai că... Nu am vrut să fac nimic împotriva voinței lui. M-a privit într-un fel... .

- Nu cred că i-ar fi ajutat, a întrerupt-o Westcliff. De fapt, sînt mai mult ca sigur că i-ar fi fost fatal. Lillian s-a apropiat de pat și i-a privit îndeaproape rana, apoi chipul palid

- Ce e de făcut, atunci?

- Domnul Rohan mi-a sugerat să-i spal bine rana cu apă cu sare, a spus Evie acoperindu-i ușor rana și trăgîndu-i cearceaful pînă la gît. Și știe o plantă care ar putea să-i scadă febra. A plecat să o caute.

- Am putea să-l frecăm cu usturoi, a sugerat Lillian. Dacădaca noastră făcea asta cînd ne tăiam sau ne zgîriam. Ajută la vindecare.

- Bătrîna mea menajeră folosea oțet, a murmurat Westcliff. Ardea ca naiba, dar ajuta. Cred că ar trebui să facem o combinație din toate astea și să adăugăm și niște terebentină.

Lillian l-a privit neîncrezătoare.

-Rășină fluidă?

- Distilată, i-a răspuns Westcliff. Am văzut cum vindeca cangrena. S-a întors spre Lillian și a sărutat-o pe frunte. Mă duc să procur cele necesare și să aflu proporțiile. Era serios, dar ochii lui o priveau cu căldură. Te las pe tine să te ocupi de toate, în lipsa mea. Am încredere în mîinile tăie pricepute.

Lillian l-a mîngîiat cu tandrețe pegît, atingîndu-i ușor, în treacăt, gulerul cămășii.

- Ai face bine să te întorci cît mai repede. Dacă St. Vincent se trezește și își dă seama că e în mîinile mele, s-ar putea să nu supraviețuiască șocului.

Și-au zîmbit, iar Westcliff a ieșit din încăpere.

- Ce ființă arogantă! a spus Lillian, surîzătoare, privind în urma lui. Doamne, cît de mult îl iubesc! Evie se clătina din picioare.

- Cum ai...

- Avem multe să ne spunem, draga mea, a întrerupt-o Lillian. Dar trebuie să o lăsăm pe mai tîrziu. Ești epuizată. Și, sinceră să fiu, cred că nu ți-ar prinde rău și o baie. A sunat clopoțelul. O să cer să ți se umple cada. Te speli, după care bei un ceai și mănînci ceva, măcar puțină pîine prăjită.

Evie a clătinat din cap și a deschis gura să protesteze, dar Lillian nu a lăsat-o.

- îl veghez eu pe St. Vincent.

Evie o privea și nu-i venea să creadă. Cum de prietena ei se oferea să-l vegheze pe cel care o răpise? Lillian nu era deloc genul iertător.

- Nu pot să cred că te oferi... după tot ce ți-a făcut.

Lillian i-a zîmbit.

- Nu o fac de dragul lui, ci pentru tine. Și pentru Westcliff, care nu știu pentru ce motiv nu vrea să-l considere o cauză pierdută. Și-a dat ochii peste cap, văzînd că Evie continua să ezite. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te și fă-ți baie! Și fă ceva cu părul tău. Nu trebuie să-ți faci griji pentru St. Vincent. Mă voi purta cu el la fel de blînd ca și cu soțul meu.

- Mulțumesc mult, a șoptit Evie, simțind că îi dădeau iar lacrimile.

- Oh, Evie... Chipul lui Lillian s-a îmblînzit, arborînd o compasiune pe care Evie nu o mai văzuse niciodată la ea. A îmbrățișat-o iar pe Evie și i-a spus, cu fața cufundată în părul ei încîlcit: nu va muri, să știi. Numai oamenii cumsecade, cucernici, mor înainte de vreme. A rîs amar. În timp ce ticăloșii egoiști ca St. Vincent trăiesc mult și bine ca să-i poată chinui pe ceilalți.

Cu ajutorul unei servitoare, Evie și-a făcut baie și s-a schimbat într-o rochie comodă, de zi, la care nu trebuia să poarte corset. Și-a periat părul și l-a împletit într-o coadă lungă, pe spate, și s-a încălțat cu o pereche de papuci tricotați. S-a întors în camera lui Sebastian și a văzut că între timp Lillian făcuse puțină ordine și trăsese draperiile, își încinsese o pînză în talie, ca un șorț, și era stropită și pătată de sus pînă jos.

- Am reușit să-l fac să înghită puțină supă, i-a explicat Lillian. A fost al naibii de greu - nu pot să spun că era pe deplin conștient, dar am insistat și am reușit să-i torn pe gât cam un sfert de cană. Cred că a băut convins fiind că eram doar un coșmar și urma să dispar dacă îmi făcea pe plac.

Evie nu reușise să-l facă să înghită nimic de aproape două zile.

- Ești cea mai minunată...

- Da, da, știu. Lillian a fluturat din mână. Laudele o stînjeniseră întotdeauna, ți-au adus deja mîncarea. E acolo, lîngă fereastră, pe măsuță. Ouă și pîine prăjită. Sâ mănînci tot, draga mea. N- aș vrea să fiu nevoită să folosesc forța și cu tine.

Evie s-a așezat, ascultătoare și a mușcat din felia de pîine cu unt, în timp ce Lillian schimba compresa de pe fruntea lui Sebastian.

- Trebuie să recunosc, a murmurat Lillian, că e greu să-l disprețuiești atunci cînd îl vezi într-o asemenea stare. Mai ales că ai fi putut să fii tu în locul lui. S-a așezat pe scaunul de la căpățîiul lui și a privit-o curioasă pe Evie. De ce a făcut-o, mă întreb? E egoist pînă în măduva oaselor. Nu e genul de om care să se sacrifice pentru cineva.

- Nu este egoist, a șoptit Evie și a luat o înghițitură de ceai.

- Westcliff este de părere că St. Vincent este îndrăgostit de tine.

Evie s-a înecat, dar nu a îndrăznit să ridice privirea din ceașca de ceai.

- D-de ce crede asta?

- Îl cunoaște pe St. Vincent încă de cînd erau copil și îl citește ca pe-o carte deschisă. E de părere că o fată ca tine î... hmm, cum a spus, exact?... Nu-mi amintesc cuvintele, dar spunea ceva cum că ai fi o fantezie secretă, bine ascunsă de-a lui.

Evie simțea că obrajii îi luau foc, deși în suflet îi înmugurise speranța. A încercat să-i dea un răspuns ironic;

- Credeam că singura lui fantezie este să se culce cu cît mai multe femei.

Lillian i-a zîmbit:

- Dragă, asta nu e fantezie, este realitatea. Probabil că tu ești prima fată dulce și decentă cu care a avut de-a face.

- A petrecut destul de mult timp cu tine și cu Daisy în Hampshire, a încercat Evie să o contrazică.

Lillian părea și mai amuzată.

- Eu nu sînt deloc dulce, draga mea. Și nici sora mea nu este. Să nu-mi spui că ai crezut asta, în tot acest timp?

Exact în clipa în care Evie termina de mîncat au intrat Cam și Westcliff, încărcăți cu borcane, sticlute și o mulțime de alte obiecte ciudate. Erau însoțiți de două servitoare cu oale cu apă fierbinte și teacuri de prosoape. Deși Evie a vrut să-i ajute, i-au spus să stea deoparte și au aranjat obiectele la capul patului. Au aranjat prosoapele de-a lungul trupului lui Sebastian, lăsînd descoperită doar zona unde se afla rana.

- Ar fi bine dacă i-am da puțină morfină înainte, a spus Westcliff. Ceea ce urmează să suporte va fi mai dureros ca împuşcătura.

- Poate fi făcut să înghită, a spus Lillian, hotărîtă. Să încerc eu, Evie?

- Nu, lasă-mă pe mine. Evie s-a apropiat și a măsurat o doză de morfină pe care a pus-o într-un pahar. Cam a venit lîngă ea și i-a întins un pachetel din hîrtie.

- Ai aici rădăcini de barba-împăratului, i-a spus. Le-am găsit în prima farmacie în care am intrat. Cu turba a fost mai greu, dar am reușit să o găsec și pe ea.

Evie sf-â sprijinit de el, mulțumindu-i fără cuvinte.

-Cîtsă-i dau?

- Pentru un bărbat de statura lui, cred că două linguri cel puțin.

Evie a amestecat și cele două linguri, iar apa s- a înnegrit. Fără îndoială avea un gust groaznic. Spera însă să-l poată face pe Sebastian să o înghită. S-a urcat în pat, lîngă el și l-a mîngîiat ușor pe pâr.

- Trezește-te, Sebastian, i-a șoptit. Trebuie să iei medicamentul... El nu a reacționat nici atunci când ea și-a trecut brațul pe sub gâtul lui și a încercat să-i ridice capul.

- Nu, nu, nu, s-a auzit vocea fii Lillian. Ești mult prea blîndă cu el, Evie. Eu a trebuit să-i zgîlții zdravăn ca să se trezească și să bea supă. Lasă-mă să-ți arăt. S-a urcat ia rîndui ei pe pat, alături de Evie și i-a zguduit de cîteva ori pînă cînd el a gemut și a deschis ochii pe jumătate, privindu-le pe amîndouă fără să le recunoască.

- Sebastian, a spus Evie blînd. Trebuie să iei medicamentul.

El a încercat să se întoarcă dar efortul a creat presiune asupra zonei unde era rana iar durerea l-a făcut să reacționeze violent. Evie și Lillian s-au trezit aruncate din pat cu o singură mișcare a brațului lui puternic.

- Au! a strigat Lillian, în timp ce Evie abia a reușit să nu verse conținutul paharului.

Sebastian delira, gemea, tremura. Deși pe Evie b uimea forța lui, era bucuroasă că nu-și pierduse puterea. Îl prefera așa, și nu pe Sebastian cel care nu se mișca deloc, care părea să zacă pe patul morții.

Lillian nu părea însă să fie de aceeași părere.

- Va trebui să-l legăm, a spus ea scurt. Nu vom putea să-l facem să stea nemișcat cînd îi vom trata rana.

- Nu vreau... a început Evie, dar Cam a fost și el de acord.

- Lady Westcliff are dreptate.

Evie a tăcut și s-a ridicat încet, l-a întins mîna lui Lillian și a ajutat-o să se ridice, continuînd să-l privească pe Sebastian, care tremura, cu ochii închiși. Era de necrezut că un om cu vitalitatea lui putea ajunge astfel: lipsit de culoare, cu buzele crăpate și încercănat.

Era dispusă să facă orice ca să-l ajute. Hotărîtă, a luat cîteva bucăți de pînză curată și i le-a întins lui Cam, pe deasupra trupului lui Sebastian.

Băiatul s-a apropiat pe rînd de fiecare stîlp al patului și i-a legat mîinile și picioarele.

- Să-i dau eu medicamentul? a întrebat, privind-o pe Evie.

- Mă descurc, i-a răspuns ea și s-a urcat înapoi pe pat, lîngă el. l-a mai pus o pernă sub cap și l-a ținut de nas. Cînd Sebastian a deschis gura să respire ea i-a turnat lichidul pe gît. El s-a înecat, s-a sufocat, dar l-a înghițit pe tot. Cam a ridicat o sprinceană, impresionat de eficiența ei. Sebastian se zvîrcolea și încerca în zadar să-și desfacă mîinile. Evie s-a aplecat deasupra lui, l-a mîngîiat și i-a vorbit abia șoptit, lipită de obrazul lui.

Cînd el s-a liniștit, în final, Evie a ridicat privirea și a văzut-o pe Lillian care se uita la ea într-un fel ciudat. Făcuse ochii mici și a clătinat din cap, ca și cum toată situația o uimea.

Între timp, Westcliff își scosese haina și își suflecuse mînele. Acum mesteca în ceva care scotea un abur caustic. Lillian, care era sensibilă la mirosuri, s-a strîmbat, cutremurîndu-se.

- E cea mai cumplită combinație de mirosuri din cîte am înfîlnit.

- Terebentină, usturoi, otet și alte cîteva ingrediente recomandate de farmacist, printre care și ulei de trandafir, i-a explicat Cam. Ne-a mai spus ca după aceea să-i punem un bandaj cu miere, ca să nu se suprainfecteze rana.

Evie a făcut ochii, mari cînd Cam a deschis o cutie din lemn din care a scos o pîlnie din alamă și un obiect cilindric cu un mîner la un capăt și ceva care semăna cu un ac la celălalt capăt.

- C-ce este? a întrebat ea.

- Am luat-o tot de la farmacie. Este o seringă. Cînd i-am spus farmacistului ce vrem să facem, ne-a spus că o rană de profunzimea acesteia poate fi curățată bine doar cu așa ceva.

- Va fi neplăcut, le-a spus Westcliff celor două femei. Cred că ar fi mai bine... S-a uitat cu atenție la Lillian.

- Rezist, dacă e nevoie.

Pe fața mereu impasibilă a lordului a apărut un zîmbet.

- Te scutim de data asta, iubita mea. Vrei să mergi în camera alăturată?

- Voi sta la fereastră, a spus Lillian și s-a îndepărtat rapid de pat.

Westcliff s-a uitat întrebător la Evie:

- Unde trebuie să stau? a spus ea.
- în stînga mea. Vom avea nevoie de multe prosoape și cîrpe, așa că va trebui ca tu să le înlocuiești pe cele murdare.

- Da, bineînțeles. S-a așezat lîngă el în timp ce Cam s-a dus în dreapta. Evie a privit profilul durai lordului Westcliff. Era greu de crezut că un om atît de puternic, cel care o intimidase dintotdeauna, era capabil să facă atît de multe pentru un prieten care îl trădase. A fost cuprinsă de un val de grațitudine și nu s-a putut abține să nu-l prindă ușor de mîneacă. Înainte de a începe, domnule, vreau să...

Westcliff și-a aplecat capul spre ea.

-Da?

Nu era la fel de înalt ca Sebastian, așa că nu i-a fost greu să se ridice pe vîrfuri și să-l sărute pe obraz.

- Mulțumesc pentru ajutor, a spus ea, privind fix în ochii lui negri, mirați. Ești cel mai onorabil om din cîți am cunoscut.

Pentru prima oară de cînd se cunoșteau, lordul Westcliff părea să fi rămas fără cuvinte.

Lillian îi privea zîmbind, din celălalt colț al încăperii.

- Nu e complet dezinteresat, i-a spus ea lui Evie. Cred că profită de prilej ca să-i pună literalmente sare pe rană lui St. Vincent. Deși încerca să pară vitează, Lillian a pălit și s-a prins de brațele scaunului cînd l-a văzut pe Westcliff luînd o lanțetă subțire și apropiindu-se de rană.

Chiar și după doza generoasă de morfină Sebastian s-a zvîrcolit de durere și a scos gemete incoerente de protest. Cam l-a imobilizat complet, dar cel mai greu a fost cînd Westcliff a început să-i spele rana cu apă cu sare. Sebastian a strigat și s-a zbătut dar seringă a fost umplută și golită de repetate ori, pînă cînd din rană a fișnit doar sînge curat. Lordul avea o precizie și o eficiență pe care i-ar fi admirat-o orice chirurg. Evie a reușit să-și învingă angoasele și i-a ajutat cu detașare pe Cam și Westcliff. îndepărta metodic prosoapele murdare și le înlocuia cu altele curate. Spre Ușurarea ei, curînd Sebastian și-a pierdut cunoștința și nu a mai simțit nici o durere.

După ce Westcliff a curățat bine rana i-a aplicat un strat gros de terebentină. S-a dat deoparte și a privit cu atenție în timp ce Cam pune turbă într-o bucată de muselină curată, o cufunda în miere și o pune pe rană.

- Gata, a spus el, mulțumit, în timp ce-i desfăcea lui Sebastian mîinile și picioarele. Se va vindeca. Îi vom schimba bandajele cîteva zile, apoi vom lăsa pielea să se refacă.

Și-au unit eforturile ca să-l înfășoare cu un bandaj în jurul taliei și să-i schimbe cearceafurile ude. Cînd totul s-a terminat, Evie a început să tremure din cap pînă în picioare. A constatat cu surprindere că și Westcliff părea obosit, atunci cînd și-a șters fruntea cu o cîrpă curată și a oftat. Lillian s-a apropiat imediat de el și l-a îmbrățișat.

- Gred că ar fi bine să-i schimbăm bandajele de două ori pe zi, a spus Cam, fără să i se adreseze cuiva în mod special în timp ce-și spăla mîinile cu săpun. Dacă febra nu-i scade pînă la miezul nopții îi vom dubla doza de barba-împăratului. l-a făcut semn lui Evie să se apropie și a ajutat-o să-și spele mîinile și brațele. Totul va fi bine, draga mea, i-a spus el. Rana nu arăta într-atît de urît precum am crezut. M-am uitat cu atenție în timp ce i-o curăța Westcliff.

Evie a clătinat din cap. Părea un copil așa, stînd ca el să-i șteargă mîinile ude.

- Nu îndrăznesc să mai sper nimic. Sau să cred... Vocea i s-a frînt iar pămîntul i-a fugit de sub picioare. A încercat să rămînă în picioare dar Cam a prins-o imediat și i-a șoptit:

- în pat cu tine.

- Sebastian... a murmurat ea.

- Avem noi grijă de el cît timp te odihnești.

Ea nu avea de ales, pentru că oboseala își spunea cuvântul. Cam a ajutat-o să se întindă pe pat și a învelit-o ca pe un copil. Curînd, s-a cufundat într-un somn fără vise.

Evie s-a trezit și a văzut flacăra unei lumînări așezate pe măsuță. Lîngă pat stătea cineva. Era Lillian. Părea extenuată.

Evie s-a ridicat, frecîndu-se la ochi.

- E seară? a întreat ea. Înseamnă că am dormit întreaga după-amiază.

Lillian i-a zîmbit.

- Ai dormit o zi și jumătate, draga mea. Westcliff și cu mine l-am vegheat pe St. Vincent în timp ce Cam s-a ocupat de club.

- Sebastian... este...?

Lillian i-a luat mîna în mîinile ei și a întreat-o cu blîndețe:

- Ce vrei să afli mai întîi? Vestea bună sau pe cea proastă?

Evie a clătinat din cap, incapabilă să vorbească. Își privea prietena fără să clipească iar buzele îi tremurau.

- Vestea bună este că febra a cedat iar rana nu pare să se fi infectat din nou. A zîmbit și a adău gat: vestea proastă este că va trebui să rămîi măritată cu el pentru tot restul vieții tale.

Evie a izbucnit în lacrimi. Și-a acoperit ochii cu mîna rămasă liberă în timp ce umerii i se scuturau de hohote de plîns. A simțit cum degetele lui Lillian o strîngeau și mai tare.

- Te înțeleg, i-a spus Lillian, Și eu aș plînge dacă ar fi soțul meu, deși din motive diferite.

Evie a chicotit printre suspine și a clătinat din cap.

- E conștient? Vorbește?

- Da. A întreat de tine de cîteva ori și a fost destul de supărat că nu am vrut să te trezesc pînă acum.

- Sînt convinsă că nu a vrut să pară nerecunoscător, a spus ea repede. După tot ce ați făcut...

- Nu e nevoie să-l scuzi, i-a răspuns Lillian ironic. Îl cunosc destul de bine. Tocmai de aceea nu-l cred în stare să mai țină la altcineva în afara propriei persoane. Puțin, poate, foarte puțin, pare să țină la tine. Dar dacă asta te va face fericită, îl vom tolera. A strîmbat din nas: ce bine că familia mea are o fabrică de săpun! O să-mi trebuiască o sută de bucăți să pot scoate din pori mirosul de puroi.

- Nu voi putea să-ți mulțumesc niciodată îndeajuns pentru că ai avut grijă de el.

Lillian s-a ridicat și s-a întins.

- Nu trebuie să-mi mulțumești, i-a răspuns veselă. A meritat. De aici încolo nu mă va putea privi în ochi fără să se simtă umilit pentru că l-am văzut gol și neajutorat.

- L-ai văzut gol? a întreat Evie.

- Oh, a spus Lillian îndreptîndu-se spre ușă, am mai aruncat cîte o privire, cînd și cînd. Ar fi fost imposibil să n-o fac, dat fiind locul unde este rana. A ajuns în prag și a privit-o șmecherește pe Evie. Trebuie să recunosc că zvonurile în privința dimensiunilor... nu îl avantajau nici pe departe.

- Ce zvonuri? a întreat Evie, dar Lillian ieșise deja rîzînd.

CAPITOLUL 20

După nici o săptămînă, Sebastian devenise cel mai dificil pacient din lume. Se vindeca remarcabil de repede, deși nu îndeajuns de rapid cum ar fi vrut el. Nu era deloc de înțeles, nu mai avea deloc răbdare. Voia să se îmbrace ca de obicei, să mănînce mîncare adevărată, insista să se dea jos din pat și să o pornească prin apartament și pe coridoare, ignorînd cu încăpățînire protestele lui Evie. Știa prea bine că nu trebuia să se forțeze, că era nevoie de timp și răbdare, dar nu reușea să se abțină.

Nu trebuise niciodată să se bazeze pe nimeni... iar acum le datora viața lui Westcliff, Lillian, Cam

și mai ales lui Evie. Era copleșit de sentimente necunoscute pînă atunci, precum gratitudinea și rușinea. Nu-i putea privi în ochi, așa că singurul refugiu îl găsea în aroganță.

Cele mai grele momente erau atunci cînd era singur cu Evie. De fiecare dată cînd ea intra în cameră se simțea cuprins de o emoție care nu-i era familiară, iar lupta interioară îl secătuia. I-ar fi fost de ajutor dacă ar fi reușit să stîrnească o ceartă, orice ar fi determinat-o să păstreze distanța. Era însă imposibil, atîta vreme cît ea îi îndeplinea orice dorință cu răbdare și infinită înțelegere. Nu o putea acuza că se aștepta la grațitudine din partea lui pentru că nu-i sugerase măcar asta. Nu o putea acuza nici că îl sufoca pentru că se ocupa de el cu eficiență și-l lăsa singur în restul timpului, venind doar dacă era chemată.

El, cel pe care nimic nu-l speria, era îngrozit din cauza puterii pe care ea o avea asupra lui. Și era înspăimîntat de propria-i dorință de a o avea tot timpul lîngă el. Voia să o privească, să-i audă vocea în fiecare clipă. Tînjea cîtușă atingerea ei. Eră mai mult decît o dorință sexuală... era ca o dependență patetică pentru care nu găsea leac.

Pe Sebastian îl mai chinuia și gîndul că Joss Bullard încercase să o ucidă pe Evie, iar reacția lui primitivă nu putea fi temperată de rațiune. Voia sînge. Voia să-l sfișie în bucăți. Faptul că el zăcea în pat în timp ce Bullard era liber pe străzile Londrei îl înnebunea. Nu-l linișțiseră nici asigurările inspectorului de poliție care fusese desemnat să se ocupe de caz și care îi spusese că făcea tot posibilul să-l găsească pe Bullard. Tocmai de aceea Sebastian îl chemase pe Cam în camera lui și-i spusese să mai angajeze cîțiva detectivi particulari care să-l caute zi și noapte. Nu mai putea să facă nimic altceva, pentru că nu putea ieși din casă, așa că fierbea în suc propriu.

La cinci zile după ce febra i-a scăzut, Evie a poruncit să i se aducă o cadă în cameră. Sebastian s-a relaxat în apa fierbinte în timp ce Evie îl ajuta să se bărbierească și să-și spele părul. După ce a făcut baie și s-a uscat el s-a întors în patul proaspăt schimbat și a lăsat-o pe Evie să-i schimbe bandajul. Rana se vindeca atît de repede că nu a mai fost nevoie de turbă. O acoperea doar cu o pînză curată, din rațiuni de igienă. Îl mai durea puțin, dar Sebastian știa că își va putea relua activitățile obișnuite într-o zi-două. Cu excepția ocupației favorite care îi era interzisă din cauza înțelegerii făcute cu Evie.

Evie a plecat să se schimbe pentru că rochia i se udase. Din perversitate, el a sunat clopoțelul la numai două minute după aceea.

Evie s-a întors imediat.

- Ce este? a întrebat îngrijorată. S-a întîmplat ceva?

- Nu.

- Rana? Te doare?

-Nu.

Expresia i s-a schimbat. Ușurarea lua locul îngrijorării. S-a apropiat de pat, i-a luat clopoțelul din mîna și l-a pus pe noptieră.

- Să știi că ți-l iau dacă nu înveți să-l folosești cu măsură.

- Am sunat pentru că am nevoie de tine.

- Da? l-a întrebat ea răbdătoare.

- Perdelele. Aș vrea să fie trase mai mult.

- Și nu mai puteai aștepta?

- E prea întuneric aici. Am nevoie de lumină.

Evie s-a dus la fereastră și a tras draperiile de cațifea. În lumina soarelui de iarnă, cu buclele roșii ajurîgîndu-i pînă la talie părea un personaj din tablourile lui

-Altceva?

- E ceva în paharul meu cu apă.

Evie a ridicat paharul pe jumătate plin și s-a uitat cu ochi critic.

- Nu văd nimic.

- E acolo, a spus el morocănos. Chiar trebuie să ne certăm, în loc să-mi aduci alt pahar?

Evie nu și-a pierdut răbdarea. A aruncat apa din pahar în cadă și l-a umplut din nou. L-a adus, l-a așezat pe noptieră și a așteptat:

- Asta e tot?

- Nu. Bandajul este prea strâns. Și l-ai legat la spate. Nu ajung.

Cu cât cerea mai multe cu atât Evie devenea mai răbdătoare. S-a aplecat deasupra lui, i-a șoptit să se întoarcă și i-a lărgit bandajul. Atingerea delicată a degetelor ei a făcut ca pulsul să i se accelereze. Sebastian s-a lăsat pe spate, luptându-se cu sentimentul de fericire pe care i-l dădea apropierea de ea.

l-a privit atent chipul... gura frumos conturată, tenul de satin, pistruii irezistibili. Ea îi atinge ușor pieptul, jucându-se cu inelul de pe lanțul lui.

- Scoate-I, a murmurat el. Mă deranjează. Stă în drum.

- Cum adică? în drumul cui? i-a șoptit ea, privind-i profilul.

Sebastian îi simțea parfumul, mirosul de piele curată. S-a răsucit în pat:

- Scoate-I și pune-l acolo, pe dulap, a reușit el să spună.

Evie nu l-a ascultat ci s-a aplecat deasupra lui pînă cînd vârful buclelor i-a atins pieptul. El nu s-a mișcat nici atunci cînd ea i-a mîngîiat obrazul cu degetele fine.

- Te-am bărbierit bine, i-a spus, mulțumită. Poate că am ratat un loc-două dar măcar nu team tăiat. Ai stat nemișcat și asta mi-a fost de mare ajutor.

- Eram prea îngrozit ca să mă mai mișc, i-a răspuns el. Evie a rîs, amuzată.

Sebastian nu se mai simțea în stare să-i susțină privirea, să o privească în ochii mari, rotunzi, uimitor de albaștri.

- De ce suni atât de des clopoțelul? l-a întrebat șoptit Evie. Te simți singur? Trebuie doar să-mi spui.

- Eu nu mă simt niciodată singur. Părea de-a dreptul convins. Spre uimirea lui, Evie nu s-a retras și a continuat să zîmbească misterios.

- Să plec, atunci? l-a întrebat cu blîndețe.

- Da, du-te, a spus el închizînd ochii dar ins- pirîndu-i totodată cu nesaț parfumul.

Evie a rămas totuși.

- Vrei să știi ce cred eu? l-a întrebat într-un final.

- Nu în mod special.

- Cred că dacă plec vei suna din nou. Dar indiferent de cîte ori voi veni alergînd la tine tu nu-mi vei spune ce vrei cu adevărat.

Sebastian a deschis ochii... o greșeală. Fața ei era atât de aproape, gura ei era la doar cîțiva milimetri de a lui.

- Vreau doar să fiu lăsat în pace, a mormăit el. Așa că, dacă nu te superi...

Buzele ei dulci, mătăsoase le-au atins pe ale lui, limba ei l-a amețit. S-a lăsat cuprins de plăcerea mai puternică decît tot ce simțise pînă atunci. A ridicat mîna ca să o îndepărteze, dar în loc de asta degetele lui tremurînde au tras-o mai aproape. A sărutat-o cu ardoare, cu patimă, cercetînd-o cu limba.

Sebastian a descoperit cu mirare că gîfția ca un adolescent neexperimentat atunci cînd Evie a pus capăt sărutului. Buzele ei roz erau umede iar pistruii aurii străluceau pe obraji roz.

- Și mai cred, a continuat ea netulburată, că vei pierde pariul.

Sebastian a pufnit indignat:

- Mă și vezi în stare să umblu după alte femei! Doar dacă ai de gînd să aduci o femeie în patul meu, altfel...

- Nu-l vei pierde pentru că te vei culca cu o altă femeie, i-a spus Evie. Ochii ei aveau o strălucire diavolească atunci cînd a început să-și desfacă nasturii decolteului. Mîinile i-au tremurat puțin. Îl vei pierde, dar cu mine.

Sebastian o privea neîncrezător. Evie era acum goală, cu sfîrcurile roz expuse aerului răcoros. Mai slăbise, dar sîinii erau la fel de rotunzi și de frumoși. Gînd a văzut triunghiul de păr roșu dintre picioarele ei a simțit cum îl cuprindea un val de dorință.

Nici măcar lui nu i se părea că ar fi fost prea convingător cînd a spus:

- Nu mă poți face să pierd pariul. Ar însemna că trișezi.
- N-am spus niciodată că nu o voi face, a spus veselă Evie, strecurîndu-se lîngă el, sub cearșaf.
- Nu am de gînd să particip în vreun fel. Eu... A oftat cînd i-a simțit piciorul lipindu-se de coapsa lui și a încercat să-și întoarcă fața atunci cînd ea a încercat să-l sărute. Nu pot... Evie... Minteai că ai căutaidisperată o scuză. Sînt prea slăbit...

Hotărîtă, Evie l-a prins de cap și l-a întors spre ea.

- Bietul de el, a murmurat ea, zîbind. Nu trebuie să-ți faci griji. Voi fi blîndă cu tine.
- Evie, a spus el răgușit, excitat, furios și rugător deopotrivă. Trebuie să-ți dovedesc că pot rezista trei luni fără să... nu, nu face asta. Naiba să te ia, Evie...

Ea dispăruse sub cearșaf și-l sărute pe piept, pe abdomen, avînd grijă să nu-i deranjeze bandajul. Sebastian a încercat să se ridice dar o durere ascuțită l-a făcut să cadă înapoi cu un geamăt După care a gemut din nou, dar de data aceasta dintr-un motiv complet diferit. Ea îi atinsese cu buzele sexul și-l sărute ușor, în capăt.

Era evident că nu mîi făcuse niciodată așa ceva. Nu avea nici un fel de tehnică și cunoștea prea puțină anatomie masculină. Dar asta nu o împiedica să continue, cu ardoarea inocenței, să presare mici săruturi, să se joace cu testiculele lui și să încerce să descopere cît anume încăpea în gura ei. Sebastian și-a încheștat mîinile în așternuturi, arCuindu-se sub valurile de plăcere care îi străbăteau fiecare nerv, trimițînd mesaje frenetice spre creier și înceteșîndu-i mintea.

Amintirile despre orice altă femeie dispăruseră pentru totdeauna din mintea lui... Nu mai exista decît Evie, cu părul ei roșu alunecînd pe trupul lui, pe abdomen și coapse, cu degetele și cu ușura ei jucăușă provocîndu-i plăceri pe care nu le mai experimentase. Cînd el nu și-a mai putut stăpîni gemetele, Evie s-a urcat pe el, cu grijă, alunecînd pe trupul lui asemenea unei leoaice. A reușit să-i vadă fața roșie ca focul înainte ca ea să-i caute gura și să i-o acopere cu săruturi care îl ațîtau și mai tare. Se freca de el, torcînd ușor, frecîndu-și sfîrcurile roz de părul de pe pieptul lui.

- Nu, a reușit Sebastian să spună, amintindu-și pariul făcut. Nu acum. Evie, nu...
- Nu mai protesta. Eu n-am făcut atît scandal după nuntă. Și eram virgină.
- Dar nu vreau să... Doamne, Dumnezeuule!

Ea îi potrivise sexul cu mîna iar acum îl ghida

tot mai adînc. Sebastian a căzut înapoi pe pernă, cu ochii încărcăți de dorință. Evie se mișca cu grijă, concentrîndu-se să-l primească. Nu avea suficientă experiență și de aceea nu găsea ritmul potrivit. Deși Sebastian fusese întotdeauna tăcut atunci cînd făcea dragoste, s-a trezit acum murmurînd rugăminți și cuvinte de iubire.

A reușit cumva să o facă să se sprijine de el, modificînd unghiul dintre trupurile lor. La început Evie i-a împotrivit de teamă să nu-i facă rău, dar el i-a luat capul între palme și i-a șoptit:

- Da, așa iubita mea. Da. Mișcă-te așa... da...

Evie a făcut ochii mari și a respirat întretăiat:

-Oh... E atît de...

S-a întrerupt, lăsîndu-l pe el să stabilească ritmul. L-a primit pe de-a întregul, strîngîndu-se în jurul sexului lui, pînă cînd Sebastian a capitulat, lăsînd ca extazul să-l cuprindă în valuri pline de voluptate. Ea s-a relaxat, încă deasupra lui, încercînd să-și recapete ritmul respirației. Dacă ar fi fost mai în putere... cîte altele nu ar fi experimentat!

Capul i se învîrtea. Era extenuat. Evie s-a ridicat și s-a cuibărit lîngă el. Cu ultimele puteri, el i-a prins părul în paimă și l-a dus spre obraz:

- Mă omori tu pe mine, i-a murmurat, simțind cum ea îl săruta pe umăr.
- Acum că ai pierdut pariul, i-a spus Evie, va trebui să ne gândim la o altă pedeapsă, pentru că lui Westcliff i-ai cerut deja scuze.

Deși fusese pe punctul de a se îneca cu propriile cuvinte, el le ținuse un discurs autocritic lui Westcliff și Lillian, înainte ca aceștia să plece. Descoperise tot atunci că să fii iertat era chiar mai rău decât să-ți ceri scuze. O făcuse însă în mod deliberat atunci când Evie nu se afla prin preajmă.

- Mi-a spus Lillian, i-a spus Evie de parcă i-ar fi citit gândurile. A ridicat capul, pe jumătate adormită. Mă întreb care ar trebui să fie pedeapsa.

- Sînt convins că găsești tu ceva, i-a spus pe un ton grav și a adormit, la doar cîteva secunde după ce închisese ochii.

În seara următoare, când Westcliff a venit la club, a descoperit cu surprindere că Sebastian era în sala mare de joc.

- Nu e cam devreme? a întrebat-o pe Evie care îl însoțea în galeria de la etaj. Erau supravegheați îndeaproape de un angajat pe care Cam îl pusese acolo, de pază, ca măsură de securitate. Pînă cînd Bullard avea să fie prins, toți vizitatorii trebuiau să fie atenți supravegheați.

- Se auto-pedepsește, i-a răspuns Evie încruntată. Nu poate suporta ideea neputinței și este convins că nimic nu se face cum trebuie fără atenta lui supravegheare.

- Pare să fie cu adevărat interesat de tot ce e în tîmplă aici. Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să-și asume o asemenea responsabilitate. Ani întregi a fost leneș, nu a avut nici un țel. Păcat, pentru un om cu inteligența lui. Se pare însă că avea nevoie doar de un debușeu.

Și-au sprijinit amîndoi coatele de balustradă și au privit în jos, spre sala plină de clienți. Evie l-a văzut imediat pe Sebastian care stătea sprijinit de birou, relaxat și zîmbitor și discuta cu o mulțime de bărbați care se strînseseră în jurul lui. În- tîmplarea petrecută cu zece zile în urmă stîmîse o mare admirație, mai ales după articolul apărut în *Times*, unde Sebastian fusese înfățișat într-o lumină eroică. Aceasta, împreună cu reînnoirea prieteniei cu Westcliff, făcuseră ca St. Vincent să capete o popularitate profundă și imediată. La club soseau zilnic teancuri de invitații la baluri, serate și alte evenimente pe care le refuzau, însă, din cauză că Evie era în doliu.

Mai erau și alte scrisori, puternic parfumate, scrise de mîini de femeie. Evie nu deschisese nici una și rm întrebuse cine erau expeditoarele. Se . strînseseră destul de multe în birou și rămăseseră nedeschise, neatînse. În dimineața acelei zile, în timp ce lua împreună micul dejun, Evie își făcuse curaj și îi spusese:

- Ai primit o mulțime de scrisori. Ocupă destul de mult loc. Ce facem cu ele? l-a zîmbit diavolește și a adăugat: să ți le citesc eu în timp ce te odihnești?

El a strîns din ochi:

- Scapă de el. Sau mai bine trimite-le înapoi, nedeschise.

Răspunsul lui a mulțumit-o, deși a încercat să ascundă acest lucru.

- Nu am nimic de obiectat dacă vrei să corespunzi cu alte femei. Mulți bărbați fac asta, fără să...

- Eu nu. Sebastian a privit-o adînc în ochi, de parcă ar fi vrut să se asigure că ea îl înțelegea corect: nu mai fac asta, de-aici încolo.

Evie își privea acum admirativ soțul. Sebastian era în continuare prea subțire, deși pofta de mîncare îi revenise. Avea însă umerii lați și o culoare sănătoasă iar faptul că slăbise nu făcuse altceva decât să-i pună în valoare și mai mult figura armonioasă.

- îți mulțumesc pentru că l-ai salvat, i-a spus Evie lui Westcliff, continuînd să-și privească soțul.

- Tu l-ai salvat, Evie, în noaptea în care te-ai oferit să te măriți cu el. Te rog să mă scuzi. Vreau să cobor la St. Vincent, să-l pun la curent cu ultimele noutăți legate de Bullard.

-A fost găsit?

- Nu încă. Dar se va întîmpla curînd. Nu am reușit să descifrez numele gravat pe pistol, așa că l-

am dus la Manton și i-am rugat să-mi dea informații legate de primul proprietar. Se pare că pistolul a fost fabricat acum zece ani, așa că au fost multe cutii cu acte de studiat. Azi mi-au spus că pistolul a fost comandat de lordul Bel worth, care se întoarce la Londra în seara aceasta, pentru că are treabă mâine la parlament. Am de gând să-i fac o vizită dimineață și să-i pun câteva întrebări. Dacă aflăm cum a intrat Bullard în posesia pistolului lui Belworth am putea descoperi unde anume se ascunde.

Evie s-a încruntat, îngrijorată.

- Pare imposibil să găsești pe cineva care se ascunde într-un oraș cu un milion de oameni.
- Aproape două milioane, a spus Westcliff. Și totuși eu nu am nici cea mai mică îndoială că va fi prins.

În ciuda îngrijorării, Evie a zâmbit. Vorbise exact ca Lillian, care nu accepta niciodată înfrîngerea. L-a văzut pe Westcliff aruncându-i o privire întrebătoare, așa că i-a explicat:

- Mă gândeam că vă potriviți perfect, tu și Lillian, care este o femeie extrem de hotărîtă.

Ochii lui au strălucit, auzind că o pomenea pe adorata lui soție.

- Nu cred că este mai hotărîtă sau mai încăpățînată ca tine, i-a zâmbit el. Numai că e ceva mai zgomotoasă.

CAPITOLUL 21

Cînd Westcliff s-a dus să discute cu Sebastian, Evie s-a retras să-și facă o baie relaxantă. A turnat câteva picături de ulei parfumat în apă, ca să-i catifeleze și să-i parfumeze pielea cu aromă de trandafiri. A îmbrăcat unul din halatele din mătase ale lui Sebastian, căruia i-a suflecat mînele de câteva ori. Și-a tras un scaun lângă șemineu și a început să-și perie părul în timp ce servitoarele goleau cada. Una dintre ele, Frannie, a rămas să facă ordine prin cameră. A desfăcut patul și a pus o sticlă cu apă fierbinte printre cearceafuri.

- Vă... pregătesc camera, milady? a întreat-o, prevăzătoare.

Evie s-a gândit puțin înainte de a răspunde. Toți servitorii știau că ea și Sebastian dormiseră separat înainte ca el să fi fost rănit. Dar după cîte se petrecuseră, ea nu mai voia să se joace cu el. Viața era prea scurtă ca să-și permită să o irosească. Nu avea nici o garanție că Sebastian avea să-i fie fidel. Nu avea altceva în afară de speranță - și instinctul că deși bărbatul cu care se măritase pu meritase încrederea ei, cel care devenise acum ar fi putut să se dovedească demn de ea.

- Nu cred că e nevoie, i-a răspuns servitoarei, continuînd să-și perie părul. Voi dormi aici la noapte, Fannie.

- Bine, milady. Dacă doriți eu pot să...

Fannie a tăcut, lăsînd fraza neterminată, pentru că Sebastian intrase în cameră. Se rezemase de tocul ușii și își contempla în tăcere soția. În ciuda căldurii emanate de focul din șemineu, Evie a simțit că i se făcea pielea de găină. Un fior erotic i-a străbătut întreg corpul.

Sebastian era relaxat, cu gulerul cămășii desfăcut și cravata atîrnînd neglijent la gît. Flăcările dansau, proiectînd umbre pe silueta lui elegantă și aruncînd o lumină aurie peste trăsăturile lui de idol antic. Deși nu-și recăpătase puterile pe deplin, radia o forță masculină periculoasă care o făcea să i se înmoaie genunchii.

Frannie a strîns repede hainele aruncate pe jos și a ieșit din cameră.

Sebastian continua să o privească pe Evie care a lăsat peria pe masă și s-a ridicat. S-a apropiat de ea și a mîngîiat-o ușor pe brațe cu vîrfurile degetelor. Inima ei bătea cu putere iar pielea i se înfiorase sub atingerile lui. A închis ochii cînd el a tras-o mai aproape și a sărutat-o pe tîmple și pe obraji. Au rămas îmbrățișați un timp, abia atin- gîndu-se și bucurîndu-se fiecare de apropierea de celălalt.

- Evie... Vreau să fac dragoste cu tine.

Sîngele i s-a înfierbîntat. A reușit cu greu să-i răspundă, bîlbîindu-se:

-Credeam c-că nu-i spui niciodată a-așa.

A mîngîiat-o ușor pe față, cu gesturi delicate. Ea nu s-a mișcat ci s-a mulțumit să inspire aroma proaspătă a pielii lui, de parcă ar fi fost un narcotic.

Sebastian a căutat ceva sub propria cămașă. A scos cu degete febrile inelul și a tras de lanț, rupîndu-l. Zalele fine au căzut la podea. Ritmul respirației ei s-a accelerat atunci cînd el i-a pus inelul pe deget. Mîinile li s-au atins, palmă lîngă palmă, încheietură lîngă încheietură, așa cum fuseseră în timpul ceremoniei de căsătorie. Și-a plecat fruntea și i-ș șoptit:

- Vreau să ating fiecare colțișor al trupului tău, să-mi las amprenta pe sufletul tău. Vreau să-ți ofer mai multă plăcere decît poți suporta. Vreau să fac dragoste cu tine, Evie, așa cum nu am mai făcut niciodată.

Ea tremura violent, abia dacă mai putea să stea pe picioare.

- R-rana ta... Trebuie să fim atenți.

- Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza rănii. A sărutat-o, lipindu-i complet trupul de'al lui.

Evie îi dorea cu o disperare care aproape că o speria, l-a scos hainele cu o grabă Care l-a făcut să zîmbească.

- încet, i-a șoptit el. Noaptea abia începe.

Cînd s-a trezit, Evie era singură în patul imens. Primul lucru pe care l-a văzut au fost niște pete roz pal pe cearceafurile albe ca neaua, de parcă ar fi căzut o ploaie. A clipit des, s-a sprijinit într-un cot și a atins una cu vîrful degetului. Era o petală de trandafir. S-a uitat în jurul ei, a zîmbit și s-a lăsat să cadă la loc, pe perne.

Noaptea care abia se încheiase părise să facă parte dintr-un vis erotic prelung. Nici nu-i venea să creadă că îi permisesese lui Sebastian să facă toate acele lucruri, intimități care nici nu-și imaginase că ar fi fost posibile. După ce pasiunea se domolise, ea se cuibărise la pieptul lui și discutaseră îndelung, un timp care ei îi părise a fi ore întregi. Ea îi evocase seara în care se împrietenise cu Annabelle și cu Surorile Bowman, pe cînd stăteau în rînd, pe scaune, la bal.

- Am făcut o listă cu potențiali pretendenți, pe care i-am scris în carnețelul de bal. Lordul Westcliff era, bineînțeles, în capul listei. Tu erai la coada listei, pentru că eram convinse că nu erai genul pe care să-l atragă căsătoria.

Sebastian rîsesse încet, împletindu-și picioarele cu ale ei.

- Am așteptat să mă ceri tu.

> - Nu mi-ai aruncat nici o privire măcar, îi răspunse Evie. Nu erai genul care să dansezi o fată pe care nu o curta nimeni.

Sebastian se jucase cîteva clipe cu părul ei, în tăcere.

- Nu eram, a recunoscut el. Am fost un prost că nu te-am observat de atunci. Dacă aș fi fost dispus să petrec măcar cîteva minute în compania ta nu te-aș mai fi lăsat să pleci.

Ca prin vis, amintindu-și iar și iar orele de tandrețe, Evie s-a dat jos din pat și s-a îmbrăcat cu o rochie din mătase. A coborît, căutîndu-l pe Sebastian, care era mai mult ca sigur în birou, verificînd încasările din ajun. Clubul era gol, cu excepția servitorilor care făceau curat, pregătind clubul pentru noaptea care urma și a constructorilor care întindeau o nouă mochetă și zugrăveau.

Evie a intrat în birou și i-a găsit pe Sebastian și Cam stînd de o parte și alta a biroului. Erau cu-fundați în registre, notau intrările și făceau adnotări pe margine. Au ridicat amîndoi privirile cînd au auzit-o. Evie i-a aruncat lui Sebastian o privire fugară. îi era greu să rămînă indiferentă după tot ce se întîmplase între ei în acea noapte. El s-a oprit chiar în mijlocul propoziției, pârînd să fi uitat ce îi spunea lui Cam. Părea că nici unul dintre ei nu se simțea în largul lui. Sentimentele erau prea noi și

muit prea puternice. Ea le-a spus bună dimineța, i-a rugat să rămână așezați și s-a apropiat de scaunul pe care stătea Sebastian.

- Ai luat micul dejun? l-a întrebat.

Sebastian a clătinat din cap. Ochii i-au zîmbit.

- Nu încă.

- Merg în bucătărie să văd ce se poate pregăti repede.

- Așteaptă o clipă, a rugat-o el. Aproape că am terminat.

Cei doi au mai discutat puțin despre o potențială investiție într-un bazar care urma să fie construit pe St. James Street. Sebastian i-a luat absent mîna lui Evie și a lipit-o de chipul lui în timp ce studia propunerea scrisă din fața lui. Deși el nu și-a dat seama cîtă familiaritate implica gestul lui, Evie a simți cum se îmbujora atunci cînd a întîlnit privirea lui Cam. Acesta s-a uitat la ea cu reproș, ca și cum ar fi fost o bonă care surprinsese doi copii jucîndu-se de-a sărutatul. A zîmbit larg cînd a văzut că ea era din ce în ce mai roșie.

Fără să bage de seamă ce se petrecea, Sebastian i-a întins propunerea lui Cam, care a redevenit imediat serios.

- Nu-mi place cum arată, a spus Sebastian. Mă îndoiesc că un bazar va fi profitabil în această zonă, mai ales la cît de scumpe sînt aici chirile. Cred că în cel mult un an va deveni un adevărat elefant alb.

- Un elefant alb? a întrebat nedumerită Evie.

- Un elefant alb este un animal rar, s-a auzit vocea lui Westcliff, care apăruse în prag. Și nu este numai foarte scump, ci și greu de întreținut, în istorie, cînd cineva voia să ruineze pe altcineva îi dăruia un elefant alb. A intrat în birou, i-a sărutat mîna lui Evie și i s-a adresat lui Sebastian: cred că ai evaluat corect afacerea cu bazarul. Și mie mi s-a propus această afacere, cu puțin timp în urmă. Am refuzat-o din exact aceleași motive.

- S-ar putea să ne fi înșelat amîndoi, i-a spus Sebastian ironic. Nu trebuie să faci niciodată pronosticuri în ceea ce privește femeile sau cumpărăturile. S-a ridicat să dea mîna cu el. Soția mea și cu mine ne pregăteam să luăm micul dejun. Sper că ne vei însoți.

- O să beau o cafea, a spus Westcliff. Scuză- mi vizita neașteptată, dar aveam vești.

Sebastian, Evie și Cam îl priveau cu atenție. Westcliff a continuat:

- Am reușit în sfîrșit să mă văd cu lordul Belworth, azi-dimineață. A recunoscut că a fost primul proprietar al pistolului folosit de Bullard. Mi-a spus, ca un mare secret, că i-a dat setul de pistoale de duel lui Clive Egan, cu trei ani în urmă, împreună cu niște bijuterii, mituindu-l astfel să-i ștergă o datorie pe care o avea față de club.

Evie a clipit surprinsă.

- înseamnă că Egan îl ascunde pe Bullard?

- Este posibil.

- Dar de ce? Să însemne că Egan l-a pus pe Bullard să mă omoare?

- Vom afla tot adevărul, a spus Sebastian, hotărît. Am de gînd să-i fac chiar azi o vizită lui Egan.

- Te însoțesc, i-a spus Westcliff. l-am aflat deja adresa. Nu e prea departe de aici.

Sebastian a clătinat din cap.

- îți mulțumesc pentru ajutor dar nu vreau să-ți creez noi probleme. Sînt convins că soția ta nu va fi deloc mulțumită să afle că ți-am pus viața în pericol. îl voi lua cu mine pe Rohan.

Evie a încercat să obiecteze, convinsă că Sebastian avea să fie mai în siguranță în compania lui Westcliff. Abia dacă se refăcuse după ce fusese rănit. Iar dacă își punea în minte să se poarte prosteste, lui Cam nu i-ar fi fost deloc ușor să-l țină în frîu. La urma urmei, Cam era un angajat, cu opt ani mai tînar decît el. Westcliff îl cunoștea pe Sebastian mult mai bine și avea o mai mare influență asupra lui.

înainte ca Evie să poată scoate vreun cuvînt, Westcliff a spus:

- Rohan este într-adevăr un băiat de ispravă. Tocmai de aceea ar trebui să i-o încredințăm pe Evie,

să o păzească aici.

Sebastian se pregătea să-l contrazică. Cuvintele nu i-au părăsit însă buzele pentru că Evie l-a luat de braț și s-a sprijinit de el:

- Aș prefera asta.

Expresia lui Sebastian s-a îmblînzit atunci când i-a privit chipul. Știa că ar fi făcut orice numai să o știe în siguranță.

- Bine, a murmurat el fără convingere. Dacă ești mai liniștită avîndu-l pe Rohan aproape, fie și așa.

Sebastian nu fusese prea dornic să-l ia pe Westcliff cu el pentru că nu se simțea foarte în largul lui în prezența acestuia. Nu era prea ușor să petreacă un timp în compania celui a cărui soție o răpise cîndva. Bătaia pe care o încasase apoi de la Westcliff limpezise cumva lucrurile. La fel și faptul că Sebastian își ceruse iertare. Se părea că mariajul lui cu Evie și faptul că fusese gata să se sacrifice în locul ei înclinaseră și ele balanța în favoarea lui. Era posibil ca prietenia lor să renască. Și totuși relația lor atinsese acum un alt nivel și nu era deloc sigur că avea să mai fie vreodată ca în trecut.

Pentru un bărbat care trăise mereu fără regrete, Sebastian avea cam multe remușcări. Purtarea lui față de Lillian Bowman fusese complet greșită. Cît de idiot fusese, să sacrifice o prietenie de dragul unei femei pe care nici măcar nu o dorise vreodată. Dacă ș-ar fi obosit să se gîndească la o alternativă poate că ar fi descoperit-o pe Evie, care fusese mereu chiar sub nasul lui.

Spre ușurarea lui Sebastian, conversația cu Westcliff s-a desfășurat normal în timp ce trăsura se îndrepta spre zona de vest a Londrei, acolo unde fuseseră construite cîteva cartiere cochete pentru familiile din clasa de mijloc. Adresa la care se afla casa lui Egan indica faptul că acesta avea posibilități financiare. Sebastian s-a gîndit cu amărăciune cîți bani făcuse acesta fuînd din ciș-tigurile clubului și diminuîndu-i profitul, ani întregi, l-a povestit lui Westcliff tot ce știa despre el. Subiectul i-a adus inevitabil la o discuție despre situația financiară actuală a clubului, despre necesitatea restructurării investițiilor. Era o plăcere să i se destăinuie lui Westcliff, care avea o minte ascuțită și vedea afacerile dintr-o perspectivă sănătoasă. Și-au dat seama amîndoi că discuția de acum era ca o despărțire de trecut, cînd Sebastian perora la nesfîrșit despre scandaluri și legături amoroase iar Westcliff încerca să-l aducă pe drumul drept cu discursuri moralizatoare.

Trăsura s-a oprit în fața unei case nou construite. Toate casele din jur aveau trei etaje și erau extrem de înguste. O bucătăreasă cam îngălată le-a deschis ușa și i-a pofțit înăuntru, mormăind ceva. Casa nu părea a fi decorată cu bun-gust, ci părea mai degrabă să fi fost gata mobilată și închiriată unui bărbat necăsătorit din clasa de mijloc.

Apartamentul avea doar trei camere și o debara, așa că nu le-a fost prea greu să-l găsească pe Egan. Acesta stătea pe un fotoliu, lîngă șemineu, mirosind greu a băutură și urină. Lîngă ambele ferestre se afla o adevărată colecție de sticle goale, la fel și de-o parte și alta a șemineului. Nu a fost foarte mirat văzînd cirie îl vizita. Arăta exact la fel ca în ziua în care îl concediasse Sebastian, cu două iuni în urmă. Avea ochii încețoșați, de bețiv, nasul roșu iar fața îi era brăzdată de vinișoare. A ridicat paharul la gură, a băut cu nesaț și i-a privit cu ochi tulburi.

- Auzisem că ai dat ortul popii. Nu pari să fii o fantomă, așa că bănuiesc că povestea nu era adevărată.

- Ba este, i-a spus Sebastian, aruncîndu-i o privire de gheață. Numai că iadul nu m-a vrut încă. Îi era greu să se abțină să nu-l lovească, știind că ar fi putut să fie răspunzător de atacul asupra soției lui. S-a abținut doar pentru că Egan ar fi putut să aibă informația de care aveau nevoie.

Egan le-a făcut semn spre șirul de sticle.

- Tumați-vă ceva de băut, dacă vreți. Nu sînt vizitat prea des de niște domni de asemenea rang.

Westcliff a vorbit cu calm:

- Nu, mulțumim. Am venit să-ți punem câteva întrebări despre un alt vizitator de-al tău. Joss Bullard. Unde este?

Egan a mai luat o înghițitură.

- De unde naiba să știu eu?

Westcliff a scos pistolul din buzunar și i l-a arătat.

Bețivul a făcut ochii mari iar fața i s-a înroșit violent.

- De unde îl ai? a șuierat el.

- A fost folosit de Bullard, în noaptea aceea, a spus Sebastian, străduindu-se să-și păstreze calmul. Dacă îți mâi funcționează creierul, sper să înțelegi că vei fi acuzat de complicitate. Ce-ai zice de o lungă ședere la pușcăria Fleet Ditch? Se poate aranja imediat...

- St. Vincent... l-a avertizat încet Westcliff.

- Probabil mi l-a furat! a strigat Egan, vărsînd băutura din pahar. Nu știu cum de a ajuns la el! E un hoț nenorocit! Nu e vina mea, vă spun! Vreau doar să fiu lăsat în pace!

- Când l-ai văzut ultima oară?

- Acum trei săptămîni, cred. Egan a ridicat o sticlă de jos și a dus-o la gură. A mai stat din cînd în cînd aici, după ce a plecat de la *Jenner's*. Nu avea unde să se ducă. Nu l-au mai lăsat să doarmă la adăpost atunci cînd au început să i se vadă bășicile.

Sebastian și Westcliff au schimbat o privire scurtă.

- Bășici? a întrebat Sebastian, întrebîndu-se de ce boală putea fi vorba. Ce fel de bășici?

- Are sifilis. Ceea ce înseamnă că va înnebuni. Primele semne au apărut încă de pe cînd era la *Jenner's*... vorbea din ce în ce mai rar, tremura, pielea i se crăpa. Nu puteai să nu observi.

- Nu obișnuiesc să-mi examinez îndeaproape angajații, a spus ironic Sebastian. O mie de gîn- duri îl asaltau. Sifilisul era o boală urîță care se transmitea prin contact sexual și ducea la demență, uneori la paralizie. Dacă Egan avea

într-adevăr sifilis nu mai exista nici o speranță pentru el. Dar de ce voia să-i facă rău lui Evie?

- Probabil că deja nu mai este în toate mințile, a spus amar Egan, ducînd din nou sticla la gură.

A închis ochii în clipa în care băutura l-a ars pe dinăuntru.

- A venit aici în noaptea cu pricina, strigînd că te-a omorît. Tremura din toate încheieturile și se plîngea că auzea zgomote în cap. își ieșise din minți. Am plătit pe cineva să-l ducă într-un pavilion pentru bolnavi incurabili, cel din Knightsbridge. Trebuie să fie și acum acolo, dacă n-o fi murit între timp.

- De ce a încercat să-mi omoare soția? l-a întrebat Sebastian, nerăbdător. Numai Dumnezeu știe că nu i-a făcut niciodată nici un rău.

Egan i-a răspuns posac;

- A disprețuit-o dintotdeauna, bietul nebun, încă de cînd erau copii, țin minte că o dată a fost morocănos câteva zile după o vizită de-a lui Evie,

cînd a văzut cîtă plăcere îi făcuse lui Jenner.

- Jenner a fost cumva tatăl lui? a intervenit Westcliff.

întrebarea l-a speriat pe Sebastian. A ascultat cu atenție răspunsul.

- Tot ce se poate. Mama lui, Mary, a jurat că el era. A lăsat sticla jos și și-a încrucișat degetele pe burta proeminentă. Era una din tîrfele bordelului de peste drum. Noaptea ei norocoasă a fost atunci cînd a „vizitat-o” Ivo Jenner. A plăcut-o și a plătit cît i s-a cerut ca să aibă exclusivitate. într-o zi Mary a venit la el și i-a spus că e gravidă cu copilul lui, iar Jenner, naiv, a crezut-o. A întreținut-o tot restul vieții și l-a angajat pe băiat la dub, cînd a crescut. Mary a murit cu mulți ani în urmă. înainte să-și dea duhul ea i-a spus lui Bullard că era fiul lui Jenner. Băiatul l-a luat la întrebări iar Jenner i-a spus că trebuia să rămînă un secret, indiferent că era sau nu adevărat. Nu a vrut să-l recunoască pe Bullard drept fiul lui. Nu dădea nici doi bani pe nimeni, cu excepția fiicei lui. Voia ca

Evie să moștenească totul după moartea lui. Iar Bullard dădea vina pe ea, bineînțeles, fiind convins că altfel Ivo l-ar fi recunoscut și i-ar fi lăsat și lui ceva moștenire. Egan s-a încruntat. Când ați preluat clubul Bullard era deja bolnav. Dădea primele semne de nebunie.

l-a privit satisfăcut pe amîndoi și a adăugat:

- îl găsiți la Spitalul Tottenham, dacă mai vreți să vă răzbunați pe un biet nebun. Poate că veți găsi satisfacție în asta, dar vă asigur că bietul de el a fost pedepsit destul.

CAPITOLUL 22

Cît timp a lipsit Sebastian, Evie și-a făcut de lucru prin club, sortînd bani și chitanțe, ocupîndu-se de corespondență, pentru ca în final să ajungă la teancul de scrisori adresate soțului ei. Nu putuse rezista tentației de a deschide cîteva. Erau pline de flirturi și aluzii, iar două din ele chiar întrebau dacă nu se plictisise deja de mireasa lui. Toate aceste scrisori îi aminteau lui Evie trecutul lui promiscuu, cînd principala lui ocupație era să alerge după fuste.

Nu era ușor să ai încredere într-un asemenea om fără să te simți o prostuță naivă. Mai ales că Sebastian avea să fie mereu admirat și curtat de alte femei. Evie simțea însă că Sebastian merita o șansă. Stătea în puterea ei să-i ofere un nou început, iar dacă reușeau, răsplata avea să fie infinită, pentru amîndoi. Era suficient de puternică încît să-și asume riscul de a-l iubi, de a avea așteptări pe care uneori avea să-i fie greu să le îndeplinească. Sebastian părea însă dispus să fie tratat ca un bărbat obișnuit, să fie privit dincolo de frumusețea lui, să se aștepte de la el ia ceva mai mult decît pricepere erotică. Asta nu însemna, și- a spus zîbind Evie, că nu îi aprecia frumusețea și erotismul.

După ce a ars, mulțumită, scrisorile în șemineu, i s-a făcut somn. S-a dus în dormitor ca să tragă un pui de somn. În ciuda oboselei resimțite îi era greu să se relaxeze pentru că își făcea griji pentru Sebastian. Și-a făcut o mie de gînduri pînă ce, în final, oboseala a răzbit-o și a adormit.

O oră mai tîrziu, cînd s-a trezit, l-a văzut pe Sebastian pe pat, lîngă ea. Își prinsese între degete o șuviță din părul ei roșu și se juca cu ea, privind-o cu atenție.

- Cînd dormi pari o fetiță, i-a murmurat el. Mă faci să-mi doresc să te păzesc în fiecare minut.
- L-ați găsit pe Bullard?
- Da și nu. Dar mai întîi spune-mi ce ai făcut cît am lipsit.
- L-am ajutat pe Cam să pună totul în ordine, la birou. Și am ars toate scrisorile pe care le-ai primit de la fostele tale iubite. Flăcările au fost afît de mari că mă mir că nu veniți pompierii.

El a zîmbit și a privit-o în ochi:

- Ai citit vreuna din ele?

Evie a ridicat nonșalant din umeri.

- Cîteva. Se întrebau dacă nu te-ai plictisit deja de mine.
- Nu. Sebastian i-a atins cu palma deschisă conturul coapsei. M-am săturat de nenumăratele seri cu bîrfe repetate și flirturi lipsite de entuziasm. De înfîlhirile fără sens cu femei care mă scoteau din minți. Pentru mine toate erau la fel, să știi. Niciuna nu a contat, cu excepția ta.

- Nu le pot învinui pentru că te doreau, a spus Evie îmbrățișîndu-l. Numai că nu sînt dispusă să te împart cu ele.

- Nici nu va trebui să o faci. l-a prins fața în palme și a sărutat-o apăsător.

- Povestește-mi despre Bullard, l-a rugat Evie.

A rămas tăcută cît timp Sebastian i-a relatat înfîlhnirea cu Clive Egan și dezvăluirile despre Joss Bullard și mama lui. A făcut ochii mari, cuprinsă de milă.

- Ce ciudat! a exclamat ea. Mi-am dorit întotdeauna și am sperat ca fratele meu să fie Cam, dar nu m-am gândit niciodată că ar putea fi Joss Bullard.

Bullard fusese mereu rece și răzbunător... dar cine ar fi fost altfel, dacă Jenner l-ar fi repudiat? Să te simți nedorit, să fii secretul rușinos al unui bărbat care ți-ar putea fi tată... oricine ar fi fost plin de resentimente.

- Am fost și la spital, a continuat Sebastian. Am aflat că a fost internat la incurabili. E un loc înfiorător unde e o acută nevoie de bani. Erau femei și copiii care... S-a întrerupt cu o grimasă, amintindu-și ce văzuse acolo. Prefer să nu-ți mai povestesc. Administratorul spitalului ne-a spus că este în fază terminală.

- Vreau să-l ajut, a spus hotărâtă Evie. Pot măcar să-l duc la un spital bun...

- Nu se mai poate, iubito. A luat-o ușor de mână. A murit acum două zile. Am văzut și locul unde a fost îngropat, împreună cu alți doi pacienți.

- Evie și-a ferit privirea. Ochii i se umeziseră iar gâtul i se uscăse.

- Bietul de ell a spus încet. Îmi pare tare rău pentru el.

- Mie nu, a spus sec Sebastian. Știu că a fost lipsit de afecțiunea părintească, copil fiind, dar nu a fost cu nimic diferit de alți oameni care au fost nevoiți să răzbată prin propriile puteri, l-a fost mai ușor decât i-a fost lui Rohan, de exemplu, care fiind țigan a trebuit să treacă cu vederea o mulțime de prejudecăți. Nu plînge, Evie. Bullard nu merită nici o lacrimă măcar.

Evie a oftat.

-îmi pare rău. Nu vreau să fiu atât de sensibilă, numai că ultimele săptămîni au fost foarte grele. Mă simt obosită și de aceea nu-mi pot controla reacțiile.

A tras-o la pieptul lui și a strîns-o cu putere.

- Nu trebuie să-ți ceri scuze pentru sensibilitatea ta, iubita mea. Ai trecut printr-un adevărat iad.

Și doar o brută lipsită de inimă ca mine poate aprecia curajul de a-ți recunoaște sentimentele.

Evie își îngropase fața în umărul lui.

- Nu ești lipsit de inimă, i-a spus înfundat și a oftat. Poate că e urît din partea mea să gîndesc astfel, dar deși îmi pare rău pentru Bullard mă simt mai liniștită acum că știu că a murit. Din cauza a ceea ce a făcut era să te pierd.

-T N-ai tu afită noroc, i-a șoptit el sărufîndu-i lobul urechii.

- Nu spune asta. Lui Evie nu-i venea deloc să zîmbească. Nu trebuie să glumești cu așa ceva. Eu... nu cred că aș mai putea trăi fără tine.

Preț de cîteva clipe Sebastian și-a îngropat fața în părul ei.

- Ah, Evie, a spus el șoptit. Cred că am și eu o inimă, la urma urmei... pentru că acum mă doare ca naiba.

- Doar inima? l-a întrebat ea ingenuă, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

El a întins-o ușor pe pat. Ochii îi străluceau a păcat.

- Ar mai fi și altele, a recunoscut, lăr datorita ta de soție este să-mi alini toate durerile.

Evie a ridicat brațele și l-a tras deasupra ei.

Clienții clubului Se înghesuiau seară de seară, fără să țină cont de problemele personate ale patronilor sau angajaților acestora. Curînd, numărul membrilor a ajuns la două mii cinci sute, limita maximă, așa că au stopat înscrierile. Cei care doreau în continuare să devină membri trebuiau să se înscrie pe o listă de așteptare, sperînd să se ivească un loc liber.

O surprinzătoare alchimie rezultase din combinația dintre un viconte fără un sfanț și un club aflat în declin. Angajații fie se lăsaseră antrenați de Sebastian, de valul lui de energie și dinamism, fie se pierduseră pe drum, Locul era condus acum cu eficiență, ca niciodată. Nici măcar Ivo Jenner, în zilele lui bune, nu domnise peste micul său imperiu cu o asemenea mîină de fier.

Resentimentul abia mascat pe care Ivo Jenner îl purta aristocraților îi făcuse pe mulți dintre ei să nu se simtă foarte în largul lor acolo. Pe de altă parte, Sebastian era unul de-al lor. Era relaxat, elegant și impetuos, iar prezența lui înviora atmosfera. Când era în preajmă, membrii clubului râdeau mai mult, cheltuiau mai mult, vorbeau și mâncau mai mult.

În timp ce alte cluburi serveau tradiționalele fripturi de vită și tarte cu mere, la *Jenner's* bufetul era aprovizionat mereu cu fel de fel de preparate... salată de homari, caserole cu friptură de fazan, creveți cu piure de țelină, prepeliță umplută cu struguri și brînză de capră. Împreună cu felul preferat al lui Evie: prăjitură cu alune și zmeură, cu un strat gros de bezea. Mîncarea și distracția au ajuns curînd la nivel înalt iar soțiile începuseră să se plîngă că soții lor își petreceau acolo mult prea multe nopți.

Sebastian știa cum să le asigure un mediu în care să se relaxeze și să se distreze dar să și cheltuiască fără măsură în tot acest timp. Jocurile erau cinstite pentru ca poliția să nu aibă motive să-l închidă.

Chiar dacă la început Sebastian a trebuit să suporte unele remarci ironice din partea vechilor cunoștințe, atitudinea lor s-a schimbat curînd, atunci cînd au fost nevoiți să-i ceară o mărire a limitei de creditare sau o eșalonare a datoriilor. Pentru cineva care nu avusese niciodată prea mulți bani la dispoziție, Sebastian dovedea o mare pricepere în a mînuii banii. Așa cum o spunea Cam, admirativ, Sebastian demonstrase abilitatea unui terrier care adulmece orice ar fi putut afecta capacitatea unui client de a-și plăti datoriile.

Într-una din seri, pe cînd stătea la birou alături de Cam și îl privea pe Sebastian conducînd un joc cu miză mare, Evie s-a trezit cu un bărbat în vîrstă lîngă ea. S-a întors și l-a recunoscut pe lordul Haldane, un domn cu care Sebastian îi făcuse cunoștință zilele trecute.

- Mă bucur să vă revăd, domnule, i-a spus Evie, întinzîndu-i mîna.

El i-a zîmbit. Avea o figură jovială.

- Plăcerea este de partea mea, lady St. Vincent.

Și-au îndreptat amîndoi privirile spre masa de joc la care era Sebastian, încercînd să risipească din tensiune. Cei din jurul lui au început să rîdă. Evie se minuna continuu cît de natural era în această postură. Avea un talent înnăscut. Ciudat, dar părea mai dezinvolt ca tatăl ei. Lui Ivo Jenner îi fusese mereu greu să-și ascundă neliniștea atunci cînd un membru al clubului amenința să devalizeze banca cu un cîștig foarte mare. Pe de altă parte, însă, Sebastian rămînea netulburat, indiferent de situație.

Șe părea că lordul Haldane era de aceeași părere.

- Nu am crezut să mai văd unul la fel.

- Ce vrei să spui, domnule? l-a întrebat Evie, zîmbindu-i lui Sebastian care o văzuse și acum se îndrepta spre ea.

Haldane părea pierdut în amintiri:

- În toată viața mea am mai văzut un singur om care să meargă asemenea lui printr-un club. Ca și cum ar fi terenul lui de vînătoare iar el ar fi fost cel mai fermecător dintre animalele de pradă.

- Este vorba de tatăl meu? l-a întrebat Evie nedumerită.

Haldane i-a zîmbit și a clătinat din cap.

- În nici un caz. Nu este vorba de tatăl tău.

- Dar de cine... a început Evie dar a fost întreruptă de Sebastian.

- Doamna mea, a șoptit el, punîndu-i mîna pe spate. L-a privit pe Haldane și i-a spus lui Evie: trebuie să te previn, draga mea. Acest domn e un lup în straie de oaie.

Evie se aștepta ca bătrînul să se simtă ofensat, dar Haldane â rîs, încîntat. Se simțea flatat.

- Dacă aveam cu douăzeci de ani mai puțin ți-o furam, să știi. În ciuda farmecului tău mult lăudat, nici nu te poți compara cu cel care eram cîndva.

- Vîrsta nu te-a domolit cîtuși de puțin, i-a răspuns Sebastian zîbind și trăgînd-o pe Evie mai departe de el. Te rog să ne scuzi, domnule, dar trebuie să-mi duc soția într-un loc mai sigur.

- Se vede cu ochiul liber că l-ai prins în mreje, i-a spus Haldane lui Evie. Haide, du-te cu el și

liniștește-!. E gelos.

- Da... Voi încerca, a spus Evie, nesigură. Gei doi bărbați au izbucnit în râs. Continuând să-și țină mâna pe spatele ei, Sebastian și-a condus soția afară din încăpere.

Și-a plecat capul ușor spre ea:

-Totul e bine, draga mea?

- Da, eu... Voiam doar să te văd.

S-au oprit la adăpostul unei coloane și el i-a furat un sărut. O privea cu ochi strălucitori.

- Mergem să jucăm o partidă de biliard? i-a șoptit și a râs când a văzut-o roșind.

Popularitatea clubului a crescut ^ mai mult atunci când în ziare au început să apară articole favorabile.

Într-o Seară Evie era în birou, citind editorialele. Nu se așteptase la atîta atenție. Deși era bucuroasă că afacerea avea succes, ea nu se putea abține să nu se întrebe ce avea să se întîmple când termina cu doliul și reîncepeau să iasă în societate. Nu avea nici cea mai mică îndoială că urmau să fie invitați în multe locuri. Trebuia să-și înfrîngă timiditatea, să învețe să dea replici spirituale, să fie fermecătoare și încrezătoare.

- De ce te încrunți, iubita mea? Sebastian s-a așezat lîngă ea și i-a zîmbit întrebător. Ai citit ceva neplăcut?

- Din contră, i-a răspuns ea posacă. Toată lumea laudă clubul.

- înțeleg, l-a mîngîiat bărbia cu degetul mare. Iar tu îți faci griji pentru că...

l-a explicat totul dint-o suflare:

- Pentru că d-devii foarte cunoscut, pentru alte motive, adică, nu numai pentru că ești un mare cuceritor iar într-o bună zi doliul se va sfîrși și vom m-merge la baluri și la serate iar eu nu cred că mă voi putea abține să nu mă a-ascund într-un colț. Nu m-am schimbat prea mult, să știi. Trebuie să învăț să fiu spirituală și stăpîină pe situație, să vorbesc cu tot felul de oameni, altfel îți va fi rușine cu mine și...

- Șșt, Evie. Dumnezeule! Sebastian și^a tras un scaun lîngă el ei și s-a așezat în fața ei, cuprinzînd-o între genunchi, l-a luat mîinile într-ale lui și i-a zîmbit. Nu pot trece douăzeci de minute fără să găsești un motiv de îngrijorare, nu-i așa? Nu trebuie deloc să încerci să te schimbi, să fii altfel decît ești în realitate, l-a sărutat mîinile, iar când a ridicat capul zîmbetul dispăruse, l-a atins cu vîrfurile degetelor inelul, cuvintele gravate pe el. Cum să-mi fie rușine cu tine? a continuat el. Eu sînt nemernicul, sau mai bine zis am fost. Tu nu ai făcut nici un rău în toată viața ta. În ceea ce privește comportamentul de salon... sper să nu devii niciodată asemeni femeilor acelora superficiale care trîncănesc fără încetare fără să spună măcar un lucru interesant. A tras-o mai aproape și și-a lipit nasul de gîtul ei, apoi a sărutat-o cu blîndețe. Ai permisiunea mea să te ascunzi într-un colț - dar numai dacă mă iei cu tine, iubita mea. Chiar insist să o faci, de fapt. Trebuie să te previn că sînt un desfrînat: voi profita oriunde de tine, pe balcon, în foisor, sub scară, în spatele ghivecelor mari cu flori. Iar dacă te vei plînge îți voi reaminti că tu ai vrut să te măriți cu un ticălos lipsit de conștiință.

Evie s-a înfiorat sub mîngîierile lui.

- Nu mă voi plînge niciodată.

Sebastian a zîmbit și i-a atins ușor ceafa.

- Soția mea cea îndatoritoare, a șoptit. Cred că voi avea o influență teribilă asupra ta. Ce-ar fi să-mi dai un sărut și să te duci sus, să faci baie? Vin șieu imediat.

Cînd Evie a intrat în dormitor, cada era doar pe jumătate plină. Frannie și o altă servitoare se pregăteau să facă un nou drum jos, înarmate cu vase mari cu mînere din lemn. Se gîndea visătoare la săruturile lui Sebastian cînd a început să-și desfacă nasturii de ia mînele cămășii.

- Vă ajut eu cînd mă întorc cu apa, milady, s-a oferit Frannie.

Evie i-a zîmbit.

- Mulțumesc mult.

S-a apropiat de măsuța de toaletă și a luat o sticlă de parfum, un cadou de la Lillian. Cu mirosul ei fin, lui Lillian îi plăcea să experimenteze arome noi, în combinații proprii. Parfumul de acum era puternic, bine definit, cu iz de trandafiri, de ambră și de mirodenii. A turnat câteva picături aurii în apa din cadă și a inhalat aromele plăcute.

S-a reîntors la măsuța de toaletă, s-a așezat pe scaun și s-a aplecat să-și scoată pantofii și ciorapii. Deși avea capul plecat, a observat o mișcare, o umbră care aluneca prin spatele ei, iar pielea i s-a făcut de găină. S-a uitat în direcția aceea și scos un strigăt de spaimă când a văzut cine se apropia de ea. A răsturnat scaunul din cauza grabei cu care s-a ridicat. Bărbatul i-a spus cu o voce care a înghețat-o:

- Să nu scoți o vorbă, altfel îți frîng gîtui.

Ținea un cuțit lung în mînă. Stătea foarte aproape de ea. Ar fi ajuns imediat la ea, dintr-un singur pas.

Nici un coșmar din copilărie, nici imaginea monștrilor nu putea egala imaginea intrusului. Evie s-a apropiat de cadă, încercînd să o inter-pună între ea și nebun. Hainele lui erau în zdrențe și își trăgea după el piciorul stîng, de parcă era o păpușă acționată de sfori. Peste tot, pe mîini, pe gît, pe față avea răni deschise, care supurau, ca și cum carnea i se desprindea de pe oase. Dar cel mai îngrozitor dintre toate era nasul, sau mai bine zis ce rămăsese din el.

Evie l-a recunoscut imediat, în ciuda felului în care arăta. S-a străduit să-și păstreze calmul, deși sîngele îi înghețase în vene.

- Domnule Bullard, a spus panicată. Cei de la spital ne-au spus că ai murit.

Capul lui se clătină necontrolat pe umeri în timp ce o privea atent.

- Am plecat din iadul acela, a mîrîit el.- într-o noapte am spart un geam și am fugit. Mă săturasem de toți nenorocii ăia care îmi turnau pe gît tot felul de licori diavolești. A dat să se apropie de ea. Evie a înconjurat încet cada, cu inima bătîndu-i să-i iasă din piept. Dar nu am de gînd să părăsesc lumea asta fără să te trimit în iad, mai întîi.

- Oe ce? a întrebat Evie, încercînd să nu privească spre ușă, pentru că sesizase o mișcare. Probabil că era Frannie, și-a spus plină de speranță. Umbra a dispărut fără zgomot. Evie se ruga în gînd ca servitoarea să se ducă după ajutor, dar între timp trebuia să se țină departe de Joss Bullard.

- Mi-ai luat totul, a spus cu mînie. Ca să-ți lase ție, o urîță cu limba împleticită, când eu sînt fiul lui. Al lui... Și am făcut întotdeauna tot ce mi-a spus... aș fi ucis pentru el... dar nimic nu conta. Nu te voia decît pe tine, o parazită!

- îmi pare rău, a spus Evie cu un regret sincer în voce care a părut să-l dezorienteze preț de o clipă. Domnule Bullard... Joss... tata a ținut mult la tine. Ultima lui dorință a fost să fii ajutat, să avem grijă de tine.

- E prea tîrziu! A gemut și a ridicat mîinile la cap, ca și cum îi chinuia o durere de nesuportat. La naiba!

Era șansa ei să fugă. S-a îndreptat spre ușă, dar Bullard a prins-o și a trîntit-o cu putere de perete. S-a izbit cu capul iar vederea i s-a încheșat, în timp ce creierul a părut să-i explodeze. A clipit des, încercînd să-și limpezească privirea. Bullard o prinsese cu brațul drept și îi lipise lama cuțitului de gît. Metalul ascuțit o apăsa la fiecare respirație. Bullard respira greu și tot trupul îi tremura.

- O să-l vedem împreună, i-a vorbit el aproape de ureche.

- Pe cine? a murmurat Evie.

- Pe tatăl nostru. Ne întîlnim cu el în iad. A rîs horcăit. Te omor pe tine mai întîi, apoi mă omor și eu. Ce zici, crezi că bătrînul se va bucura să ne vadă venind la braț?

Evie căuta cuvinte care să-l liniștească. A auzit o voce venind din dreptul ușii.

- Bullard.

Era Sebastian. Părea uimitor de stăpîn pe el. Deși pericolul nu trecuse, Evie a respirat ușurată. Sebastian a intrat în cameră, fără să se grăbească.

- Se pare că evidentele celor de la spital lasă de dorit, a comentat el fără să-i arunce lui Evie

măcar o privire. Se uita fix la Bullard, hipnotizându-l.

- Am crezut că te-am împușcat, a spus Bullard, aspru.

Sebastian a ridicat nonșalant din umeri.

- O rană minoră. Spune-mi, cum ai reușit să intri în club? Avem câte un om la fiecare intrare.

- Prin pivniță. E acolo un pasaj secret care dă în Rogue's Lane. Nu știe nimeni de el. Nici măcar nenorocitul de Rohan. Dă-te înapoi sau îi iau gîtul. Rostise ultimele cuvinte văzînd că Sebastian s-a dat un pas mai aproape.

- Bine, a spus Sebastian și s-a retras imediat.

Ușor... Fac ce vrei tu, să știi. Tonul îi era blînd și prietenos și expresia calmă. Îl trădau doar broboanele de sudoare care îi apăruseră pe față. Bullard... Joss... Ascultă-mă. Nu ai nimic de pierdut dacă mă lași să vorbesc. Ești între prieteni. Tot ce vrem noi, eu și... sora ta este să-i îndeplinim dorința tatălui tău și să te ajutăm. Spune-mi ce vrei. Îți pot face rost de morfină ca să-ți aline durerile. Poți să rămii aici cît timp dorești. Vom găsi pe cineva care să aibă grijă de tine. Orice vrei poate fi al tău.

Mă minți, i-a spus Bullard, suspicios.

- Nu te mint, jur. Îți dau orice, Dar dacă îi faci vreun rău lui Evie, nu mai pot face nimic pentru tine. Se îndrepta ușor spre fereastră, obligîndu-l pe Bullard să se întoarcă după el. Las-o să piere de lîngă tine și...

*■ - Stai pe ioc! spus Bullard, clătînd din cap. Un tremur violent i-a zgîlțit trupul și a scos un urlet de animal rănit. Am un zgomot în urechi...

- Te pot ajuta, i-a spus răbdător Sebastian. Ai nevoie de medicamente. Și de odihnă. Lasă brațul jos... Nu e nevoie să rănești pe cineva. Ești la tine acasă. Lasă brațul jos și-ți promit că te voi ajuta.

Evie a simțit cum brațul lui se relaxa, ca efect al vocii lui Sebastian.

Un zgomot asurzitor a răsunat în încăpere. Evie s-a simțit împinsă cu o forță care a aruncat-o înapoi. L-a văzut pe Cam ștînd în prag, avînd un pistol în mînă. Sebastian înaintase deliberat cei cîțiva pași ca să-i lase cale liberă lui Cam.

Înainte să se poată uita la masa informă căzută pe podea, Evie s-a simțit luată pe sus și strivită de brațele lui Sebastian. Toată tensiunea ultimelor minute și-a spus cuvîntul. Nu reușea să vorbească, putea doar să stea nemișcată în îmbrățișarea lui.

Îi se părea că pulsul nu avea să-i revină niciodată la normal.

- Frannie te-a anunțat, a reușit să spună în final.

Sebastian a dat din cap și și-a trecut degetele prin părul ei.

- Mi-a spus că a văzut un bărbat în earner^ ta. Nu l-a recunoscut însă. L-a dat capul pe spate și a privit la tăietura superficială pe care cuțitul o făcuse pe gîtul ei. A pălit cînd a văzut cît de aproape fusese Bullard de arteră. S-a aplecat să sărute locul, după care gura i-a căutat-o febril pe a ei.

- La naiba! a șoptit el. Nu aș fi putut suporta...

Ea s-a răsucit în brațele lui ca să se uite la

Cam, care tocmai îi acoperise fața lui Bullard cu haina lui.

- Nu trebuia să-l împuști, Cam. Avea de gînd să-mi dea drumul. Își lăsase brațul în jos.

- Nu puteam fi sigur, i-a răspuns băiatul. A trebuit să profit de ocazie atunci cînd ea s-a ivit. Era palid iar ochii îi străluceau, plini de lacrimi.

Evie a înțeles abia atunci că fusese nevoit să-l împuște pe cel care îi fusese alături încă din copilărie.

- Cam, a spus plină de compasiune. El i-a făcut însă un semn să se oprească și a clătînat din cap.

- Am fost de-un fel, a spus fără să o privească. Nimeni nu ar trebui să sufere atît.

-Da, dar tu...

- Sînt bine, i-a răspuns sec.

Dar nu era adevărat. Părea atît de tulburat încît Evie a simțit că trebuia să îl consoleze, să-l strîngă în brațe. El s-a lăsat îmbrățișat, deși nu a îmbrățișat-o la rîndul lui. Curînd a încetat să mai tremure. Evie l-a simțit sărutînd-o fugar pe păr.

Sebastian nu părea dispus să-i permită mai mult de atât. A tras-o pe Evie spre el și i-a spus autoritar lui Cam:

- Du-te după cei de la pompele funebre.
- Bine, i-a răspuns absent băiatul. A ezitat apoi. Cred că toți cei din club au auzit împușcătura. Va trebui să găsim o explicație.

- Spune-le că îmi curățăm arma care s-a descărcat accidental, l-a învățat Sebastian. Și că nimeni nu a fost rănit. Cei de la pompele funebre vor trebui să intre pe ușa din spate. Să-i plătești pentru ca să păstreze tăcerea.

- Am înțeles, domnule. Dar dacă vine vreun polițist să ancheteze?

- Trimite-I în biroul meu. Mă ocup eu de el.

Cam a dat din cap și a dispărut

«

Sebastian a luat-o pe Evie de acolo și a încuiat ușa în urma lor. A dus-o într-un alt dormitor, aflat în capătul coridorului. Ea îl însoțea ca prin vis, încercând să înțeleagă ce se petrecuse cu câteva minute în urmă. Sebastian era tăcut iar fața îi era împietrită, asemenea granitului.

- Stai aici, i-a spus el. Voi trimite o servitoare care să aibă grijă de tine. Și să-ți aducă un pahar cu coniac. Vreau să-l bei pe tot.

Evie l-a privit cu îngrijorare.

- Vii pe la mine mai târziu?

El a dat scurt din cap.

- Va trebui ca mai întâi să mă ocup de tot.

Numai că în seara aceea el nu a mai venit Evie

l-a așteptat în van iar în final s-a dus singură la culcare. S-a trezit adesea, căutându-i în pat, lângă ea. Când dimineața a sosit, era extenuată și îngrijorată. S-a uitat la servitoarea care venise să curețe grătarul și a întrebat-o:

- L-ai văzut pe lordul St. Vincent în dimineața asta?

- Da, milady. Și-a petrecut întreaga noapte discutând cu domnul Rohan.

- Spune-i că vreau să-l văd.

- Da, milady. A lăsat vasul cu apă fierbinte pe măsuță și a ieșit.

Evie s-a dat jos din pat și a încercat să-și aranjeze bucelele rebele. Peria și acete ei de păr erau în celălalt dormitor, unde se afla... S-a cutremurat din cauza repulsiei pentru că și-a amintit evenimentele din seara precedentă. Cît era de bucuroasă că tatăl ei nu apucase să vadă cum ajunsese bietul Joss Bullard!

Sebastian a intrat în cameră, îmbrăcat în aceleași haine ca în seara de dinainte. Părul îi era răvășit iar ochii încercănați. Părea obosit dar și hțărît, cu aerul cuiva care luase o decizie neplăcută dar voia să o respecte cu orice chip.

- Cum te simți? a întrebat-o.

Evie ar fi vrut să alerge spre el dar ceva în atitudinea lui a împiedicat-o.

- Sînt cam obosită, dar nu într-atît de obosită ca tine. Servitoarea mi-a spus că nu ai închis ochii toată noaptea. Ce ați discutat, tu și Cam?

- Își face reproșuri pentru tot ce s-a întîmplat aseară. Dar va fi bine în final.

Evie stătea în fața lui și se întreba de ce se străduia atît să pară distant.

- Vino încoace, i-a spus ea blînd.

Ei nu a ascultat-o ci s-a îndreptat spre fereastră, îndepărtîndu-se de ea. Privea tăcut pe fereastră la trăsurile care treceau pe drum.

Uimită de purtarea lui, Evie îl studia atentă.

într-un târziu, Sebastian s-a întors cu fața spre ea, cu o expresie detașată.

- Ajunge, a spus. Aici nu ești în siguranță, ți-am spus asta de la început iar acum s-a demonstrat a nu știu cîta dară că am avut dreptate. Am luat o hotărîre neclintit. Vei pleca mîine dimineață. Te

trimit la țară, la conacul familiei. Tata vrea să te cunoască. Va fi o companie suficient de plăcută și vei avea cu cine să te vizitezi, pentru că sînt cîteva familii acolo...

- Iar tu vei continua să locuiești aici? l-a întrebat Evie, încruntată.

- Da. Mă voi ocupa de club și te voi vizita din cînd în cînd.

Nu-i venea să creadă că el îi propunea o separare, așa că l-a privit cu ochi mari:

- De ce? a întrebat cu glas slab.

- Nu te pot lăsa să star într-un loc ca acesta. îmi fac mereu griji pentru ce-ai putea să pățești.

- Nenorociri se pot întîmpla și la țară, să știi.

- Nu am de gînd să mă cert Cu tine, i-a răspuns posac Sebastian. Vei merge acolo unde spun eu și gata!

Evie cea din trecut ar fi suferit, s-âr fi simțit rănită și probabil l-ar fi ascultat fără să obiecteze, însă Evie cea de acum era mai puternică... și foarte îndrăgostită.

- Nu cred că voi putea să stau departe de ține, i-a spus. Mai ales că nu înțeleg motivele pentru care ar trebui să o fac.

Sebastian și-a trecut degetele prin păr iar chipul i s-a colorat ușor.

- în ultima vreme sînt atît de tulburat încît nu mai pot lua nici un fel de decizii. Nu pot gîndi limpede. Mi se strînge stomacul și mă apasă ceva în piept ori de cîte ori te văd vorbind cu un bărbat sau zîmbindu-i. înnebunesc de gelozie. Eu nu pot trăi așa. Eu... S-a oprit și a privit-o. La naiba, Evie, de ce zîmbești?

- Nu zîmbesc, a spus repede Evie, redevenind serioasă. Numai că... mi se pare că încerci să-mi spui că mă iubești.

Cuvintele au părut să-l șocheze pe Sebastian.

- Nu, a spus el rîspicat. Nu se poate. Nu este vorba de asta. Trebuie doar să găsec o cale să... S-a întrerupt și a inspirat scurt văzînd-o că se apropia de el. Nu, Evie... L-au trecut fiorii cînd Evie i-a atins ușor fața, mîngîindu-l. Nu e ce crezi tu, a spus el nesigur. în voce i se Citea o urmă de teamă. Teamă pe care o simțise un băiețel atunci cînd toate femeile din viața lui dispăruseră, rînd pe rînd, răpitate de boli necruțătoare. Nu știa cum să-l consoleze, cum să-l facă să uite de această suferință. S-a ridicat pe vîrfuri și i-a căutat buzele cu buzele ei. El a prins-o de brațe, ca și cum ar fi vrut să o îndepărteze, dar nu a fost în stare să o facă. Și-a ferit însă fața. Netulburată de gestul lui, ea l-a sărutat pe obraz, pe gît. Sebastian a înjurat printre dinți, cu disperare: naiba să te ia, Evie! Trebuie să te trimit departe:

- Nu încerci să mă protejezi pe mine. Ci pe tine. Chiar nu poți să riști să iubești pe cineva?

- Nu, a șoptit el.

- Ba da. Trebuie. Evie a închis ochii și și-a lipit fața de-a lui. Pentru că eu te iubesc, Sebastian... și am nevoie să mă iubești și tu. Și nu cu jumătate de măsură.

A prins-o de umeri și i-a spus:

- Trebuie să mă lași să-mi stabilesc propriile limite, altfel...

Evie l-a sărutat lung, fără grabă, pînă cînd el a capitulat cu un geamăt și l-a cuprins-o în brațe. l.-a răspuns cu disperare la sărut.

- Jumătăți de măsură... Dumnezeu! Te iubesc atît de mult! Nici nu mai știu cine sînt. Tot ce știu este că însemni prea mult pentru mine.

Evie l-a mîngîiat ușor pe piept. îi înțelegea disperarea, emoțiile care erau atît de puternice încît îl copleșeau. Și-a amintit mărturisirea pe care i-o făcuse Annabelle, la începutul căsătoriei ei. Domnul Hunt fusese luat prin surprindere de intensitatea sentimentelor lui pentru ea și avusese nevoie de timp să se obișnuiască.

- Nu va fi mereu la fel, să știi. După un timp te vei obișnui, și se va părea natural.

- Nu cred.

Părea atît de sigur încît Evie a trebuit să-și mascheze zîmbetiil, ascunzîndu-se după umărul lui.

- Te iubesc, i-a repetat și l-a simțit cutremu- rîndu-se. Poți să mă t-trimiți departe dar nu mă poți împiedica să mă întorc la tine. Vreau să-mi petrec cu tine fiecare zi a vieții mele. Vreau să te privesc cum te bărbierești dimineața. Să beau șampanie și să dansez cu tine. Vreau să-ți cos găurile din ciorapi. Să împart patul cu tine în fiecare noapte și să-ți port copiii în pîntec. A făcut o pauză. Crezi că eu nu am temerile mele? Poate că într-o dimineață te vei trezi și îmi vei spune că te-ai plictisit de mine. Poate că lucrurile care acum te amuză la mine vor ajunge să te exaspereze. Bîlbîiala mea, pistruii...

- Nu fii prostuță, a întrerupt-o Sebastian. Bîlbîiala ta nu mă va deranja niciodată. Iar pistruii ți-i iubesc. Iubesc... Vocea i s-a frînt. La naiba! a murmurat. După cîteva clipe a continuat vehement: aș fi vrut să fie altul în locul meu.

- De ce? l-a întrebat ea.

- De ce? Pentru că trecutul meu este o mocirlă, Evie.

-Știam asta.

- Nu-mi voi putea ispăși niciodată păcatele din trecut. Dacă aș putea să o iau de la început! Aș încerca să fiu mai bun, pentru tine. Aș.

- Nu trebuie să încerci să fii altul. A ridicat capul și l-a privit, printre lacrimi. Nu mi-ai spus chiar tu asta, mai devreme? Dacă tu mă poți iubi necondiționat eu de ce n-aș putea? Știu cine ești. Cred că ne cunoaștem reciproc mai bine decît ne cunoaștem pe noi înșine. Să nu îndrăznești să mă trimiți departe, lașule! Care altul mi-ar adora pistruii? Sau i-ar păsa dacă am picioarele reci? Cine ar mai face dragoste cu mine în sala de biliard?

El s-a recunoscut înfrînt, murmurîndu-i numele și sărufîndu-l palma. Buzele lui i-au atins inelul. *Dragostea mea te însoțește mereu*, a șoptit el... iar ea a știut că învinsese. Acel bărbat imperfect, extraordinar, pasional, era al ei. Îi dăruise inima lui, iar ea nu avea să-i trădeze niciodată încrederea. Copleșită de tandrețe și de sentimentul de ușurare, Evie s-a agățat de el în timp ce o lacrimă i se prelingea din colțul ochiului. Sebastian i-a șters-o cu vârful degetelor și a privit-o. Ceea ce a văzut Evie în ochii lui i-a tăiat respirația.

- Păi... a spus Sebastian, nesigur, s-ar putea să fi avut dreptate în privința sălii de biliard.

A zîmbit și a dus-o în brațe pînă la pat.

EPILOG

Iarna era spre sfîrșite. Pentru că perioada de doliu a coincis cu cea a sarcinii lui Annabelle, Evie și-a petrecut mult timp cu ea. Nu puteau să ia parte la baluri și serate, dar asta le convenea de minune pentru că după Crăciun fusese foarte frig iar primăvara întîrzia să apară. În loc să străbată Londra în sus și-n jos, stăteau amîndouă lîngă șemineul din luxosul apartament de hotel al familiei Hunt sau stăteau de vorbă cu Lillian și Daisy într-unul din saloanele elegante de la Marsden Terrace. Citeau, flecăreau, coseau și beau nenumărate cești cu ceai.

Într-una din după-amieze Lillian stătea la birou și îi scria cumnatei ei, în timp ce Daisy era așezată în fotoliu și citea un roman; înfășurată într-o pătură din cașmir. AnnabeHe stătea pe un scaun, lîngă șemineu, iar Evie era așezată pe jos, în fața ei, și-i masa picioarele umflute. Annabelle a oftat:

- Ce bine el Nu m-a prevenit nimeni că sarcina înseamnă și dureri de picioare. Ceea ce nu este de mirare, dată fiind greutatea la care am ajuns, își mulțumesc, Evie. Ești cea mai scumpă prietenă din lume.

Vocea ironică a lui Lillian a răzbătut pînă la ele:

- Să știi că și mie mi-a zis același lucru cînd i- am masat picioarele. Toată devoțiunea ei durează

doar pînă la următorul masaj. Recunoaște, Annabelle. Ești o ușuratică.

Annabelle i-a zîmbit leneș:

Așteaptă să-ți vină și ție rîndul, draga mea, O să implori pe oricine pentru un masaj la picioare.

Lillian a deschis gura să-i răspundă dar s-a răzgîndit, părădind că se gîndise mai bine. Așa că a luat o înghițitură de vin din pahar.

Fără să ridice privirea din carte, Daisy a îndemnat-o:

- Haide, spune-le.

Annabelle și Evie s-au întors deodată și s-au uitat atente la Lillian.

- Ce să ne spui?

Lillian a ridicat stînjenită din umeri.

- Pe la mijlocul verii Westcliff va avea în sfîrșit moștenitorul visat.

- Asta dacă nu va fi fată, a adăugat Daisy.

- Felicitări, a exclamat Evie, abandonînd-o pentru moment pe Annabelle. S-a apropiat de Lillian și a îmbrățișat-o, exuberantă. Ce veste minunată!

- Westcliff nu-și mai încapă în piele de fericire, deși încearcă să nu o arate. Sînt sigură că ie spune chiar acum vestea cea mare lui St. Vincent și domnului Hunt. Pare Că creadă că este întrutotul meritul lui.

- Păi a avut o contribuție esențială, nu-i așa? a punctat amuzată Annabelle.

- Da, dar de-aici încolo eu voi face totul.

* Annabelle i-a zîmbit lui Lillian din celălalt colț al încăperii.

- Te vei descurca de minune, draga mea. Scuză-mă că nu am sărit în sus de bucurie. Să fii convinsă că mă bucur sincer. Sper să avem fată și băiat și să aranjăm mai tîrziu căsătoria lor. Tonul i-a devenit plîngăcios: întoarce-te, Evie! Nu ai terminat.

Evie a clătinat din cap, zîbind. S-a întors lîngă șemineu și s-a uitat la Daisy, care își învăluia sora mai mare cu o privire plină de dragoste.

- Chiar dacă vorbim numai despre copii și despre soții noștri nu trebuie să uităm să-i găsim un soț lui Daisy.

- Ești o drăguță, Evie, i-a zîmbit afectuos fata. Nu m-a deranjat deloc să-mi aștept rîndul. Cineva trebuia să fie și ultima, nu? Numai că încep să mă întreb dacă voi găsi vreodată un bărbat potrivit cu care să mă mărit.

— Bineînțeles că vei găsi, i-a răspuns Annabelle. Nu va fi deloc dificil, Daisy. Noi toate ne-am lărgit de-acum cercurile de cunoștințe și vom face tot ce e nevoie ca să-ți găsești soțul perfect.

- Nu uita însă că nu vreau să mă mărit cu cineva care să semene cu lordul Westcliff. E prea arogant. Și nici cu St. Vincent. E prea imprevizibil.

- Dar cu domnul Hunt? a întreat-o Annabelle.

Daisy a clătinat din cap cu hotărîre:

- E prea înalt.

- Nu ți se pare că ai devenit cam pretențioasă? i-a spus Annabelle pe un ton glumeț.

- În nici un caz! Așteptările mele sînt de-a dreptul rezonabile. Vreau un bărbat căruia să-i placă plimbările lungi, cărțile, cîinii, copiii...

- Și toate formele superioare de plante și vietăți acvatice, a continuat Lillian. Spune-mi, draga mea, unde vom găsi acest model de perfecțiune?

- La nici unul dintre balurile la care am fost pînă acum, i-a răspuns cu tristețe Daisy. N-aș fi crezut că este posibil, dar bărbații disponibili, din acest sezon sînt chiar mai răi decît cei dinainte. Am început să cred că nu poți găsi în astfel de împrejurări bărbatul cu care să merite să te căsătorești.

- Cred că ai dreptate, i-a spus Lillian. Competiția este acerbă iar „vînatul” e tot mai puțin numeros. A sosit vremea să vînăm în altă parte.

- La club există dosare despre fiecare client, s-a oferit Evie. Sînt cam trei mii cinci sute de bărbați

cu posibilități financiare. Mare parte din ei

sînt însurați, bineînțeleș, dar sînt convinsă că ră- mîn destui din care să putem alege.

- Lordul St. Vincent îți va permite accesul la astfel de informații? a întreat-o neîncrezătoare Daisy.

Lillian a fost cea care i-a răspuns:

- îi refuză vreodată ceva?

Evie a zîmbit și și-a privit inelul de pe deget, fiind obișnuită ca prietenele ei să o necăjească în legătură cu devotamentul lui Sebastian:

- Foarte rar, a recunoscut ea.

Lillian a rîs ironic.

- Zău așa, cineva ar trebui să-i spună lui St. Vincent că a devenit deja un clișeu. Este întruchiparea a tot ce se spune despre ticăloșii care și-au pus cenușă îri cap.

Annabelle s-a sprijinit de spătarul scaunului și a întreat-o pe Evie:

- Chiar așa este, draga mea? S-a corectat, și-a îndreptat purtarea?

Evie s-a gîndit la soțul ei cel tandru, păcătos și iubitor care o aștepta jos și a zîmbit larg:

- Destul de mult, a răspuns cu blîndețe.

SFÎRȘIT